

Hái Hoa Tặc Đờng Chạy

Contents

Hái Hoa Tặc Đờng Chạy	3
1. Chương 1: Vô Lâm, Ta Đến Đây 1	3
2. Chương 2: Vô Lâm, Ta Đến Đây 2	5
3. Chương 3: Vô Lâm, Ta Đến Đây 3	6
4. Chương 4: Vô Lâm, Ta Đến Đây 4	7
5. Chương 5: Vô Lâm, Ta Đến Đây 5	8
6. Chương 6: Vô Lâm, Ta Đến Đây 6	9
7. Chương 7: Báo Giang Hồ Truyền Văn 1 [tin Đồn Giang Hồ]	9
8. Chương 8: Báo Giang Hồ Truyền Văn 2	10
9. Chương 9: Báo Giang Hồ Truyền Văn 3	11
10. Chương 10: Quan Hệ Danh Kiếm Và Mã Tiên [roi Ngựa] 1	12
11. Chương 11: Quan Hệ Danh Kiếm Và Mã Tiên 2	13
12. Chương 12: Quan Hệ Danh Kiếm Và Mã Tiên 3	14
13. Chương 13: Quan Hệ Danh Kiếm Và Mã Tiên 4	14
14. Chương 14: Quan Hệ Danh Kiếm Cùng Mã Tiên 5	15
15. Chương 15: Buổi Tối Trắng Treo Cao Cao 1	16
16. Chương 16: Buổi Tối Trắng Treo Cao Cao 2	17
17. Chương 17: Có Việc Hảo Thương Lượng 1	18
18. Chương 18: Có Việc Hảo Thương Lượng 2	18
19. Chương 19: Giang Hồ Đệ Nhất Thư Sinh 1	19
20. Chương 20: Giang Hồ Đệ Nhất Thư Sinh 2	20
21. Chương 21: Giang Hồ Thứ Nhất Thư Sinh 3	21
22. Chương 22: Giang Hồ Đệ Nhất Thư Sinh 4	22
23. Chương 23: Giang Hồ Đệ Nhất Thư Sinh 5	23
24. Chương 24: Giang Hồ Thứ Nhất Thư Sinh 6	23
25. Chương 25: Giang Hồ Đệ Nhất Thư Sinh 7	24
26. Chương 26: Giang Hồ Đệ Nhất Thư Sinh 8	25
27. Chương 27: Giang Hồ Đệ Nhất Thư Sinh 9	26
28. Chương 28: Giang Hồ Đệ Nhất Thư Sinh 10	27
29. Chương 29: Người, Vẫn Không Nói Được Lời Nào Tốt 1	27
30. Chương 30: Người, Vẫn Không Nói Được Lời Nào Tốt 2	28
31. Chương 31: Chúng Ta Tiếp Tục Lên Đường 1	29
32. Chương 32: Chúng Ta Tiếp Tục Lên Đường 2	30
33. Chương 33: Tại Sao Người Không Chạm Vào Ta 1	31
34. Chương 34: Tại Sao Người Không Chạm Vào Ta 2	32
35. Chương 35: Tại Sao Người Không Chạm Vào Ta 3	32
36. Chương 36: Trên Thế Giới Có Đồ Vật Tên Là Gương	33
37. Chương 37: Rốt Cuộc Người Là Ai? 1	34
38. Chương 38: Rốt Cuộc Người Là Ai? 2	35
39. Chương 39: Rốt Cuộc Người Là Ai? 3	36
40. Chương 40: Người Sẽ Chịu Trách Nhiệm 1	37
41. Chương 41: Người Sẽ Chịu Trách Nhiệm 2	38

42. Chương 42: Bắt Cá Hai Tay 1	38
43. Chương 43: Bắt Cá Hai Tay 2	39
44. Chương 44: Bắt Cá Hai Tay 3	40
45. Chương 45: Bắt Cá Hai Tay 4	41
46. Chương 46: Bắt Cá Hai Tay 5	42
47. Chương 47: Bắt Cá Hai Tay 6	43
48. Chương 48: Cái Này Gọi Là ‘vô Chiêu Thắng Hữu Chiêu’ 1	43
49. Chương 49: Cái Này Gọi Là ‘vô Chiêu Thắng Hữu Chiêu’ 2	44
50. Chương 50: Kiều Hoa Sao Lại Bị Tàn Phá Thành Khiếu Hoa 1	45
51. Chương 51: Kiều Hoa Sao Lại Bị Tàn Phá Thành Khiếu Hoa 2	46
52. Chương 52: Kiều Hoa Sao Lại Bị Tàn Phá Thành Khiếu Hoa 3	47
53. Chương 53: Người Có Văn Hóa, Chính Là Bất Đồng	48
54. Chương 54: Bội Tình Bạc Nghĩa 1	48
55. Chương 55: Bội Tình Bạc Nghĩa 2	49
56. Chương 56: Bội Tình Bạc Nghĩa 3	50
57. Chương 57: Bội Tình Bạc Nghĩa 4	51
58. Chương 58: Bát Quái A Bát Quái 1	52
59. Chương 59: Bát Quái A Bát Quái 2	52
60. Chương 60: Bát Quái A Bát Quái 3	53
61. Chương 61: Bát Quái A Bát Quái 4	54
62. Chương 62: Bát Quái A Bát Quái 5	55
63. Chương 63: Bát Quái A Bát Quái 6	56
64. Chương 64: Cẩm Tướng Hạnh Phúc Của Vương Mạnh Mạnh 1	56
65. Chương 65: Cẩm Tướng Hạnh Phúc Của Vương Mạnh Mạnh 1	57
66. Chương 66: Ta Là Nữ Nhân 1	58
67. Chương 67: Ta Là Nữ Nhân 2	59
68. Chương 68: Ta Là Nữ Nhân 3	60
69. Chương 69: Ta Là Nữ Nhân 4	60
70. Chương 70: Ta Là Nữ Nhân 5	61
71. Chương 71: Chu Chuổng Quỹ Tốt Bụng 1	62
72. Chương 72: Chu Chuổng Quỹ Tốt Bụng 2	63
73. Chương 73	63
74. Chương 74	66
75. Chương 75	68
76. Chương 76	71
77. Chương 77: Võ Lâm Đồ Phưởng	73
78. Chương 78: Cuộc Sống Đại Hiệp Bắt Đầu	77
79. Chương 79: Ta Là Đại Gia Nhà Người	80
80. Chương 80: Người Rốt Cuộc Có Bị Ăn Không?	83
81. Chương 81: Đứa Nhỏ Trong Bụng	84
82. Chương 82: Ai Là Cha Đứa Nhỏ?	87
83. Chương 83: Chúng Ta Lại Chạy Trốn	91
84. Chương 84: Đứa Nhỏ Thế Nào Rồi?	95
85. Chương 85: Phương Thuốc Của Giang Đại Phu	101
86. Chương 86: Ta Bị Mất Trí Nhớ	103
87. Chương 87: Gặp Lại Cố Nhân	105
88. Chương 88: Đội Cầu Tử	108
89. Chương 89: Cẩm Nghĩ Hạnh Phúc Của Vương Mạnh Mạnh	110
90. Chương 90: Đại Gia Là Phải Có Tiền!	112
91. Chương 91: Thiên Hạ Đệ Nhất Giáo	115
92. Chương 92: Mỗi Người Đều Có Một Hoàn Cảnh	117
93. Chương 93: Đại Hiệp Ra Tay	119
94. Chương 94: Dê Vào Miệng Cọp	122
95. Chương 95: Người Muốn Cứu Ta?	123

96. Chương 96: Đại Hiệp Chỉ Nam	124
97. Chương 97: Hai Hổ Tranh Chấp, Ta Chạy Trốn	130
98. Chương 98: Chúng Ta, Bỏ Trốn Đi!	140
99. Chương 99: Thỉnh Phong Giang Hồ	144

Hải Hoa Tặc Đùng Chạy

Giới thiệu

Phanh! Một tiếng nổ mạnh nổ ở trong đêm tối vô cùng chói tai. . . Một tiếng sấm cũng đồng thời va

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hai-hoa-tac-dung-chay>

1. Chương 1: Võ Lâm, Ta Đến Đây 1

Nửa đêm, trăng mờ gió lớn.

Đưa tay không thấy năm ngón tay, tiếng sấm ầm ầm, từng tia chớp nối tiếp nhau xẹt qua phía chân trời, đem bầu trời một màu tối đen xé rách thành nhiều mảnh, như là hé ra khuôn mặt khủng bố mà dữ tợn.

Ba thân ảnh nhỏ gầy nâng một cái thùng nhỏ nhanh nhẹn phóng qua bờ tường cao, lên vào trong sân sau của một ngôi nhà, bước chân nhẹ nhàng, lén lút đi về phía trước.

Ba thân ảnh rất ăn ý trực tiếp đi đến bên cái chuồng gà lớn ở góc sân, nhẹ nhàng cúi người xuống, mở chiếc thùng nhỏ bọn họ mang đến, một tia chớp ánh lên, trong thùng một loạt dây pháo nhỏ được sắp xếp chỉnh tề ánh vào trong mắt ba người.

Nhìn những dây pháo này, ba người không nén được kích động trong lòng mở miệng cười toe toét, hàm răng trắng bóng ở trong bóng tối vô cùng dễ thấy.

Ba người đem thùng pháo bỏ vào phía dưới chuồng gà, kéo một sợi dây dài, trong bóng tối, một tia lửa được đánh lên, kích khởi âm thanh đốt cháy “Tê tê”, ba người nhanh chóng chạy đi, nhảy lên đầu tường, mắt nhìn chằm chằm vào dây pháo kia chậm rãi bốc cháy.

Nguyệt hắc phong cao là một đêm lý tưởng để giết người.

Có điều là, các nàng giết không phải người, mà là gà.

“Các cậu nói nếu thực sự cho nổ chuồng gà nhà hiệu trưởng, ngày mai hiệu trưởng có vẻ mặt gì?” Trên đầu tường, Tướng Tướng thấp giọng ghé vào bên người hai bạn nói.

“Quan tâm vẻ mặt lão làm gì, thấy lão khó chịu lại không chỉ có ba chúng ta, tra cũng tra không đến đầu chúng ta.” Tiểu Tiểu đáp lại lời Tướng Tướng.

“Hôm nay trước nổ tung chuồng gà nhà lão, hai ngày sau lại đến xử lý chuồng heo, đồ mắt chó nhìn người thấp.” Khẩu Khẩu cũng không quên bồi thêm một câu.

Tướng Tướng, Tiểu Tiểu, Khấu Khấu, ba cô gái cùng lớn lên ở cô nhi viện, đại khái, có lẽ mười tám tuổi rồi, từ nhỏ cùng nhau lớn lên, tình cảm sâu đậm.

Mà đối với vị hiệu trưởng các cô hiện tại đang nói, cho tới bây giờ cũng không đem những đứa nhỏ nhà nghèo để vào mắt, càng đừng nói đến cô nhi giống như các nàng, cả ngày một bộ dạng cẩu mắt chó nhìn người thấp, gập kè có tiền thì cúi đầu khom lưng, người không có tiền thì xem thường.

Tướng Tướng, Tiểu Tiểu, Khấu Khấu ba cô bé sớm đã thấy hiệu trưởng khó chịu, cho nên hôm nay, mang một thùng pháo, thừa dịp đêm nguyệt hắc phong cao đi “giết gà”, các nàng đi tới nơi này, chuẩn bị tặng cho hiệu trưởng một ngạc nhiên.

“Sao lại không có động tĩnh?” Tướng Tướng nghi hoặc nói, ba người đều nằm úp sấp ở trên đầu tường đã lâu, hai tay bưng kín lỗ tai, nhưng mãi mà không thấy thùng pháo phía dưới chuồng gà có động tĩnh gì.

“Dây pháo không phải đã đốt tới bên trong sao? Sao lại không nổ?” Tiểu Tiểu cũng nghi hoặc, buông tay ở lỗ tai, duỗi cái cổ dài nhưng lại đen tuyền một màu, cái gì cũng không nhìn thấy.

“Không lẽ đồng phân của mấy con gà kia làm tắt lửa rồi?” Khấu Khấu nâng người lên một chút, mặt đầy hắc tuyến nhăn mày lại.

Vừa mới nói xong,

Lại đợi một hồi, vẫn như cũ không có nửa điểm động tĩnh. Điều này làm cho ba người đều có chút buồn bực.

“Đi qua xem một chút.” Tiểu Tiểu là người thứ nhất nhảy xuống đầu tường, Tướng Tướng cùng Khấu Khấu cũng nhảy xuống theo, các nàng cũng không muốn tính toán hôm nay lại uống phí.

Ba người thật cẩn thận chạy đến bên chuồng gà, Khấu Khấu nằm sấp xuống, đưa một bàn tay luồn vào phía dưới chuồng gà lấy cái thùng nhỏ kia ra, thùng nhỏ mới từ phía dưới chuồng gà lấy ra, thân thể ba người bắt đầu sợ hãi.

Trong bóng tối, một đốm lửa nho nhỏ lại chói mắt kinh người như vậy.

“Mẹ nó, có lửa, chạy mau.” Khấu Khấu là người thứ nhất phản ứng lại, vung cái thùng trong tay, đứng dậy muốn bỏ chạy, cùng lúc đó, Tiểu Tiểu cùng Tướng Tướng cũng từ trong kinh hãi giật mình mà phục hồi lại tinh thần, nghe thấy Khấu Khấu nói chạy mau liền bỏ chạy.

Phanh!

Một tiếng nổ mạnh nổ ở trong đêm tối vô cùng chói tai.....

Một tiếng sấm cũng đồng thời vang lên, xa xa một tia chớp thật dài đánh thẳng về phía chuồng gà.....

Lông gà bay toán loạn, người biến mất, ba tiếng kêu sợ hãi cao vút, dần dần bay xa.....

“Tiểu thư người mau tỉnh lại a! Nếu người đi rồi, ta phải làm sao bây giờ a!”

Một thanh âm kêu la rõ ràng mang theo tiếng khóc nức nở, liều mạng gào thét bên người Tiểu Tiểu vốn thần chí đang dần dần tỉnh táo, làm cho nàng vốn chỉ còn có chút hoa mắt, bị thanh âm gần trong gang tấc này khiến cho càng hôn mê thêm.

Còn không đợi Tiểu Tiểu mở to mắt xem xét rốt cuộc là chuyện gì xảy ra, bên tai, lại truyền đến một giọng nam ôn nhu: “Người yên tâm, vương nữ hiệp sẽ không chết.”

Thanh âm như vậy, làm cho Tiểu Tiểu nhất thời cảm thấy thư thái.

Ngữ khí nam chủ, ôn hòa vô hại đến cực điểm: “Vương nữ hiệp chẳng qua là bị gạch đập khiến hôn mê mà thôi, một lát nữa tự nhiên sẽ tỉnh lại.”

Nghe từ miệng nam tử kia ba chữ Vương nữ hiệp mạc danh kỳ diệu, Tiểu Tiểu trong lòng ngẩn ra, cố gắng không hoa mắt nữa, dồn sức ngồi dậy nhìn bốn phía xung quanh.

Chung quanh, toàn bộ là những người mặc cổ trang.

Chẳng qua, trừ hai người vừa rồi nói chuyện này, còn lại, đều là nằm trên mặt đất, xem ra, hẳn là đóng mấy vai phụ bị người đánh ngã.

Tình cảnh như vậy, mắt Tiểu Tiểu nhất thời sáng lên, vội vàng hỏi: “Các người có phải đang đóng phim không? Có phải là đóng phim võ hiệp xx được phục chế mà xôn xao đồn đại gần đây không? Nam chủ có phải là xx soái đến cực điểm không.....”

“Tiểu thư, người lại làm sao vậy?”

Tiểu Tiểu còn chưa nói xong, tiếng gào còn mang theo tiếng khóc nức nở kia, lập tức biến thành tiếng kinh hô, trực tiếp cắt đứt câu hỏi của nàng.

Kinh hoàng như vậy tuyệt đối không phải đóng phim, làm ắt Tiểu Tiểu nhất thời mở to.

Nghĩ đến mình và Tưởng Tưởng, Khấu Khấu gặp phải vụ nổ kia, trong đầu không khỏi nghĩ đến mình bình thường thích nhất là xem tiểu thuyết xuyên không, tác giả thích nhất là dùng cách thức xuyên qua – vụ nổ, nụ cười trên mặt Tiểu Tiểu nhất thời biến mất, thật cẩn thận nhìn gương mặt đang lo lắng trước mắt mình, nhỏ giọng thử hỏi: “Ta là ai?”

“Tiểu thư, vào lúc này người không nên đùa giỡn ta có được không.”

Khuôn mặt vốn là kinh hoàng sau khi nhìn thấy sắc mặt nghiêm trang của Tiểu Tiểu, nhất thời liền suy sụp.

Ai oán liếc mắt nhìn Tiểu Tiểu, nhỏ giọng nói thầm: “Ở trước mặt ta người còn muốn giả bộ sao, người là đương kim vô lâm siêu cấp nữ hiệp Vương Manh Manh.”

2. Chương 2: Võ Lâm, Ta Đến Đây 2

Edit: Mốc

Khuôn mặt ai oán trước mắt này, chắc chắn trả lời, làm cho Tiểu Tiểu càng thêm xác định ý nghĩ của chính mình – năng xuyên qua.

Hơn nữa, là xuyên vào người một nữ hiệp.

Nghĩ đến hai chữ nữ hiệp, mắt Tiểu Tiểu nhất thời có chút tỏa sáng.

Làm một nữ hiệp trường kiếm thiên nhai, là giấc mộng của nàng.

Nguyên lai ở cái thời không kia nàng chỉ là một cô nhi, hồi nhỏ luôn bị người khi dễ đó là điều không thể tránh được, làm một nữ hiệp cưỡi khoái mã mang trường kiếm hành tẩu giang hồ là giấc mơ hồi còn nhỏ của nàng khi bị người khi dễ.

Trong lòng tràn đầy vui mừng nàng nhìn chung quanh một chút, nguyên lai ở cái thời không kia Tiểu Tiểu vốn vô khiên vô quái [ý nói không vướng bận chuyện gì], nhất thời tâm hoa nở phóng [hoa nở trong tâm, ý nói sự vui mừng, hạnh phúc] đứng lên.

Chỉ nhìn thoáng qua, Tiểu Tiểu luyện tiếu nhìn, đầu tiên nhắm mắt lại, trong lòng cảm ơn tất cả các vị thần mà mình có thể nhớ được, ngay cả chúa Jesus cũng không có buông tha.

Tiếp theo kiên quyết thề, nàng nhất định phải giống như nữ chủ trong tiểu thuyết, ở thời không này chơi đùa phong sinh thủy khởi. [tức là gió đi khắp nơi để mọi vật sinh ra, nước đến đâu thì mọi vật ở đó đâm chồi nảy lộc]

Làm xong hết thảy, lại mở to mắt lần nữa, cẩn thận đánh giá chung quanh, Tiểu Tiểu liền càng vừa lòng.

Ở bên người nàng, nơi nơi đều là đại đao chói lọi.

Cảnh tượng này, không phải giang hồ thì có thể là cái gì?

Giọng nam ôn nhu vừa rồi kia đưa Tiểu Tiểu đang mừng như điên quay về hiện thực: “Vương nữ hiệp người đã tỉnh rồi?”

“Ừ!”

Tiểu Tiểu dễ dàng trả lời một tiếng, gương mặt nhìn nam tử đang nói chuyện.

Mới liếc mắt một cái, nàng đã bị nam tử trước mắt đang cúi đầu nhìn mình khiến cho tim bắt đầu điên cuồng đập loạn ‘thình thịch thình thịch’.

Lần đầu tiên, cảm thấy động tâm.

Trước tiên không nói đến cặp mắt hoa đào đang cùng nàng đối diện rất hợp ý nàng.

Cũng không kể đến khuôn mặt góc cạnh là kiểu nàng thích nhất.

Dù cho nam tử này mặc một thân y phục dạ hành cũng không che dấu được thân hình cao lớn, khí thế tỏa ra từ người đó cũng đủ khiến cho tâm can Tiểu Tiểu càng rơi vào trầm luân.

Tầm mắt dời xuống, nhìn đến ngón tay thon dài đang nắm chặt kiếm, mắt Tiểu Tiểu lại sáng lên, xem ra, những gì tiểu thuyết nói đều là thật sự, mỗi nữ chủ xuyên qua đều vô cùng may mắn, lại có thể gặp gỡ nam chủ của mình soái tới cực điểm.

3. Chương 3: Võ Lâm, Ta Đến Đây 3

Edit: Mốc

Không cần suy nghĩ, Tiểu Tiểu trực tiếp kết luận, nam tử này nhất định chính là nam chủ của nàng khi xuyên qua.

Không có nguyên nhân gì cả, bởi vì hắc quả thực giống hệt chân mệnh thiên tử trong tưởng tượng của nàng.

Quan trọng nhất là, vũ khí hắc dùng là kiếm!

Kiếm, vũ khí của quân tử!

Kiếm không chỉ là một vũ khí, lại là biểu tượng ột loại thân phận, người sử dụng kiếm chính là quân tử trong quân tử.

“Tiểu thư!”

Tiểu Tiểu bị đau khê hô một tiếng, đồng thời nghe thấy tiếng hét kia, tóc của nàng cũng bị người hung hăng túm lấy.

Không cần phải nói, đầu sỏ gây nên chuyện chính là tiểu nha hoàn hiện tại đang nghiêng răng nghiêng lợi bên tai nàng.

Đôi mắt, hung hăng trừng mắt nhìn Tiểu Tiểu vẫn đang dùng mắt đánh giá soái ca trước mắt, nói từng chữ một: “Người bị gạch đập khiến hôn mê còn không tính, ngay cả thần chí cũng bị đập còn chưa tỉnh lại, kính nhờ người xem xét lại hoàn cảnh, nghĩ ra biện pháp!”

“Nghĩ biện pháp?”

Nghe vậy, Tiểu Tiểu chớp đôi mắt, lưu luyến không muốn, dời ánh mắt trên mặt soái ca đi.

Nhìn chung quanh một chút, đến bây giờ mới phát hiện, mình lại đang ngồi dưới đất, bên cạnh nàng còn có hơn mười người nằm ngổn ngang.

Kết hợp tình cảnh hiện tại với đoạn đối thoại nghe được khi vừa tỉnh lại, Tiểu Tiểu rất nhanh liền suy đoán chuyện phát sinh trước khi mình xuyên qua.

Ổ vừa rồi, chủ nhân thân thể này bị người dùng gạch đập khiến hôn mê.

Mà soái ca trước mắt này, không cần nói, nhất định là ở thời điểm nàng hôn mê đúng lúc đuổi tới, đánh ngã những người thương tổn nàng làm anh hùng cứu mỹ nhân.

Lại giương mắt nhìn soái ca trước mắt này, thương thức trong mắt Tiểu Tiểu nhất thời liền biến thành ái mộ.

Cho dù là xuyên qua hay là trong chốn vô lâm, chẳng phải luôn luôn lưu hành anh hùng cứu mỹ nhân sao, sau đó mỹ nhân vô cùng cảm kích lấy thân báo đáp, cuối cùng cùng anh hùng kẻ vai sát cánh!

Trong lòng lại lần nữa chân thành cảm ơn hảo tâm của lão thiên gia, Tiểu Tiểu đột nhiên nghĩ đến một vấn đề nghiêm trọng – nàng đường đường là một nữ hiệp, ngồi dưới đất thật sự có chút tổn hại hình tượng.

4. Chương 4: Vô Lâm, Ta Đến Đây 4

Edit: Mốc

Không để ý đến đầu óc choáng váng, cố gắng vật lộn với suy nghĩ đứng lên Tiểu Tiểu mới giật mình, trên cổ nàng dường như có vật gì.

Một thanh kiếm.

Theo thân kiếm nhìn lên trên, người cầm kiếm cư nhiên chính là anh hùng đã cứu nàng.

Hắn nhìn thấy sự khó hiểu trong mắt Tiểu Tiểu, ý trêu đùa nơi khóe miệng lại càng đậm hơn: “Vương nữ hiệp nổi giận dùng dùng dẫn theo một đám người như vậy tới tìm Ngọc Hồ Điệp ta, chẳng lẽ không phải là yêu thương nhưng nhớ ta? Cần gì phải vội vã rời đi.”

Cúi đầu liếc nhìn thanh kiếm đặt trên cổ mình, Tiểu Tiểu cảm giác được đầu mình càng thêm mê man.

Sự tình, nhất định có chỗ nào đó không đúng với tưởng tượng của nàng.

Nghĩ đến đây, Tiểu Tiểu lập tức nghiêng mặt liếc nhìn tiểu nha đầu luôn luôn lải nhải bên người mình, nếu nàng đoán không sai, tiểu nha đầu này kêu nàng là tiểu thư, nói vậy hẳn là nha hoàn của nàng.

Nhìn thấy vẻ mặt thất kinh của nha hoàn kia, Tiểu Tiểu không khỏi khẽ nhíu mày, nàng thật sự không hiểu chủ nhân của thân thể này tại sao lại muốn dẫn một tiểu nha đầu như vậy lưu lạc giang hồ.

Tiểu nha hoàn này một chút bình tĩnh cũng không có, quả thực chính là tổn hại hình tượng nữ hiệp này của nàng.

Trong lòng âm thầm thở dài một tiếng, không có người thứ hai để chọn lựa cuối cùng Tiểu Tiểu vẫn là đem vấn đề hình tượng kia đặt phía sau, lúc này mở miệng hỏi tiểu nha hoàn của mình: “Nói cho ta biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Tiểu nha hoàn nghe thấy tiểu thư của nàng hỏi như vậy, thân thể lúc trước vốn đã run rẩy càng run kịch liệt.

Sắc mặt, cũng càng thêm tái nhợt.

Dùng ánh mắt len lén liếc nhìn Ngọc Hồ Điệp ra vẻ rất kiên nhẫn chờ đợi nàng giải thích rõ tình huống cho tiểu thư, đưa đôi môi run rẩy sát lại gần bên tai Tiểu Tiểu: “Tiểu... Tiểu thư... Người không lẽ đã quên, người mang theo chúng ta tới đây bắt hái hoa tặc.”

“Các người?”

Tiểu Tiểu nghe vậy trong lòng chợt cả kinh, vội vàng nhìn trái nhìn phải những người đang nằm ngổn ngang trên mặt đất: “Bọn họ là?”

“Bọn họ đều là đồ đệ tiểu thư.”

Trả lời xong vấn đề của Tiểu Tiểu, sắc mặt nha hoàn đã khó coi đến cực điểm, bộ dáng diêm dā đáng yêu kia, rõ ràng chính là lập tức muốn khóc lên: “Tiểu thư, người trăm ngàn đừng nói với ta là, người thật sự cái gì cũng không nhớ rõ.”

5. Chương 5: Võ Lâm, Ta Đến Đây 5

Edit: Mốc

“Chính xác là như thế.”

Nhìn đôi mắt nha hoàn chợt đỏ lên, Tiểu Tiểu thở dài một hơi, đem nghi vấn thứ hai trong lòng mình hỏi ra: “Hái hoa tặc là....”

Lời vừa ra khỏi miệng, Tiểu Tiểu liền phát hiện mình đã hỏi một vấn đề thực ngu ngốc.

Ánh mắt, không tự chủ được theo thanh kiếm đang đặt trên cổ mình, chậm rãi nhìn lên trên.

Nhìn thấy Ngọc Hồ Điệp đang trưng cái bộ mặt tự tiểu phi tiểu, không khỏi hít một ngụm lạnh khí.

Bọn họ tới để bắt hái hoa tặc, đồ đệ của nàng đều bị đánh ngã, hiện tại chỉ còn lại duy nhất một người đứng đây, hơn nữa lại dùng kiếm bức nàng ngoại trừ hái hoa tặc còn có thể là ai?

Hơn nữa, một người tên là Ngọc Hồ Điệp, không phải hái hoa tặc thì còn có thể có nghề nghiệp gì?

Cho dù Tiểu Tiểu cảm thấy câu hỏi của mình có bao nhiêu ngu ngốc, câu hỏi ngu ngốc của nàng vẫn có người hảo tâm trả lời giùm.

Cái người hảo tâm kia chính là Ngọc Hồ Điệp đang cùng nàng mắt to trừng mắt nhỏ.

Ngọc Hồ Điệp trêu tức nhìn ánh mắt có phần dăm dăm của Tiểu Tiểu, khẽ nhếch khóe miệng, dùng thanh âm ôn nhu vô hại cho Tiểu Tiểu câu trả lời chuẩn xác nhất: “Dâm tặc, đương nhiên là chính là tại hạ.”

Tuy rằng trong lòng đã có sự chuẩn bị, Tiểu Tiểu vẫn nhịn không được lại hít thêm một ngụm lạnh khí.

Cuối cùng hiểu được, màn trình diễn trước mắt căn bản không phải là anh hùng cứu mỹ nhân gì đó, mà là rơi vào ma chương.

Giang hồ, quả nhiên là nơi nơi nguy hiểm.

Không cần suy nghĩ, Tiểu Tiểu nhìn khuôn mặt tuấn tú trong nháy mắt đã không còn hấp dẫn nàng, phần nộ nắm thành nắm đấm chất vấn: “Tên sắc lang nhà ngươi rốt cuộc muốn làm cái gì?”

Ngọc Hồ Điệp nhất thời bị nữ hiệp trước mắt trừng đến trợn tròn đôi mắt, khí thế lại không hề uy hiếp khiến cho ngẩn người ra.

Trong đầu, đột nhiên nhớ tới một chuyện, trong mắt không khỏi hiện lên một tia hồ nghi.

Ngọc Hồ Điệp trên dưới cẩn thận đánh giá Tiểu Tiểu một phen, vị Vương đại nữ hiệp trước mắt này gương mặt phấn hồng mịn màng, trong mắt ẩn ẩn hiện hiện vẻ sợ hãi, cho dù hấn nhìn thế nào, cũng nhìn không ra người trong lời đồn trong hắc đạo, nữ hiệp khí thế văn phong tang đẫm [nghe đã thấy sợ] người gặp người sợ.

6. Chương 6: Võ Lâm, Ta Đến Đây 6

Edit: Mốc

Kinh ngạc trong lòng khiến Ngọc Hồ Điệp nhìn không được lại lần nữa khom người, ngón tay khẽ vuốt bờ môi no đủ của Tiểu Tiểu, tà mị vô cùng nhếch môi cười, từ từ nói: “Người cảm thấy ta rất cuộc muốn làm cái gì?”

Bị hái hoa tặc chạm vào khiến Tiểu Tiểu cảm thấy kinh hoảng, không kịp suy nghĩ, liền thi triển công phu trời sinh sẵn có của nữ nhân.

Dùng sức cản ngón tay đang để trên môi nàng.

Mục tiêu, cực kỳ chuẩn xác.

Lực đạo cực lớn, càng khiến Ngọc Hồ Điệp hít một ngụm lạnh khí, càng khiến hắn buồn bực chính là, nữ hiệp này thật đúng là cần một cái đến chết cũng không nhả ra.

Sau một hồi nỗ lực, Ngọc Hồ Điệp thật vất vả mới có thể rút ngón tay trong miệng Tiểu Tiểu ra.

Có chút há hốc mồm nhìn hai dấu răng thật sâu trên ngón tay, thì thào tự nói: “Đây là siêu cấp nữ hiệp trong truyền thuyết sao? Trên thế giới này có siêu cấp nữ hiệp như vậy sao?”

“Đương nhiên là có!”

Cũng nhìn chăm chú vào hai dấu răng không cẩn thận nhất thời không khống chế được mình mà cắn hắn, Tiểu Tiểu mạnh mẽ đè xuống khủng hoảng trong lòng.

Vẫn cố gắng bình tĩnh: “Hiện tại người không phải đã gặp được rồi sao?”

Ngay tại thời điểm Tiểu Tiểu tâm hoảng ý loạn, ngay tại thời điểm Ngọc Hồ Điệp còn chưa kịp nói lên lời, tiểu nha hoàn bên người Tiểu Tiểu nhàng túm tay áo của nàng.

Thanh âm, nhỏ nhưng khẳng định: “Tiểu thư, thỉnh chú ý hình tượng nữ hiệp của người, mấy chiêu thức ba lạng nháng vừa rồi không phải thứ một cái nữ hiệp nên dùng.”

“Hình tượng nữ hiệp cái con bà người!”

Tiểu nha hoàn nghiêm túc nhắc nhở khiến Tiểu Tiểu nhìn không được dùng sức ở cổ họng, liếc mắt, tức giận lườm tiểu nha hoàn còn chưa rõ tình hình.

Thật đúng là chuyện tức cười, nàng sắp bị sắc lang ăn sạch sành sanh, nha hoàn này cứ nhiên còn nhắc nhở nàng dùng chiêu thức gì đó sẽ tổn hại đến hình tượng.

Ở thời đại cũ, trước khi vào cô nhi viện quen biết Tưởng Tưởng và Khấu Khấu, Tiểu Tiểu hằng ngày ở trên đường phố tranh đoạt đồ ăn với những người còn lớn hơn cả nàng, theo thời gian lớn lên, thì học được một điều, trên đời này không có chiêu thức gì là không thể dùng.

7. Chương 7: Báo Giang Hồ Truyện Văn 1 [tin Đồn Giang Hồ]

Edit: Mốc

Vô chiêu thắng hữu chiêu.

Nếu muốn nhìn thấy kết quả mình mong muốn, gặp chiêu phá chiêu mới là hữu hiệu nhất.

Tiểu nha hoàn bị một câu chữ “con bà nó” của tiểu thư nhà nàng khiến đầu đầy hắc tuyến, nhưng đôi mắt Ngọc Hồ Điệp lại sáng lên, híp mắt lại, tinh tế đánh giá về mặt tức giận của Tiểu Tiểu.

Gần như cùng lúc, trong lòng đã ra một quyết định.

Hắn vừa vặn thiếu một con tin giúp hắn hoàn thành một việc, xem ra hiện tại, hắn tìm được con tin rồi.

Có một nữ hiệp danh mãn giang hồ như vậy trong tay, hoàn toàn có thể tạo ra hiệu ích chấn động mà hắn muốn.

Hơn nữa dùng nàng làm con tin còn có lợi lớn hơn, đó chính là đồng thời đạt được mục đích, hắn vừa không lo lắng võ công cao cường của nàng thương tổn mình hoặc là đào thoát, còn có thể có một người bạn chơi đùa cùng mình tốt như vậy.

Ngọc Hồ Điệp hơi nhướn mi, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn kia vẫn ra vẻ cường hãn căm tức nhìn mình, đối với tính toán trong đầu mình vô cùng thỏa mãn.

Trong lòng dâng lên một dự cảm, những tháng ngày kế tiếp, hắn tuyệt đối sẽ không nhầm chán.

—

Sự kiện nữ nhi của Giang Nam võ lâm minh chủ Vương Mông, siêu cấp nữ hiệp Vương Mạnh Mạnh bị bắt cóc nhanh chóng được đăng trên chuyên mục nhật báo Tiểu đạo truyện văn – được võ lâm đương thời tôn xưng là giang hồ đệ nhất báo.

Đồn rằng: Căn cứ theo tiểu nha hoàn của Vương Mạnh Mạnh công bố, ngày đó Vương Mạnh Mạnh dẫn theo chín mươi chín danh đệ tử của Mạnh Mạnh phái, nghe đồn đi đến thành x. Tróc nã người được xưng là giang hồ đệ nhất lãng tử, hái hoa tặc Ngọc Hồ Điệp.

Không may, tại thời điểm trước khi bắt đầu trận chiến, Vương Mạnh Mạnh bị một khối gạch mặc danh kỳ diệu từ xa bay tới đánh trúng đầu hôn mê bất tỉnh, hái hoa tặc Ngọc Hồ Điệp thừa dịp nàng thần chí không tỉnh táo bắt cóc, đến nay lưu lạc không rõ, trước mắt Vương minh chủ đang thi hành biện pháp tích cực để giải cứu.

Tin đồn kế tiếp: Căn cứ theo tin đồn ngày trước, Ngọc Hồ Điệp chỉ lựa chọn thiếu nữ tài hoa chưa gả để gây án, nhận thấy chuyện siêu cấp nữ hiệp Vương Mạnh Mạnh bị Ngọc Hồ Điệp bắt cóc, mỹ nhân Giang Nam người người cảm thấy bất an, do đó đẩy lên một phong trào lập gia đình.

8. Chương 8: Báo Giang Hồ Truyện Văn 2

Edit: Mốc

Đồn rằng: Đại tỷ Ngưu xx ở địa phương xx, tuy rằng từng thề cả đời không lấy chồng, nhưng bởi vì ảnh hưởng của sự kiện lần này, cho đến bây giờ cuối cùng cũng đem một thân thuần khiết vừa tròn sáu mươi tám giao phó cho phu quân.

Ngưu đại tỷ đối với tin đồn có vẻ vô cùng kích động, than thở khóc lóc cố gắng giải bày, nếu không phải lo lắng Ngọc Hồ Điệp có ý định bắt lương đối với nàng, nàng tuyệt đối sẽ không phá thế lập gia đình.

Đặc biệt chú ý: Bởi vì loại tin đồn này quá nhiều, sẽ không nhất nhất đưa tin.

Tin tức Vương Mạnh Mạnh bị bắt cóc chỉ trong thời gian ngắn nhất đã khiến cho toàn bộ võ lâm chấn động.

Wương Mạnh Mạnh là ai chứ?

Nàng chính là siêu cấp nữ hiệp kể từ khi sinh ra đã không ngừng được đăng trên chuyên mục Tiểu đạo truyện văn.

Đồn rằng: Mười tám năm trước, võ lâm minh chủ Vương Mông sinh hạ một thiên kim, trong ánh mắt than vãn của đám võ lâm hào kiệt trọng nam khinh nữ, ở trước mặt mọi người Vương Mông vỗ ngực đồng ý, ông nhất định sẽ bồi dưỡng nữ nhi trở thành một nữ hiệp danh chấn giang hồ tạo phúc cho võ lâm.

Đồng thời Vương Mông đặt tên nàng là Vương Mạnh Mạnh, đồng âm không đồng chữ với tên ông, so với ‘Mông’ còn nhiều ‘Mạnh’, [chữ ‘ – Mông’ và ‘ – Mạnh’ đều đọc giống nhau ‘móng’. Tên của ông có một chữ

Mông, còn nàng là Manh Manh, nhiều hơn một chữ] ngụ ý là Trường Giang sóng sau xô sóng trước. [ý là tre già măng mọc]

Đồn rằng: Lúc Vương Manh Manh mười sáu tuổi, trong một lần hành động đã bắt được Hắc Thủ Lệ Giang mà trong giang hồ lúc bấy giờ người gặp người sợ, lại đánh gục võ lâm ma đầu Vạn Lộ, trong vòng một tháng ngắn ngủn, tiếp theo chính là dùng Cửu Cương Lĩnh thu phục mười một tên đạo tặc giết người không chớp mắt nguy hại một phương, đương nhiên được công nhận là võ lâm đệ nhất nữ hiệp.

Đồn rằng: Lúc Vương Manh Manh mười bảy tuổi liền sáng lập môn phái của chính mình — Manh Manh phái, trở thành một thế hệ tông sư trẻ tuổi nhất trong lịch sử.

Đồn rằng: Một tháng trước khi nàng bị bắt cóc, nàng còn đồng thời đạt được hai giải thưởng lớn giải ‘Hình tượng’ và giải ‘Khí chất’ được võ lâm công nhận.

Đạt được giải ‘Hình tượng’ là vì cho tới bây giờ nàng không bao giờ sử dụng mấy chiêu thức ba lẳng nhăng, mỗi một chiêu đều là quang minh chính đại.

(Đương nhiên, cũng cho tới bây giờ nàng đều không xuất ra bất cứ chiêu thức gì trước mặt bất luận kẻ nào, dù sao ai lại không sợ chết như vậy mà đi khiêu chiến với siêu cấp nữ hiệp danh vọng cao, mà nàng, bởi vì công lực mạnh mẽ, mà đã lỡ tay đả thương người, cho tới bây giờ cũng không luận bàn võ nghệ cùng người khác.)

9. Chương 9: Báo Giang Hồ Truyện Văn 3

Edit: Mốc

Đạt được giải ‘Khí chất’ nguyên nhân đương nhiên là cho tới bây giờ Vương Manh Manh cũng không giống dạng giang hồ hào kiệt bình thường mở miệng nói lời dơ bẩn, nói chuyện với người trước mặt, nàng luôn hơi mặt đỏ trước, mới nhỏ nhẹ nói ra những gì muốn nói.

Này hết thấy hết thấy đều chứng minh, Vương Mông có cách dạy.

Ông không chỉ làm theo lời hứa của mình bồi dưỡng nữ nhi trở thành một thế hệ siêu cấp nữ hiệp, còn làm cho nàng trở thành một nữ hiệp có khí chất tiểu thư khuê các duy nhất trong chốn võ lâm.

Hiện tại lão cha của siêu cấp nữ hiệp đang ở nhà râu rĩ dùng sức nắm chặt tóc mình.

—

Tiểu nha hoàn dùng sức lau chút mồ hôi trên trán, đáng thương hề hề nhìn Vương Mông: “Minh chủ, người nói lúc này đây tiểu thư bị bắt cóc, có nguy hiểm gì không?”

Vương Mông ai oán thở dài một hơi, đi đến cạnh cửa nhìn xung quanh bên ngoài, sau khi xác định bốn phía không người, mới quay người đi đến chính giữa phòng khách.

Trong mắt, tràn đầy lo lắng: “Hiện tại ta lo lắng chính là chuyện này, nó một chút võ công cũng không có, vạn nhất Ngọc Hồ Điệp kia đối với nó.....”

Tiểu nha hoàn dùng sức cắn khế môi: “Tiểu thư luôn nhất gan, nếu bị đâm tặc kia.....”

Hai chữ “đâm tặc” làm cho Vương Mông thoáng chấn động mãnh liệt, nâng đôi mắt, cảm tức nhìn tiểu nha hoàn, ôm ngực mình: “Người không cần nói ra hai chữ kia, ta vừa nghe đến hai chữ kia liền kinh hãi đảm chiến, Manh Manh là một nữ hài tử lá gan vừa nhỏ vừa cố chấp, nếu như bị đâm tặc làm vậy bản trong sạch.....”

Vương Mông nói tới đây, vội vàng quay đầu nhìn phu nhân sau khi nghe được tin tức đang an vị ở một bên, sợ nàng ái nữ như mạng, nhất thời chịu không nổi đả kích.

Thấy phu nhân sau khi nghe được tin tức Vương Mạnh Mạnh bị bắt cóc, vẫn trấn định vô cùng, một chút kinh hoảng cũng chưa từng có, mím môi liếc nhìn phu nhân ngồi trên ghế trầm ngâm không biểu lộ, trong lòng Vương Mông không khỏi âm thầm tán thưởng.

Đến bây giờ ông mới biết được, phu nhân kiều hoa [chỉ người yêu kiều đẹp dễ như hoa] bình thường gặp chút việc nhỏ liền khóc không thôi, kỳ thật là một người gặp đại sự thì trấn định

10. Chương 10: Quan Hệ Danh Kiếm Và Mã Tiên [roi Ngựa] 1

Edit: Mốc

Bộ dáng trấn định của Vương phu nhân, làm cho Vương Mông đang tâm hoảng ý loạn nhất thời cũng trấn định theo.

Đi đến bên người phu nhân, trầm giọng hỏi: “Phu nhân, bà nói xem nếu Mạnh Mạnh bị làm vậy bần, liệu có lấy cái chết để rửa sự trong sạch không? Đến lúc đó chúng ta phải làm sao bây giờ..... Phu nhân!”

Wương Mông còn chưa nói xong câu kế tiếp, liền biến thành tiếng kinh hô.

“Trời ơi!”

Wương phu nhân trả lời thực đúng lúc, nàng phun ra hai chữ trên, lập tức hai mắt khê đảo, yếu ớt ngã trong lòng Vương Mông.

Phu nhân đáng thương vốn đã bị chuyện Vương Mạnh Mạnh bị bắt cóc dọa choáng váng, Vương Mông trái một câu ‘làm vậy bần trong sạch’, phải một câu ‘tự sát’ không dọa ngất nàng mới là chuyện lạ.

—

Mặc kệ báo Giang hồ truyền văn đưa tin thế nào, Tiểu Tiểu của thời không trước, hiện tại đã trở thành siêu cấp nữ hiệp Vương Mạnh Mạnh vẫn hảo hảo còn sống.

Lại liếc một chút nhìn Ngọc Hồ Điệp ngồi phía trước vị trí xa phu nhân nhả cầm roi đánh xe ngựa, Vương Mạnh Mạnh liền chuẩn bị động thủ.

Trước đó, nàng đã cẩn thận tỉ mỉ quan sát ba ngày.

Trải qua ba ngày quan sát, nàng đưa ra một kết luận, Ngọc Hồ Điệp tuyệt đối là một hái hoa tặc không có ý thức phòng bị an toàn gì cả.

Ba ngày nay, Ngọc Hồ Điệp ngại thanh kiếm dắt ở bên hông làm vướng víu, nên tiện thay đặt ở bên cạnh chỗ ngồi hần.

Chủ yếu nhất chính là, thanh kiếm kia cư nhiên quay về phía Vương Mạnh Mạnh.

Cơ hội tốt như vậy, nàng đương nhiên phải lợi dụng.

Quá trình rút kiếm rất thuận lợi, không thuận lợi là chuyện Vương Mạnh Mạnh bị đâm tặc Ngọc Hồ Điệp bắt được cổ tay sau khi nàng lấy kiếm.

—

“Hi hi!”

Wương Mạnh Mạnh cợt nhả cười giả bộ như cẩn thận đánh giá thanh kiếm cầm trong tay, dùng ngữ khí rất trong nghề đánh giá thanh kiếm này phi thường khẳng định: “Thanh kiếm này nhất định là danh thợ chế tác, thật sự rất sắc bén!”

“Đúng vậy, nó đúng là rất sắc bén!”

Ngọc Hồ Điệp cũng rất thành khẩn đồng ý lời nói của Vương Manh Manh: “Đặc biệt lúc nó được người khác lên rút ra đâm vào lưng ta, người sẽ phát hiện, nó tuyệt đối là một thanh bảo kiếm sắc bén có thể một kiếm xuyên ngực.”

11. Chương 11: Quan Hệ Danh Kiếm Và Mã Tiên 2

Edit: Mốc

“Không thể nào?”

Vương Manh Manh hít sâu một hơi, muốn đè xuống tim gan đang đập loạn của mình, miệng, đồng thời phát ra tiếng kêu la, biểu đạt nguyên vẹn bất mãn trong lòng nàng: “Trên thế giới sao lại có người ác độc như vậy, đánh lên người khác từ phía sau?”

“Lòng người khó lường a!”

Ngọc Hồ Điệp thở mạnh một hơi, đưa tay đoạt lại thanh kiếm đang cầm trong tay Vương Manh Manh.

Cẩn thận đặt vào trong vỏ kiếm: “Vốn ta nghĩ không có, nhưng hiện tại ta xác định có người ác độc như vậy.”

Nói xong, đột nhiên ngẩng đầu đối với Tiểu Tiểu vẫn như trước lưu luyến không rời nhìn thanh kiếm, đôi môi tà mị vẽ ra một nụ cười, từ từ nói: “Đặc biệt là nữ nhân.”

“Phải không?”

Vương Manh Manh tim đập nhanh hơn, cố gắng trấn định: “Có lẽ vậy, nhưng người yên tâm, Vương đại nữ hiệp ta tuyệt đối không phải người đánh lên từ phía sau.”

“Chỉ hy vọng như thế.”

Ngọc Hồ Điệp ý vị thâm trường liếc nhìn Vương Manh Manh khuôn mặt đã đỏ bừng, than nhẹ một tiếng, quay đầu tiếp tục đánh xe.

—

Vương Manh Manh không biết là trong một ngày, tại thời điểm lần thứ n rút ra thanh kiếm Ngọc Hồ Điệp đặt ở bên người để thưởng thức, Ngọc Hồ Điệp đang lấy tay ôm đầu.

Hắn thật sự rất đau đầu.

Vì sao Vương đại nữ hiệp này phiền toái như vậy, tại sao không học khôn.

Mặc kệ hắn nhiều lần bày tỏ rõ ràng hay ngấm bảo, nàng vẫn một lòng một dạ muốn rút danh kiếm của hắn, sau đó đâm lưng hắn.

Vì sao!

Cau mày quay đầu liếc nhìn Vương Manh Manh ở trong xe bị hắn dùng dây thừng trói gô ngay cả ngón tay cũng không nhúc nhích được, Ngọc Hồ Điệp lại ai oán thở dài một hơi, hữu khí vô lực dùng nhánh cây quét một chút vào con ngựa: “Đi!”

Ngọc Hồ Điệp cảm thấy thật sự vô cùng ai oán.

Vương đại nữ hiệp kia vì sao không suy nghĩ cho hắn một chút, quen dùng mã tiên hắn thật sự rất không quen dùng nhánh cây đuổi ngựa.

Nếu Vương nữ hiệp danh mãn giang hồ không buộc hắn dùng mã tiên làm dây thừng trói gô nàng lại, hắn sao phải suy đồi đến nỗi dùng nhánh cây đuổi ngựa?

12. Chương 12: Quan Hệ Danh Kiếm Và Mã Tiên 3

Edit: Mốc

Quả thực là bi kịch!

Nếu không phải hấn phát hiện bắt cóc siêu cấp nữ hiệp thật đúng là có thể đạt được hiệu quả chấn động mà mình, hấn tuyệt đối ngay lập tức cung kính mời Vương đại nữ hiệp xuống xe ngựa.

Thuận tiện đưa nàng một trăm lượng bạc nhiều lộ phí, đuổi nàng đi thật xa.

Lại hữu khí vô lực dùng nhánh cây quạt một chút vào con ngựa, Ngọc Hồ Điệp âm thầm thề trong lòng, chỉ cần xong chuyện này, cả đời hấn cũng không nguyện gặp lại Vương đại nữ hiệp này.

Cảm thấy bi kịch không chỉ có Ngọc Hồ Điệp, Vương Mạnh Mạnh nằm trong xe đưa hai mắt nhìn thành xe, cảm giác bi kịch trong lòng càng thêm mãnh liệt.

Ở trong lòng thầm mắng dâm tặc Ngọc Hồ Điệp hơn một ngàn lần, nàng bắt đầu dời mục tiêu, mục tiêu của nàng là lão thiên gia cùng các vị thần tiên nàng từng vô hạn cảm kích. [đương nhiên, lúc này đây nàng cũng không có buông tha chúa Jesus.]

Nếu không phải bọn họ, nàng sao phải suy đồi đến nỗi xuyên qua.

Nếu không phải lão thiên gia không công bình, dựa vào cái gì mỗi một nữ chủ xuyên qua đều chơi đùa rất vui vẻ đến phong sinh thủy khởi, sau khi xuyên qua, gặp được không phải Hoàng Thượng cũng là Vương gia, tề hơn thì cũng là công tử phong nhã giàu có một phương.

Mà nàng, cứ nhiên gặp được một hái hoa tặc sát ngàn đao.

Thôi thì đành vậy, hiện tại nàng, cứ nhiên còn bị hái hoa tặc này trói gô.

Trừ bỏ cái mẽ danh hào nữ hiệp có vẻ dễ nghe, hết thấy của hết thấy, quả thực chính là bi kịch.

Siêu cấp nữ hiệp gì chứ?

Vương Mạnh Mạnh ở trong lòng hung hăng nhở một ngụm, quả thực chính là siêu cấp bi kịch nữ hiệp!

Rất nhanh, Vương Mạnh Mạnh nhãn châu chuyển động, mặt bắt đầu đỏ lên, liều mạng ngẩng đầu, phần hạn hướng Ngọc Hồ Điệp vẫn như cũ nhàn nhả vô cùng, khi có khi không dùng nhánh cây đánh xe kêu la: “Thả ta ra!”

Nghe tiếng kêu la ở phía sau, Ngọc Hồ Điệp tức giận quay đầu liếc nhìn.

Nhìn thấy vẻ mặt bất khuất của Vương Mạnh Mạnh, mày hấn gắt gao nhú lại: “Vương đại nữ hiệp của ta, cô nương có thể để ta thở một chút được không? Tuy rằng tinh lực của cô thực hơn người, nhưng không phải ai cũng có tinh lực tốt như cô vậy!”

13. Chương 13: Quan Hệ Danh Kiếm Và Mã Tiên 4

Edit: Mốc

Khi nói chuyện, Ngọc Hồ Điệp thật vất vả mới kiềm chế được tức giận vừa nổi lên trong lòng.

Nâng lên cánh tay, thở phì phì chỉ trỏ mình, nghiêng rằng nghiêng lợi tuyên bố từng chữ từng chữ một: “Cô nương có biết trời người cũng là một loại việc tổn sức hay không, cô xem ta vừa rồi mệt đến nỗi mồ hôi chảy ra đến bây giờ còn chưa có khô nè!”

Đối với lời tố cáo của Ngọc Hồ Điệp, Vương Manh Manh ước chừng nửa ngày mới giật mình.

Chẳng lẽ nàng làm sai sao?

Nữ hài tử nào mà bị một hái hoa tặc bắt không nghĩ trốn mới là chuyện lạ.

Vương Manh Manh nằng cho dù là hôm nay trốn không thoát, ngày mai sẽ vẫn tiếp tục như cũ.

Có tư tưởng chính xác như vậy, rất nhanh, Vương Manh Manh liền bỏ qua cảm giác áy náy vừa xuất hiện mặc danh kỳ diệu, phần nộ đối diện với Ngọc Hồ Điệp.

Miệng, lại gầm lên: “Dâm tặc, thả ta ra!”

Ngọc Hồ Điệp lập tức lắc đầu: “Vương đại nữ hiệp, cô nương có phải đang nói giỡn với ta hay không?”

Vương Manh Manh tức giận liếc nhìn Ngọc Hồ Điệp đang hoàn toàn giả vờ giả vịt, phần nộ kêu la: “Người cho rằng bộ dạng ta giống đang nói giỡn hay sao?”

“Giống, rất giống!”

Ngọc Hồ Điệp buông dây cương mặc cho ngựa tự đi, xoay người cười nhìn Vương Manh Manh, chậm rãi tranh luận với nàng: “Nếu không nói giỡn, sao cô nương lại đưa ra yêu cầu vô lý như vậy, cô cho là dùng mã tiên ngăn như vậy, buộc một người sống đến một chút cũng không động đậy được, là một chuyện dễ dàng hay sao?”

Vương Manh Manh theo tầm mắt Ngọc Hồ Điệp, buông hạ mí mắt liếc nhìn mã tiên trên người mình.

Trong lòng, không thể không thừa nhận lời nói của Ngọc Hồ Điệp, hẳn làm quả thật là có kỹ thuật a.

Hắn sử dụng mã tiên tuy rằng ngăn, nhưng nơi nên trói chặt cũng đã trói rồi, đúng là không chèn vào đâu được, quả thực chính là một kiệt tác.

Nhìn bộ dáng Vương Manh Manh nói không nên lời, trong mắt Ngọc Hồ Điệp liền xuất hiện ý cười, cười dài nói: “Cô nương nói, ta thả cô ra làm gì? Cho cô tiếp tục thưởng thức thanh kiếm rất tốt của ta, sau đó hao tổn khí lực trói cô lại?”

14. Chương 14: Quan Hệ Danh Kiếm Cùng Mã Tiên 5

Edit: Mốc

“Vấn đề là.....”

Mặt Vương Manh Manh bắt đầu có chút phỉm đỏ, chỉ chi ngô ngô một trận sau đó chỉ có thể mở miệng: “Nhưng người cũng nên hiểu rõ, con người có ba cấp [cấp bách, việc khẩn cấp], người cột như vậy ta làm sao bây giờ? Ngộ nhớ ta... ở chỗ này?”

Ngọc Hồ Điệp nhất thời cảm giác đầu mình lại bắt đầu đau, dùng sức xoa cái mũi của mình một chút, ai oán kêu lên: “Lần tới cô nương có thể nói chuyện này trước khi ta buộc có được không?”

Ai oán vẫn là ai oán, tay hắn vẫn hướng đến nút thắt trên mã tiên.

Chung quy vẫn không thể thực sự giống như Vương Manh Manh nói như vậy, thì là như vậy?

—

Từ trong rừng cây xách Vương Manh Manh mượn có đi tiểu mà thừa cơ bỏ trốn trở về ném vào trong xe, Ngọc Hồ Điệp đầu tiên cầm mã tiên đến, sau khi dùng sức gỡ gỡ đầu, mới rất có lễ nghĩa ôm quyền hỏi thăm Vương Manh Manh.

“Không biết Vương đại nữ hiệp dự định giống như hồi nãy, anh dừng đấu tranh sau đó bị tại hạ trói gô lại, hay là đơn giản cho cả hai ta bớt phiền toái, trực tiếp thúc thủ chịu trói? Chỉ mong nữ hiệp thắng thần nói ra, cũng miễn cho Ngọc Hồ Điệp ta một phen mệt nhọc!”

Vương Mạnh Mạnh bị té ngã kêu lên một tiếng đau đớn liếc nhìn mã tiên trong tay Ngọc Hồ Điệp, trên mặt tức giận nhất thời biến mất không còn.

Thay vào đó là nụ cười cợt nhả: “Hi hi, thật ra ta cảm thấy cái kia không cần thiết, người yên tâm, bất quá ta chỉ là muốn thưởng thức một chút bảo kiếm do danh thụ chế tác của người mà thôi, tuyệt đối không có ý nghĩ ăn cắp rồi chuồn mất, Ngọc đại dame đừng... Không, Ngọc huynh người cần gì phải đa nghi như vậy!”

Vương Mạnh Mạnh tận lực học lời cổ nhân nói, lời nói vài lần đi đến bên miệng, con mẹ người xx nuốt xuống một lần nữa đổi từ, liền biến thành những lời nói vô cùng thành khẩn hiểu chi dĩ tình động chi dĩ lý. [hiểu chi dĩ tình: dùng chân thành cảm động đối phương; động chi dĩ lý: dùng đạo lý thuyết phục đối phương]

Vẫn cảm thấy không đủ, lập tức bồi thêm một câu: “Huống chi Ngọc huynh võ nghệ siêu cường, ta chính là muốn chạy cũng chạy không thoát a!”

Ngọc Hồ Điệp gật đầu với câu khẳng định sau cùng rất thích đáng của Vương Mạnh Mạnh, nhưng với câu nói trước của nàng còn có chút không dám gật bừa.

15. Chương 15: Buổi Tối Trăng Treo Cao Cao 1

Edit: Mốc

Chần chờ một chút, lựa chọn ngữ khí thích hợp nói: “Nếu ta nhớ không lầm trong lời nói, Vương đại nữ hiệp quả thực không phải muốn ăn cắp thanh kiếm Giáp kiếm khai lưu của tại hạ, cô nương chủ yếu là muốn đâm kiếm sau lưng tại hạ?”

Vương Mạnh Mạnh cắn răng một chút, ánh mắt của nàng đã rơi xuống vết máu trên ngón tay phải của Ngọc Hồ Điệp.

Có vẻ như lời Ngọc Hồ Điệp nói đích thực không sai, nếu mình không muốn thưởng thức danh kiếm kia một lần cuối cùng, không cần thận cắt phải tay hấn, làm cho hấn không thể nhin được nữa, chỉ sợ mình cũng sẽ không rơi vào tình trạng không thể động đậy như vừa rồi.

Hiện tại người tang vật đều đủ cả, mấy lời lừa gạt của Vương Mạnh Mạnh vô ích rồi

“Dù sao ta chính là nói cho người biết! Vương... Mạnh Mạnh ta cũng không phải dễ chọc!”

Được rồi, mềm không được thì chúng ta phải cứng, không tin là dame này nhuyển ngạch bất cật. [chỉ thái độ rất cứng rắn, không có cách nào thay đổi được]

Vương Mạnh Mạnh căn cứ vào những bản viết tay của Giang hồ tiểu đạo truyện văn mà mình nhìn thấy đọc đường đi mây ngày nay, đã rõ thân phận của mình.

Lúc này rất hào sảng ngồi trong xe võ đài: “Vương Mạnh Mạnh ta cũng không phải ngồi không, nếu người vẫn không biết tốt xấu, thì đừng trách bản nữ hiệp thủ hạ không lưu tình!”

Nghe Vương Mạnh Mạnh uy hiếp, Ngọc Hồ Điệp nhất thời hút một ngụm lãnh khí.

Trên thế giới sao lại có người như vậy, cư nhiên dưới tình huống chênh lệch thực lực tiến hành uy hiếp người khác, chẳng lẽ nàng không biết muốn uy hiếp người khác thì điều kiện hàng đầu là thực lực phải cường đại hơn đối phương sao?

Ngay tại thời điểm vừa rồi và hiện tại tiến hành vật lộn trói gô vị nữ hiệp này, Ngọc Hồ Điệp liền phát hiện một việc.

Cái người gọi là siêu cấp nữ hiệp này võ công thật sự không kém, một chút cũng không kém.

Vì đại nữ hiệp căn bản một chút võ công cũng không có, làm sao mà nói kém hay không kém được.

Dạng người như nàng, phỏng chừng đại hán bán Kim cương đại lực hoàn ở trên cầu, đều có thể một phát đánh nàng ba chưởng, sau ba chưởng còn mặt không đỏ hơi thở không hỗn loạn.

Này rốt cuộc là siêu cấp nữ hiệp như thế nào?

Đôi mắt Ngọc Hồ Điệp đã híp lại thành một khe, bên trong khe mang theo hồi tưởng, hần nghĩ đến buổi tối ba ngày trước, đó là một đêm trăng treo cao cao.

16. Chương 16: Buổi Tối Trăng Treo Cao Cao 2

Edit: Mốc

Vào cái đêm ấy hần tình cờ gặp gỡ Vương đại nữ hiệp cùng môn đồ của nàng.

Lúc ấy, Ngọc Hồ Điệp vừa từ trên tường thành nhảy xuống ngoài thành, liền gặp được Vương Mạnh Mạnh, ý nghĩ đầu tiên xuất hiện chính là: “Không xong, ta trúng mai phục!”

Lúc ấy hần đang trốn chạy.

Nguyên nhân, chính là vì siêu cấp nữ hiệp Vương Mạnh Mạnh.

Lúc ban ngày ở trong tửu quán nghe được người bên cạnh bàn tán sôi nổi, nói Giang Nam siêu cấp nữ hiệp Vương Mạnh Mạnh mang theo Mạnh Mạnh phái của nàng, đặc biệt tới nơi này truy tìm và tiêu diệt giang hồ đệ nhất dâm tặc là hần, sau khi nghe tin tức đoàn người các nàng đã an ổn trong nhà của võ lâm danh sĩ Giang Kim Đào, Ngọc Hồ Điệp bắt đầu cảm thấy đứng ngồi không yên.

Lúc ấy Ngọc Hồ Điệp lập tức ra một quyết định, hần phải đi, nhất định phải đi rất xa.

Trên giang hồ ai chẳng biết Vương Mạnh Mạnh võ công cao cường, nếu như bị nàng bắt được, tám chín phần là chỉ còn đường chết.

Ai biết hần vừa nhảy xuống tường thành, liền gặp được Vương Mạnh Mạnh, chẳng lẽ là.....

Lúc ấy Ngọc Hồ Điệp lập tức kết luận, nhất định là Vương Mạnh Mạnh đoán chắc mình nhất định sẽ trốn, cho nên đặc biệt ở chỗ này chờ hần!

Siêu cấp nữ hiệp quả nhiên lợi hại, ngay cả đường hần bỏ trốn cũng tính toán vô cùng chuẩn xác, một thành có bốn cửa, chỗ khác nàng không chọn đi chờ hần ngay tại nơi này.

Ngọc Hồ Điệp chạy không thoát, chỉ có thể là cùng nàng liều mạng.

Ai biết.....

Nghĩ đến đây, Ngọc Hồ Điệp đối với nhận định ban đầu của mình có chút hoài nghi, lúc ấy Vương Mạnh Mạnh thật sự bày bố để bắt hần?

Có thể là nàng căn bản không phải dự định đi bắt hần, chẳng qua là chỉ là đi ngang qua thành thị nơi hần lưu lại, sau đó khiến cho tửu lâu này bàn tán, kỳ thật là Vương Mạnh Mạnh với một chút võ công và hần, cũng là vì những lời bàn tán này mà chạy trốn?

Bởi vì căn bản nàng không đủ bản lĩnh bắt mình, lại sợ những người đó buộc nàng đi bắt dâm tặc, không thừa dịp đêm hôm bỏ trốn mới là lạ.

Nghĩ đến đây, sau khi thông suốt toàn bộ sự tình, Ngọc Hồ Điệp rốt cục bình tĩnh đại ngộ một việc.

Khó trách vào thời điểm hần gặp Vương Mạnh Mạnh, bọn họ mỗi người trong tay đều mang theo một bọc hành lý, ban đầu hần còn tưởng là vũ khí độc môn của Mạnh Mạnh, hiện tại hần cuối cùng suy nghĩ cẩn thận, đó là bọc hành lý của bọn họ.

17. Chương 17: Có Việc Hảo Thương Lượng 1

Edit: Mốc

Vương Manh Manh nghi hoặc nhìn đang Ngọc Hồ Điệp ngẩn người.

Làm một người bình thường, kỳ thật nàng rất rõ thực lực của mình, uy hiếp như vậy, là do bất đắc dĩ.

Từ trong thâm tâm nàng, nàng một chút cũng không cảm thấy uy hiếp của nàng lợi hại như vậy, sao có thể dọa Ngọc Hồ Điệp đến choáng váng được?

Chẳng lẽ này Ngọc Hồ Điệp thật sự đúng là mềm không ăn mà ăn cứng ?

Ngay tại thời điểm Vương Manh Manh chuẩn bị nói thêm một câu ngoan nữa, Ngọc Hồ Điệp đột nhiên nắm lấy tay nàng: “Nói mau, rốt cuộc cô là ai?”

Vương Manh Manh bị hành động bất ngờ của Ngọc Hồ Điệp khiến cho sợ tới mức trong lòng đột nhiên nhảy dựng lên, nhin không được âm thầm nói trong lòng, chẳng lẽ bị Ngọc Hồ Điệp phát hiện ra nàng xuyên qua?

Rất nhanh, nàng ra sức lắc đầu, phần nộ trùng mắt nhìn Ngọc Hồ Điệp.

Không đáp mà hỏi lại, thật cẩn thận nhìn Ngọc Hồ Điệp đang trưng cái mặt rõ ràng viết ‘Người đừng hòng gạt ta, ta cái gì cũng biết’, nhẹ giọng hỏi: “Chính người bắt ta, chẳng lẽ người còn không biết ta là ai?”

Ngọc Hồ Điệp hơi nhíu mày, có chút hồ nghi đánh giá Vương Manh Manh từ trên xuống dưới vô số lần: “Nếu cô thật sự là Vương Manh Manh, vì sao một siêu cấp nữ hiệp như cô lại một chút võ công cũng không có? Vậy sao cô có thể xông pha giang hồ?”

Vương Manh Manh ủy khuất đến cực điểm, nàng vốn cảm thấy xuyên qua đến chốn giang hồ tràn ngập nguy hiểm này cũng đã là một chuyện đủ ủy khuất rồi, hiện tại, Ngọc Hồ Điệp còn muốn nhắc đến chuyện thương tâm của nàng.

“Trói đi!”

Hồn dỗi đưa cổ tay ra, bộ dáng thấy chết không sờn, nhắm mắt lại: “Ta không võ công không phải đúng ý người sao? Trói đi!”

Ngọc Hồ Điệp mở to hai mắt nhìn Vương Manh Manh đột nhiên vô cùng phối hợp, lại quay đầu liếc nhìn con ngựa phía trước, nghĩ tới dùng nhánh cây đuổi ngựa rất khó chịu, nhất thời trên mặt hiện lên nụ cười quyến rũ: “Chúng ta thương lượng một chút nhé?”

Vương Manh Manh bị nụ cười trên mặt Ngọc Hồ Điệp khiến cho trong lòng đột nhiên nhảy lên một cái, trong đầu trực tiếp xuất hiện một câu nói, lúc này đề phòng nhìn chằm chằm Ngọc Hồ Điệp: “Chúng ta thương lượng cái gì?”

18. Chương 18: Có Việc Hảo Thương Lượng 2

Edit: Mốc

Câu nói kia chính là vô sự hiền ân cần, phi gian tức đạo! [không có chuyện gì mà ân cần không phải kẻ gian cũng là kẻ trộm]

Không phải nàng quá đa tâm, mà là nụ cười trên mặt Ngọc Hồ Điệp thật sự là rất gian trá.

“Mọi việc đều hảo thương lượng nha,”

Ngọc Hồ Diệp hì hì cười, giơ ã tiên trong tay: “Chỉ cần cô đáp ứng ta, không có ý đồ chạy trốn, không có ý nghĩ đâm kiếm sau lưng ta, ta sẽ không trối cô.”

Hắn chịu đủ cái nhánh cây chết tiệt này rồi.

Vương Manh Manh đầu tiên là hồ nghi đánh giá Ngọc Hồ Diệp từ trên xuống dưới vài lần, đột nhiên thốt ra một câu: “Người có bệnh.”

Sự thật từ Vương Manh Manh có thể chứng minh một điều, mặc kệ là cổ đại hay là hiện đại, những lời này tuyệt đối đều là mắng chửi người.

Bởi vì sắc mặt Ngọc Hồ Diệp lập tức trở nên rất khó coi: “Cô mới có bệnh.”

Ngọc Hồ Diệp mắng chửi người khiến cho tâm Vương Manh Manh nhanh chóng buông xuống, có thể mắng chửi người, chứng minh đầu óc Ngọc Hồ Diệp không phải nhất thời choáng váng mới cùng mình thương lượng vấn đề này.

“Không! Ta không có bệnh!”

Vương Manh Manh vui vẻ hoàn toàn đồng ý điều kiện của Ngọc Hồ Diệp: “Cho nên người nói ta đều đồng ý.”

Chỉ là, nàng âm thầm nói trong lòng một lần nữa, ta không trốn mới là chuyện lạ.

—

Mỗi người đều có ba cấp, không riêng gì Vương Manh Manh, chính Ngọc Hồ Diệp cũng không ngoại lệ.

Thừa dịp Ngọc Hồ Diệp đi đại đại [Móc: chắc bạn ko cần giải thích đâu nhé :>], Vương Manh Manh một lòng muốn trốn thoát khỏi tay hái hoa tặc liên nhân cơ hội chuẩn đi.

Mới chạy chưa đến hai trăm thước, nàng liền gặp phải một người đang dừng lại.

Xin thề với trời, Vương Manh Manh tuyệt đối không phải là người thích lo chuyện bao đồng, lại càng không phải là người vào thời điểm chạy trốn còn làm một người qua đường dừng lại.

Chủ yếu là con đường này là một sơn đạo nho nhỏ, xe ngựa của người kia đã chắn hết sơn đạo rồi.

“Nhân tiên hữu tọa sơn, danh khiêu Dương Giác Sơn”

[Trước mắt có tòa sơn, tên là Dương Giác Sơn.]

Kỳ thật lúc ấy Vương Manh Manh nhìn thấy đầu tiên chính là xe, tiếp theo chính là nghe thấy tiếng người, chủ nhân của xe đang ngồi bên trong ngâm thơ, người chưa thấy tiếng đã tới, chờ lúc Vương Manh Manh chạy đến gần, vào thời điểm nhìn thấy hắn, hắn đang nhắm mắt ngâm tiếp hai câu thơ sau:

“Viễn khán tượng Dương Giác, cận khán hoàn thị sơn”

[Nhìn xa giống sừng dê, nhìn gần vẫn là núi!]

19. Chương 19: Giang Hồ Đệ Nhất Thư Sinh 1

Edit: Mốc

Sau khi ngâm xong, hắn liền mở mắt, nhìn thấy Vương Manh Manh bị xe ngựa của hắn ngăn trở đường đi, cười khê lên tiếng: “Vương nữ hiệp, xin chào!”

Nói xong hắn nhảy xuống xe, thi lễ với Vương Manh Manh nói: “Tại hạ nghe tin Vương nữ hiệp bị bắt cóc, cố ý đến đây trợ giúp.”

Xuất hiện trước mắt Vương Manh Manh, là một bạch diện thư sinh mặc nho trang [trang phục của người đọc sách, chỉ người đọc sách], văn văn nhã nhã.

Cho dù Vương Manh Manh vừa tới cổ đại không được vài ngày, cũng có thể rõ ràng ngửi thấy vị chua tỏa ra trên người hắn.

Nhìn thư sinh chua lèm trước mắt, Vương Manh Manh không khỏi ra sức trừng mắt nhìn, hồ nghi đánh giá trên dưới vị thư sinh trước mắt này, bộ dạng này của hắn, có thể cứu nàng từ tay Ngọc Hồ Điệp không?

Vì thế, nàng chỉ liếc mắt đánh giá, rồi trực tiếp leo lên xe ngựa chuẩn bị vượt qua thân xe dài tiếp tục đi.

Bởi vì chỉ với một cái liếc mắt như vậy, Vương Manh Manh cơ bản có thể kết luận, thư sinh này tới đưa đồ ăn chứ không phải cứu người.

Không đợi nàng vượt qua, góc áo đã bị thư sinh kia nhẹ nhàng kéo lại.

Nhìn thư sinh chỉ dùng hai ngón tay nắm lấy góc áo mình, mà mình đã không thể nhúc nhích được, ánh mắt bắt đầu tỏa sáng, ra vẻ người này thật đúng là cao thủ a, mà thư sinh cũng dùng tốc độ nhanh nhất rút ngón tay trở về.

Sau khi lui tay về, vẻ mặt đỏ bừng lại thì lễ với Vương Manh Manh nói: “Vương nữ hiệp chớ hiểu lầm, kỳ thật tại hạ là Tô Tần, Tô trong Tô Châu, Tần trong Tần Quốc, là người có tri thức hiểu lễ nghĩa, tuyệt đối không phải nam tử khinh bạc trong suy nghĩ của nữ hiệp, tại hạ chỉ là nhất thời tình thế cấp bách mới giữ chặt góc áo Vương nữ hiệp, tuyệt đối không phải.....”

Tô Tần còn chưa dứt lời, Vương Manh Manh ngoái đầu nhìn lại, nhìn thấy Ngọc Hồ Điệp phi nhanh đuổi đến hướng này, vội vàng phát tay ngắt lời Tô Tần: “Người, nói thẳng trọng điểm đi, để ta còn chạy trốn!”

Tô Tần lau chút mồ hôi trên trán: “Vương nữ hiệp quả nhiên là người trong giang hồ, làm khởi sự đều hùng hùng hổ hổ, nhưng xin Vương nữ hiệp hãy yên tâm.”

20. Chương 20: Giang Hồ Đệ Nhất Thư Sinh 2

Edit: Mốc

Ánh mắt hắn, đã rời khỏi mặt Vương Manh Manh, híp lại, gắt gao nhìn Ngọc Hồ Điệp còn cách bọn họ không đến mười thước.

Về mặt phong khinh vân đạm, bình thản ung dung nhẹ giọng nói: “Vương nữ hiệp yên tâm, mặc dù tại hạ chỉ là một thư sinh, nhưng biết trừ yêu hàng ma! Cái này gọi là gặp chuyện bất bình rút dao tương trợ.....”

Tô Tần còn chưa nói xong, Vương Manh Manh đã dùng tay che lỗ tai, kêu rên một tiếng: “Thượng đế, van cầu người chặn cái miệng của hắn lại đi!”

Miệng Tô Tần không lâu sau rất nhanh đã bị chặn lại, nhưng chặn miệng Tô Tần lại tuyệt đối không phải Thượng Đế.

Ngọc Hồ Điệp nhanh chóng đuổi đến sau khi nhìn thấy Tô Tần liền đứng tại chỗ, ánh mắt hắn trong nháy mắt liền híp thành một khe, tay cũng nắm trên chuôi kiếm, trầm giọng nói: “Thư sinh Tô Tần?”

“Chính là kẻ hèn này!” Tô Tần rất lễ phép thì lễ với Ngọc Hồ Điệp nói: “Tại hạ luôn luôn nghe được tiếng xấu của Ngọc huynh, chỉ là bởi vì cơ duyên xảo hợp, chưa được gặp huynh đài, hôm nay nhờ phúc phận của Vương nữ hiệp.....”

Còn không đợi Tô Tần nói xong, kiếm Ngọc Hồ Điệp đã xuất ra: “Người không cần nói, van cầu người trực tiếp động thủ được không?”

Nghe vậy, Tô Tần nhất thời ngạc nhiên nhìn Ngọc Hồ Điệp: “Lời huynh đài nói sai rồi, Tử viết:.....”

Rốt cuộc Tử viết cái gì Vương Mạnh Mạnh và Ngọc Hồ Điệp cũng không biết, bởi vì Ngọc Hồ Điệp đã rống lớn một tiếng: “Trời ơi, ta thật sự là chịu không nổi! Cho dù chết, người cũng để cho ta chết một cách thống khoái đi!” Sau đó, kiếm trong tay hắn cũng đã xuất thủ.

Ba ngày!

Ước chừng ba ngày!

Ba ngày nay, Vương Mạnh Mạnh rốt cục cảm giác mình lần đầu tiên có chung nhận thức cùng Ngọc Hồ Điệp, nhìn Ngọc Hồ Điệp xuất thủ trong nháy mắt, nàng thậm chí còn có một loại cảm giác thở dài nhẹ nhõm.

Nhìn hai người bắt đầu kịch liệt giao đấu, Vương Mạnh Mạnh đứng ở một bên vội vàng lui ra sau, tìm một chỗ nhìn qua có vẻ an toàn đứng xem cuộc chiến.

Không phải nàng nhát gan, trên thực tế, trong xã hội hiện thực này, nhàn rỗi đến không có việc gì làm, nhìn thấy người đánh nhau liền vây quanh xem cuộc chiến nhân, chuyện bị ngộ thương cũng không phải chưa từng phát sinh, nàng cũng không nguyện ý trở thành người vô tội bị hại.

21. Chương 21: Giang Hồ Thứ Nhất Thư Sinh 3

Edit: Mốc

“Hay! Kiếm pháp hay!”

Nhìn Ngọc Hồ Điệp một kiếm xẻ góc áo Tô Tần thành một mảnh, Vương Mạnh Mạnh đang hết sức chăm chú xem cuộc chiến không khỏi vô tay tán thưởng, lập tức lại thở dài một tiếng: “Nếu kiếm này thấp thêm một chút nữa, là có thể thu phục!”

Tô Tần ném một ánh mắt ai oán, khiến cho Vương Mạnh Mạnh hậu tri hậu giác vội vàng bưng kín miệng.

Đến bây giờ nàng mới phát hiện, mình cũng không biết trong lòng mình rốt cuộc hy vọng ai thắng, tuy rằng Ngọc Hồ Điệp là đâm tặc bắt cóc mình, mà Tô Tần lại là hiệp sĩ tới cứu nàng.

Vương Mạnh Mạnh xin thề, tuyệt đối không phải bởi vì mình có chút hảo cảm với Ngọc Hồ Điệp, lại càng không phải vì bộ dạng hắn soái hơn Tô Tần một chút.

Chủ yếu là bởi vì vào lúc Ngọc Hồ Điệp cuối cùng rống lên một tiếng ‘cho ta chết một cách sảng khoái’, Vương Mạnh Mạnh đột nhiên hiểu được một việc, tại sao yêu quái trong Tây Du Ký luôn huênh hoang khoác lác, lại bị Đường Tăng khiến cho phải thất cổ.

Nếu Tô Tần thắng, nàng chẳng phải là muốn thất cổ sao?

Nhìn hai người nhanh chóng đánh nhau trước mắt, Vương Mạnh Mạnh không thể không thừa nhận một điều, Tô Tần tuy có đông dài một chút, nhưng công phu cũng không kém, so với Ngọc Hồ Điệp cũng ngang tài ngang sức.

Kỳ thật Vương Mạnh Mạnh không thể nào nhìn ra được võ công và chiêu thức của bọn họ rốt cuộc như thế nào.

Đương nhiên, nàng càng xem càng không hiểu mấy loại nội công gì đó.

Kết luận này là nàng dựa trên thời gian mà suy đoán ra.

Nàng bắt đầu xem cuộc chiến từ lúc mặt trời còn trên đỉnh, đến lúc mặt trời lặn xuống phía tây cảm thấy mí mắt trĩu lại, sau khi đánh thắng một giấc, phát hiện mình ngủ một giấc rất ngon, trăng đã lên trên đỉnh.

Mà hai người đánh nhau kia còn đang không ngừng phát ra những âm thanh bùm bùm đùng đùng ào ào.

Sau khi tỉnh lại Vương Manh Manh cũng không biết mình đã thay đổi bao nhiêu tư thế, cũng không biết mình đã ngủ từ lúc nào.

Nàng chỉ biết là, mình đột nhiên bị một đôi tay chụp lấy khiến tỉnh lại, đang mơ mơ màng màng ngủ nàng vội vàng mở to mắt, nâng tay lên tùy tiện xoa nhẹ đôi chân ngủ đến tê dại của mình: “Các người đánh xong chưa, kết quả thế nào?”

22. Chương 22: Giang Hồ Độ Nhất Thư Sinh 4

Edit: Mốc

Nàng mau chóng phát hiện, hỏi vấn đề này cũng thật vô nghĩa.

Bởi vì, chụp nàng tỉnh lại chính là Ngọc Hồ Điệp.

Ngọc Hồ Điệp lại đây, người thua, đương nhiên là Tô Tần.

Bất quá, bộ dáng Ngọc Hồ Điệp, cũng thật là chặt vật a, nhìn Ngọc Hồ Điệp thở hồng hộc dùng kiếm để chống, Vương Manh Manh rất nhanh chóng đưa ra kết luận.

Trận này, Ngọc Hồ Điệp thắng hiểm. [tuy rằng chiến thắng nhưng cũng hết sức gian nan, không được thuận lợi]

Ngọc Hồ Điệp dùng sức lau mồ hôi trên mặt, hướng về Tô Tần đã bị trói nằm trên mặt đất bĩu môi, nuốt yết hầu, thở hào hển nói: “Còn phải nói, với võ công của ta, thiên hạ nhiều nhất cũng chỉ có mười người có thể đấu với ta, thư sinh Tô Tần còn chưa có đủ phân lượng.”

Vương Manh Manh khinh thường chép miệng, trong mắt rõ ràng là không tin: “Nếu Tô Tần thật sự không tính là gì, sao người phải vất vả đến như vậy mới hạ được hắn?”

“Người chờ một chút! Chờ một chút ta sẽ giải thích cho người....”

Ngọc Hồ Điệp vừa nói, một bên ôm bụng ngồi trên mặt đất, tựa như một vũng bùn lầy dựa vào bánh xe ngựa: “Người chờ ta nghỉ ngơi nghỉ ngơi”, thở hổn hển tiếp tục nói, “Ta thật sự là chịu không nổi.”

Nói xong, tà tà liếc mắt nhìn hai mắt Vương Manh Manh đột nhiên tỏa sáng.

Nhìn rõ tính toán nhỏ trong lòng nàng, từ từ nói: “Người không cần hi vọng chạy trốn, ta cho dù phải đánh xe ngày đêm, cũng có thể bắt người trở về.”

Lời nói của Ngọc Hồ Điệp, làm cho vạn tượng hào quang trong mắt Vương Manh Manh lập tức tắt, cười gượng hai tiếng: “Hi hi, ta nào có ý này, người sao lại đa nghi như vậy.”

Lập tức, nàng trực tiếp nói sang chuyện khác: “Di? Người không phải không có dây thừng, lòi ở đâu ra sợi dây thừng này vậy?”

Nói xong, trong lòng thật đúng là có chút kinh ngạc.

Vương Manh Manh không có nhìn nhầm, hiện tại phía chân trời đã bắt đầu có ánh sáng, ở trong những tia nắng sớm nàng nhìn thấy rõ ràng, trói lấy Tô Tần đúng là dây thừng.

Ngọc Hồ Điệp còn chưa kịp trả lời, tiếng Tô Tần thở hổn hển liền từ trên mặt đất truyền đến: “Vương nữ hiệp nói sai rồi, dây thừng này chính là tại hạ ngàn dặm xa xôi từ phương xa mang đến.”

23. Chương 23: Giang Hồ Đệ Nhất Thư Sinh 5

Edit: Mốc

Tình huống của hắn còn tệ hơn Ngọc Hồ Điệp.

Đầu đầy mồ hôi, môi đã trắng bệch.

Ngẩng đầu ra sức nuốt yết hầu, thanh âm vô cùng khàn khàn nhưng cũng hào hoa phong nhã tiếp tục nói.

Nhưng, hắn vẫn như cũ ra sức ngẩng khuôn mặt đầy mồ hôi, cố gắng nhìn thẳng Vương Manh Manh.

Thanh âm tuy khi đứt khi nối, vừa hỗn tạp lại mang theo vô số tiếng thở dốc, lại vẫn như cũ kiên trì nói xong những lời này.

Nói xong, đầu lập tức lại úp sấp xuống.

Chờ Vương Manh Manh ‘A’ một tiếng tỏ vẻ mình đã hiểu, Tô Tần lại ngẩng đầu lên.

Miệng, đương nhiên cũng tiếp tục mở: “Hiện tại... Hiện tại tại hạ cuối cùng cũng hiểu được lời cổ nhân nói... Mua dây buộc mình quả thực là dùng từ chính xác đến cực điểm, chẳng phải đúng là khắc họa chân thực nhất tình hình trước mắt của tại hạ, xem ra lời nói trong sách quả thật là không sai, còn có chính là.....”

Lúc Tô Tần còn đang nói, Vương Manh Manh đột nhiên đứng lên, nghiêm mặt đi đến trước mắt Ngọc Hồ Điệp duỗi tay ra: “Phiền người cho ta mượn đồ!”

Ngọc Hồ Điệp cố gắng thở hổn hển nói, miễn cưỡng thốt ra một chữ: “Nói?”

Đánh nhau một ngày một đêm quả thật là không phải một bình thường a!

Hắn ngay cả một chữ cũng không muốn nói nhiều a.

“Kiếm của người!”

Ngón tay Vương Manh Manh đã chỉ rất rõ ràng nàng muốn mượn vật gì, đó chính là bảo kiếm Ngọc Hồ Điệp tiện tay cầm trên mặt đất: “Ta muốn người mượn kiếm dùng một chút!”

Mặc dù có chút kinh ngạc, Ngọc Hồ Điệp vẫn vô cùng hào sảng gật đầu đồng ý.

Dù sao, nữ hiệp này một chút võ công cũng không có, dù cho nàng mượn kiếm cũng không tạo ra chuyện rắc rối gì.

Đương nhiên hắn còn thuận tiện đưa ra một yêu cầu: “Có thể cho người mượn, bất quá sau khi người dùng xong thuận tiện lau kiếm giúp ta, trên mặt dính không ít mồ hôi, nếu không lau mà trực tiếp tra vào vỏ kiếm thì sẽ bị rỉ sắt.”

“Ừ! Thành giao!”

Vương Manh Manh đưa tay dùng sức nhấc kiếm Ngọc Hồ Điệp đang cầm trên mặt đất, hiện tại nàng, thật sự rất cần thanh kiếm này, đương nhiên sẽ đáp ứng yêu cầu vô lý của Ngọc Hồ Điệp, chỉ là một chút quá phận nàng cũng đáp ứng.

24. Chương 24: Giang Hồ Thứ Nhất Thư Sinh 6

Edit: Mốc

Cầm lấy kiếm, Vương Manh Manh liền lập tức đi về phía Tô Tần đang thao thao bất tuyệt cố gắng nói chuyện.

Khuôn mặt u ám cùng bước chân thật mạnh khiến Ngọc Hồ Điệp hô hấp cũng tạm thời dừng lại.

Lúc này, Tô Tần cũng hậu tri hậu giác ngẩng đầu lên nhìn Vương Manh Manh đang chạy tới trước mặt mình, trên mặt, tươi cười hơn hở: “Đa tạ. Đa tạ nữ hiệp cứu ta!”

Đột nhiên nhìn thấy kiếm trong tay Vương Manh Manh, mày Tô Tần nhất thời liền nhăn lại.

Đổi sắc mặt, nghiêm túc nhìn Vương Manh Manh: “Vương nữ hiệp sai rồi, kỳ thật cưỡi dây thừng cũng không nhất định phải hỏi mượn kiếm của dân tộc kia, người xem, ở đây này, trên dây thừng có một nút thắt, Vương nữ hiệp chỉ cần lấy tay nhẹ nhàng.....”

Không đợi hắn nói xong, hàn quang chợt lóe, kiếm trong tay Vương Manh Manh đã hạ xuống.

Bất quá, thứ nàng cắt không phải dây thừng.

Mà là vạt áo Tô Tần.

Vương Manh Manh cầm lấy mảnh vạt áo kia, kiếm trong tay nhanh nhẹn vút sang một bên, cầm lấy mảnh vải kia vò thành một khối, toàn bộ động tác liền mạch lưu loát, hành vân lưu thủy.

Sắc mặt, lại có chút dữ tợn, hung hăng cầm khối vải trong tay nhét vào miệng Tô Tần: “Tiểu dạng, ta xem ngươi còn nói! Ngươi còn nói!”

Sau khi nhét xong, đứng lên vỗ vỗ bụi trên tay, cúi đầu nhìn Tô Tần tuy rằng miệng có to hơn, nhưng tuyệt đối không phát ra một tiếng, lạnh lùng nói: “Ta nói cho ngươi, ta đã khoan dung ngươi rất lâu rồi, nếu không xét việc ngươi tới cứu ta, tuyệt đối sẽ không chờ tới bây giờ!”

Nói xong, xoay người nhặt kiếm lên, tùy ý lấy vạt áo trên người bắt đầu lau hai bên.

Đi đến bên người Ngọc Hồ Điệp ‘vù’ một tiếng tra kiếm vào trong vỏ: “Kiếm đã lau rất tốt!”

Nhìn Ngọc Hồ Điệp há hốc mồm nhìn mình, Vương Manh Manh tức giận càng sâu, từ trên cao nhìn xuống tà tà nhìn Ngọc Hồ Điệp: “Như thế nào? Có ý kiến ư, có ý kiến mời ngươi cứ nói!”

“Không có, tuyệt đối không có!”

Ngọc Hồ Điệp lắc mạnh đầu, cho dù hắn có ý kiến, nhưng vết xe đổ kia, hắn nào dám nói?

25. Chương 25: Giang Hồ Đệ Nhất Thư Sinh 7

Edit: Mốc

Đối với việc Ngọc Hồ Điệp vô cùng thức thời, Vương Manh Manh rất hài lòng, ra sức gật gật đầu: “Không có ý kiến là tốt rồi.”

Nhìn Vương Manh Manh vênh vênh vào vào, Ngọc Hồ Điệp hiện tại khẳng định một điều.

Đó là nữ nhân trước mắt này đúng thực là siêu cấp nữ hiệp danh mãn giang hồ, tuy nàng không có võ công như trong truyền thuyết, nhưng tuyệt đối có khí thế của siêu cấp nữ hiệp.

Lúc Ngọc Hồ Điệp còn đang đánh giá, Vương Manh Manh xinh đẹp hoạt bát ngồi lên càn xe, tà tà liếc mắt nhìn Ngọc Hồ Điệp: “Cũng tại ngươi, nếu ngươi xử lý sự việc triệt để, sau khi trôi xong thì phải lấp kín cái miệng hắn lại, để đến nỗi làm phiền đại nữ hiệp này phải tay tương trợ.”

Vương Manh Manh nói khiến Ngọc Hồ Điệp bật cười thành tiếng, hơi nhướn mi, bạc môi tà mị khẽ gợi, bình tĩnh nhìn nàng: “Ta phát hiện chúng ta kỳ thật đúng là một đôi trời sinh!”

Trong những tia nắng ban mai, bộ dáng tà mị tựa tiểu phi tiểu kìa, nhất thời khiến tim nàng mãnh liệt đập loạn.

Mặt, cũng dần dần phỉm hồng.

Người trước mắt kia quả thực chính là một yêu nghiệt, chỉ là tùy tiện nói một câu như vậy, tùy tiện cười một cái đều có thể khiến vô số nữ nhân, trong đó có nàng, đều ý loạn tình mê.

Thật không hiểu hẳn mắc phải cái bệnh gì nữa, rõ ràng chỉ cần chỉ một ngón tay là có thể có được mỹ nhân, lại còn muốn cố ý dùng phương thức cực đoan này.

Chẳng những dẫn đến mất thanh danh, còn trở thành dâm tặc người người phỉ nhổ.

Nghĩ đến hai chữ ‘dâm tặc’, Vương Manh Manh đang ý loạn tình mê, liền lập tức tỉnh táo lại.

Tức giận trừng mắt nhìn Ngọc Hồ Điệp, khinh thường bĩu môi: “Quả thực đúng là một truyện cười, ta đường đường là siêu cấp nữ hiệp trên giang hồ, cùng một tên hái hoa tặc người người phỉ nhổ như ngươi là một đôi sao? Nói ra chính ngươi cũng không cảm thấy buồn cười sao?”

“Như vậy a?”

Ngọc Hồ Điệp ra vẻ mình một chút cũng không cảm thấy thua kém Vương Manh Manh, cao cao nhướn mi, nhìn Vương Manh Manh đang ngồi trên xe ngựa từ trên xuống dưới.

Lập tức cười hì hì giải thích: “Kỳ thật Vương đại nữ hiệp còn giống cường đạo hơn ta, bằng không sao có thể chỉ vì lỗi tai thanh tịnh, mà xuống tay độc ác với Tô Tần – người đến giải cứu mình như vậy, thật là tâm ngoan thủ lạt, đạo tặc không bằng!”

26. Chương 26: Giang Hồ Đệ Nhất Thư Sinh 8

Edit: Mốc

Nhìn Vương tiểu miêu cứng họng, Ngọc Hồ Điệp cúi thấp mặt đến gần mi mắt nàng: “Chính ngươi ngẫm lại đi, một nữ hiệp còn thâm hiểm độc ác hơn cả cường đạo này mới xứng với giang hồ đệ nhất lãng tử như ta, chẳng phải là tuyệt phối sao?”

Nhìn nụ cười đùa cợt kia, Vương Manh Manh lập tức phát hiện bộ dạng Ngọc Hồ Điệp một chút cũng không soái.

Nụ cười tà mị tuy vẫn là có thể khiến lòng nàng sinh một loại cảm giác khác thường, nhưng tuyệt đối khác với loại tâm tư nhộn nhạo.

Hiện tại, loại cảm giác khác thường trong lòng nàng chính là xúc động, một loại xúc động mà nàng đang phải cố gắng lắm mới có thể kiềm nén được.

Là xúc động muốn dùng móng tay cào lên mặt Ngọc Hồ Điệp, xem hẳn còn có thể cười đáng ghét đến như vậy được nữa không.

Bất quá không cần Vương Manh Manh cào, nụ cười trên mặt Ngọc Hồ Điệp đã không còn nữa.

Ánh mắt Ngọc Hồ Điệp, nhìn đến Tô Tần đang nằm trên mặt đất.

Trong mắt, là tràn đầy đồng tình: “Kỳ thật ngươi không nên đối với Tô Tần như vậy, hẳn là một đứa bé đáng thương a!”

Vào lúc Ngọc Hồ Điệp còn đang than thở khóc lóc vì Tô Tần mà bệnh vực kẻ yếu, Vương Manh Manh rốt cuộc đã biết lịch sự đau thương của Tô Tần.....

—

Tô Tần, thuở nhỏ sinh ra trong một gia đình dòng dõi thư hương.

Ước chừng tìm kiếm ba năm thế hệ trước, mọi người sẽ phát hiện gia tộc bọn họ tuyệt đối không phải là một gia tộc bình thường, quả thực là một đại gia tộc học vấn uyên thâm, gia gia hẳn cũng từng làm thái phó cho thái tử điện hạ.

[tuy rằng đến thời phụ thân hắn thì đã không còn như vậy.]

Một gia đình vô cùng tốt, một xuất thân vô cùng tốt, nhưng tất cả đều bị hủy đi chỉ trong một đêm.

Đêm hôm đó chính là đêm tân hôn của Tô Tần.

Bi kịch như vậy là một tay mẫu thân Tô Tần tạo thành, bởi vì trượng phu của nàng chỉ biết đọc sách, đọc sách đến ngu ngốc, chi phí ăn học mà các bậc cha chú vất vả và tích lũy được đã bị ông tiêu hết chỉ trong vài năm ngắn ngủi, người trong nhà phải dựa vào việc nhịn ăn nhịn mặc để sống qua rất nhiều năm

Chính vì nguyên nhân này, khiến ột người sinh ra trong một gia đình dòng dõi thư hương vô cùng tốt đẹp như Tô Tần đến hai mươi tám tuổi rồi mà chưa cưới vợ.[nói một cách chính xác là, ngay cả hôn nhân cũng không có mà định.]

27. Chương 27: Giang Hồ Đệ Nhất Thư Sinh 9

Edit: Mốc

Thời xưa đệ tử thư hương đều trở thành tú tài nghèo kiệt hủ lậu, ngay cả mình cũng ăn không đủ no, ai nguyện ý gả chứ?

Huống chi Tô Tần còn tuân theo truyền thống tốt đẹp của phụ thân — thích đọc sách.

Đồng thời hắn cũng kế thừa sự xui xẻo của phụ thân, mặc cho hắn đọc bao nhiêu sách, dù cho hắn có tham gia bao nhiêu kì thi tú tài, đều không thấy một tin tốt nào truyền đến.

Vào năm hắn hai mươi lăm tuổi, phụ thân đã kể một chuyện xưa cho Tô Tần nghe, chuyện xưa kia tên là ‘Mai thê hạc tử’, cũng chính là nói cho Tô Tần biết, nếu người quả thực không tìm được vợ, người liền tự tìm đề tài để an ủi mình đi, an ủi an ủi chính người đi.

Nhưng là một người mẹ đương nhiên bà sẽ không đồng ý, từ lúc Tô Tần mười lăm tuổi, bà vẫn liên tục, chưa bao giờ từ bỏ việc tìm vợ cho hắn, không ngừng năn nỉ các bà mối giúp nàng nơi nơi tìm hiểu nhà nào có cô nương tốt có thể xứng đôi với đứa con có tri thức hiểu lễ nghĩa này.

Bất quá yêu cầu của mẫu thân Tô Tần, theo tuổi tác mỗi năm một tăng của Tô Tần mà từ từ hạ xuống.

Từ một cô nương tốt đến cô nương, lại đến cô nương quá lứa lỡ thì, cuối cùng là đến quả phụ.

Trời không phụ người có lòng, vào năm Tô Tần hai mươi chín tuổi, mẫu thân cuối cùng cũng giúp hắn hoàn thành hôn sự, lại là một khuê nữ.

[tuy rằng tuổi khuê nữ này có chút lớn, theo lời bà mối nói, chính là lớn hơn Tô Tần ba tuổi, nhưng đến nay Tô Tần vẫn còn hoài nghi vấn đề này, hắn cảm thấy bà mối ít nhất báo thiếu đến mười tuổi.]

Vào thời điểm động phòng, Tô Tần còn chưa ý thức được nguy hiểm đang ngày một đến gần, khi đi đón dâu hắn đang để tâm suy nghĩ đến câu nói của nhạc phụ tựa như đồ tể, đại ý là — hàng hóa xuất môn, chung quy không thể đổi lại!

Kỳ thật hắn suy nghĩ cũng thật vô ích, chờ khi hắn vào động phòng, hắn không cần suy nghĩ cũng có thể hiểu được.

Kia sao có thể là tân nương tử a, quả thực chính là một Mẫu Dạ Xoa.

Tô Tần đến bây giờ vẫn không rõ, tại sao lão bà còn thấp hơn hắn những một cái đầu, lại có thể có lực sát thương lớn đến như vậy, cho dù hiện tại hắn đã luyện thành tuyệt thế thần công, mỗi lần nhìn vẫn cảm thấy tâm hoảng ý loạn run rẩy toàn thân nói không nên lời.

28. Chương 28: Giang Hồ Đệ Nhất Thư Sinh 10

Edit: Mốc

Chỉ trong vòng ba ngày, tân nương tử kia đã thành công thiêu rụi toàn bộ sách của Tô Tần.

Chỉ trong vòng ba tháng, dưới sự dạy dỗ của nàng, Tô Tần luyện ai đả thần công [thần công chịu đòn =)] đã có chút thành tựu.

Chỉ trong vòng ba năm, Tô Tần đã chân chính luyện được tuyệt thế ai đả thần công cùng khinh công mà trên thế giới ít người đạt được.

Ba năm sau, trên giang hồ liền có thêm một hiệp sĩ võ công siêu phàm, thiếu đi một thư sinh nghèo kiết hủ lậu, lại còn được giang hồ công nhận là võ lâm đệ nhất kinh công.

Nghe nói, trong một lần Tô Tần và Sở Hương Hương – người được giang hồ công nhận là võ lâm đệ nhất khinh công lúc bấy giờ, tỷ thí khinh công.

Vốn đã bị bỏ xa năm mươi thước, thì nghe thấy trong đám người phía sau, một nữ nhân nào đó rống to một tiếng, thì chỉ trong thời gian ngắn ngủi, chẳng những vượt qua Sở Hương Hương, còn bỏ xa hần ước chừng gần trăm mét dẫn đầu vọt về đích.

Lúc Tô Tần đến đích, khi được phóng viên của Truyện văn tiểu đạo phỏng vấn, hỏi hần khi trở thành võ lâm đệ nhất khinh công thì có cảm tưởng gì, đã thấy rõ ràng tiếng rống sư tử Hà Đông kia không phải là tiếng thê tử của mình từ xa vọng lại, Tô Tần dùng sức xoa xoa mồ hôi trên trán rồi nói một câu: “Ta còn tưởng là nàng chứ!” (Mốc: =)) chuyện đau thương mà sao ta nghe như chuyện hài vậy)

Nhìn Vương Manh Manh không ngừng lau nước mắt, Ngọc Hồ Điệp yếu ớt thở dài một hơi: “Nếu không phải hần luyện được ai đả thần công, người nghĩ rằng ta phải đánh một ngày đêm mới hạ được hần sao?”

Liếc trộm thoáng qua Vương Manh Manh hai mắt đầm lệ mệnh mông, lập tức, sự đồng cảm trên mặt Ngọc Hồ Điệp càng sâu: “Người thật tàn nhẫn, Tô Tần đã bị thảm như thế, cư nhiên còn đối với hần như vậy, quả thực là tác nghiệt mà.”

Trên mặt Ngọc Hồ Điệp tuy là thê lương buồn bã, nhưng Vương Manh Manh lại không nhìn thấy ý cười xuất hiện trong mắt hần.

Hiện tại, hần đã chắc chắn chín phần, nữ hài tử trước mắt này không phải siêu cấp nữ hiệp Vương Manh Manh, nếu không phải vì hần còn chút chuyện không nghĩ ra, quyết định giữ lại một phần ý kiến, như vậy hần sẽ mười phần chắc chắn nữ hiệp này tuyệt đối là giả.

29. Chương 29: Người, Vẫn Không Nói Được Lời Nào Tốt 1

Edit: Mốc

Một nữ hiệp, sao lại có thể không có võ công cơ chứ, lại không biết nhân sĩ nổi danh giang hồ.

Một phần cuối cùng này, chính là Ngọc Hồ Điệp thật sự không chắc chắn, Vương Manh Manh rốt cuộc là một chút võ công cũng không có, hay là võ công của nàng đã đạt tới cảnh giới bắt thả tự nhiên.

Có lẽ, Vương Manh Manh muốn hần làm tưởng nàng không có võ công, cáo đội lốt thỏ, cuối cùng khiến hần và các huynh đệ toàn bộ sa lưới.

Nghĩ đến đây, ánh mắt Ngọc Hồ Diệp híp lại thành một đường.

Nhìn trong mắt Vương Manh Manh, cũng là tràn ngập phòng bị.

Lịch sử đau thương của Tô Tần ở trên giang hồ không phải là một bí mật, chỉ cần là nhân sĩ võ lâm, đều biết rõ sự tích thư sinh này bị buộc thành võ sĩ, cho tới bây giờ, các sư phụ dạy đồ đệ đều lấy chuyện Tô Tần thành tài làm ví dụ.

“Nhập môn muộn thì cũng không có vấn đề gì, có thiên tư hay không cũng không có vấn đề gì, quan trọng chính là có một sư phụ giỏi, tựa như Tô Tần là một văn nhược thư sinh, không phải đã có thể luyện thành một thân tuyệt thể thần công hay sao! Chỉ cần, người có được một lão sư giỏi.”

Đặc biệt là trước khi đồ đệ đóng học phí, hoài nghi bản thân mình không có thiên phú hoặc cảm thấy học phí rất đắt, các sư phụ đều nhắc đi nhắc lại chuyện Tô Tần: “Người cũng chớ nên cảm thấy học phí đắt, các người thử nghĩ mà xem, học phí của Tô Tần còn đắt hơn các người nhiều! Các người thử nghĩ mà xem, hắn đã dùng hạnh phúc cả đời để đổi lấy.”

Đây quả thực là một ví dụ thành công, người bình thường vừa nghe đến chuyện Tô Tần, đều rất vui vẻ móc học phí ra, nghiền răng nghiền lợi nói một câu như thế này: “Đúng vậy, không phải chỉ là tiền thôi sao! Dù sao so với việc dùng cả đời làm học phí vẫn còn rẻ chán!”

Vương Manh Manh nghe thế lệ lại rơi đầy mặt.

Nàng lần đầu tiên tiếp xúc võ lâm, lần đầu tiên nghe thấy tin đồn như thế.

Nghe huyết lệ sử của Tô Tần, nàng một bên đem lăm bầm nói nhỏ một bên nhảy xuống xe ngựa đi đến bên người Tô Tần, lấy vạt áo trong miệng hắn ra: “Thực xin lỗi, ta quả thực không biết bởi vì ở nhà không có chỗ cho người nói, cho nên người mới lăm mồm như vậy.....”

30. Chương 30: Người, Vẫn Không Nói Được Lời Nào Tốt 2

Edit: Mốc

Vương Manh Manh mới bước chân vào giang hồ tuyệt đối không ngờ, lời của nàng đã mang đến sóng to gió lớn.

Trong chốn giang hồ, có một quy tắc, tên là tổ tắc thuyết bất đắc, đại gia tâm tri đồ minh tự hành liễu [có thể làm nhưng không thể nói, trong lòng mọi người hiểu rõ là được].

Lịch sử đau thương của Tô Tần, ai cũng không dám nói trước mặt hắn, bởi vì, đây là chuyện thương tâm của hắn.

Giống như Vương Manh Manh vạch trần vết sẹo của người khác ngay trước mặt, quả thực là sai lầm.

Đặc biệt trước mặt một tú tài có tự tôn từ nhỏ đã luôn đọc “duy tiểu nhân dữ nữ tử nan dưỡng dã” [chỉ có tiểu nhân và nữ tử là khó dưỡng – Khổng Tử], lại càng là sai lầm trong sai lầm.

Cho nên, Tô Tần thẹn quá hóa giận liền nổi điên.

Đôi môi run run, Tô Tần bị trói không thể động đậy phát ra một tiếng thét dài.

Sau đó, hắn nổi điên liên liên miên không ngừng giải thích sự tình với Vương Manh Manh: “Cái này gọi là nhân văn diệc văn [bảo sao hay vậy], kỳ thật sự tình không phải như thế, đó chỉ là lời đồn đãi mà thôi, đều là do những kẻ bụng dạ khó lường phỉ báng tại hạ, nữ hiệp có hiểu không, là phỉ báng.....”

Vương Manh Manh vẫn mang theo sự xấu hổ trong lòng mà chịu đựng nghe, nếu không với thói quen này của Tô Tần, nàng thế mình sẽ đem vạt áo trong tay nhét trở lại vào miệng Tô Tần.

Tô Tần nói cũng đã nói, giải thích cũng đã giải thích, Vương Manh Manh có thể coi như không nghe thấy.

Nhưng hắn không thể cứ mỗi lần nói đều giống như lão sư dạy học, hỏi người ta có hiểu hay không.

Mọi người đều nói là hiểu, Tô Tần lại hỏi người ta hiểu cái gì!

Vương Manh Manh sau khi nghe câu nói kia, vẫn duy trì im lặng.

Nếu không thì sẽ sụp đổ trong im lặng rồi bùng nổ trong im lặng mất.

Vương Manh Manh đầu tiên là suy đổ sau đó là bùng nổ.

Ước chừng khoảng nửa canh giờ sau, Vương Manh Manh trong trạng thái suy đổ rốt cục không thể nhịn được nữa.

Lúc Tô Tần còn đang thao thao bất tuyệt lần thứ mấy nghìn rằng người rốt cuộc có hiểu hay không, Vương Manh Manh ra sức chớp mắt, vô cùng áy náy nhẹ giọng nói: “Rất xin lỗi, hiện tại ta hiểu được một điều, miệng của người lấp kín lại vẫn tốt hơn!”

31. Chương 31: Chúng Ta Tiếp Tục Lên Đường 1

Edit: Mốc

Nói còn chưa nói xong, tay nàng liền không chút lưu tình, tiếp tục nhét khối vạt áo kia về nơi nó nên ở.

Cúi đầu nhìn Tô Tần chỉ có thể phát ra thanh âm ô ô, tâm tình hiện tại của Vương Manh Manh nhất thời tốt lên rất nhiều.

Không riêng gì nàng, khi mà Tô Tần rốt cuộc không còn phát ra thanh âm được nữa, ngay cả Ngọc Hồ Điệp ở một bên cũng thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Phát hiện thể lực mình đã khôi phục như bình thường, Ngọc Hồ Điệp liền từ trên mặt đất đứng lên, nhìn thấy trên mặt Vương Manh Manh, cũng ẩn chứa ý cười.

Vừa mới chuẩn bị mở miệng, đã bị thanh âm phản nộ của Vương Manh Manh trực tiếp ngăn lại.

“Người! Cái gì cũng không cần nói!”

Ngón tay Vương Manh Manh, rất chuẩn xác chỉ vào mũi Ngọc Hồ Điệp, trong mắt, tràn đầy tức giận: “Ta thừa nhận ta là một cường đạo.”

Nói tới đây, quay đầu cảm tức liếc mắt nhìn Tô Tần, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Hiện tại, ta coi như đã hiểu được cái gì gọi là tức nước vỡ bờ.”

Vương Manh Manh mau chóng phát hiện, cảnh cáo của nàng đối với Ngọc Hồ Điệp chỉ là dư thừa.

Bởi vì lần này, ánh mắt Ngọc Hồ Điệp nhìn nàng, tất cả đều là tán thưởng.

Chờ Vương Manh Manh nói xong, hắn mới hơi nhếch miệng: “Lúc này đây, ta tuyệt đối ủng hộ người, hiện tại ta chỉ muốn hỏi người, có mang hắn đi cùng hay không, hay là để hắn ở đây là được rồi?”

“Còn mang hắn đi cùng ư?”

Mang theo Tô Tần nhón nhác bên người Vương Manh Manh thật sự không có không có dù chỉ một chút kiên nhẫn.

Ôm hận tà tà liếc nhìn kẻ đã nghỉ ngơi đủ, Tô Tần tuy vẫn bị nhét vạt trong miệng nhưng vẫn hừ hừ ư ư, vô cùng tức giận phát tay: “Để hắn ở đây đi, bằng không phỏng chừng nữ hiệp ta không chỉ là cường đạo mà còn là tội phạm giết người!”

“A?” Ngọc Hồ Điệp hơi nhướn mi: “Nơi này có ba người, người muốn giết ai?”

“Không phải giết hắn thì là giết ta!”

Vương Manh Manh dùng sức cau mày, tay chân cùng sử dụng trực tiếp leo vào trong xe Tô Tần, nói xong ngẩng đầu vẫy vẫy tay với Ngọc Hồ Điệp đang tự tiếu phi tiếu nhìn mình: “Chúng ta lên đường!”

32. Chương 32: Chúng Ta Tiếp Tục Lên Đường 2

Edit: Mốc

Quyết định của Vương Manh Manh cũng là quyết định của Ngọc Hồ Điệp, nhưng hẳn vẫn ai oán nhìn nàng: “Người thật sự là một nữ hài tử rất thích hợp làm đạo tặc.”

Vương Manh Manh lập tức tròn mắt, Ngọc Hồ Điệp còn nói thêm một câu: “Bất quá ta thích!”

Những lời này, nhất thời khiến Vương Manh Manh một chữ cũng nói không nên lời.

Mặt, cũng bắt đầu dần dần đỏ lên.

Không khỏi đưa tay lên mặt vuốt ve gò má, cảm nhận ở đầu ngón tay, là một mảnh nóng bỏng.

Thầm mắng chính mình một tiếng ‘hoa si’, Vương Manh Manh thật sự không biết mình bị làm sao rồi, cư nhiên lại vì lời nói của một dân tặc mà mặt đỏ tai hồng đến bây giờ, tim gan cũng liên tục đập loạn “thình thịch”.

Lại ra sức âm thầm mắng chính mình ‘Quả thực đúng là không hiểu ra sao cả’, đồng thời ngón tay đang vuốt ve hai má của mình đột nhiên cứng lại.

Bởi vì, nàng đột nhiên nhớ tới một vấn đề rất trọng yếu.

Nếu nàng nhớ không lầm, nàng đi vào thời không này đã được bốn ngày, nói cách khác, nàng đã bị dân tặc Ngọc Hồ Điệp bắt cóc bốn ngày rồi.

Nhưng, trong bốn ngày đó ngoại trừ việc Ngọc Hồ Điệp trói nàng một lần, thì ngay cả một ngón tay cũng chưa từng chạm vào nàng.

Không thích hợp.

Rất không bình thường!

Ngọc Hồ Điệp là dân tặc ở trên giang hồ người người phỉ nhổ, điều này quả thật không sai, duy chỉ có một khả năng đó là.....

Phát hiện này khiến tâm Vương Manh Manh bắt đầu trở nên lạnh lẽo lạnh lẽo.

Sắc mặt, trong nháy mắt liền trở nên vô cùng tái nhợt.

Ngón tay, chậm rãi thăm dò mặt mình, nàng phát hiện từ khi xuyên qua đến nay còn chưa từng nhìn thấy diện mạo của mình.

Một nữ nhân mà hái hoa dân tặc ngay cả chạm vào dù chỉ một chút cũng không có hứng thú, còn có thể có bộ dáng gì nữa?

Trong đầu Vương Manh Manh, nhất thời xuất hiện bốn chữ — vô cùng thâm trầm.

Nghĩ đến thì ra bản thân mình ở thời không kia, cặp mắt to to, cái miệng nhỏ nhắn không có việc gì liền dẩu lên, cái mũi cao cao, Vương Manh Manh cảm thấy mình muốn khóc quá.

Bị lão thiên gia đưa đến địa phương này, bị một hái hoa dân tặc bắt cóc đã đủ thảm hại rồi, chẳng lẽ lão thiên gia còn muốn một cước giẫm đạp nàng đến cùng, khiến cho người trước đây tối thiểu cũng được cho là giai nhân thanh tú như nàng, biến thành một người cực kỳ xấu xí?

33. Chương 33: Tại Sao Người Không Chạm Vào Ta 1

Edit: Mốc

Do dự nửa ngày, Vương Manh Manh rốt cục không nhịn được.

Từ trong xe đứng lên, đi đến bên người Ngọc Hồ Điệp, đưa tay túm lấy một góc áo của hắn: “Ai!”

Nhìn thấy Ngọc Hồ Điệp quay đầu lại, những câu hỏi vừa rồi chuẩn bị sẵn trong lòng, trong khoảng thời gian ngắn, lại biến thành cái gì cũng nói không nên lời.

Về mặt đau khổ, suy sụp phát phát tay: “Ta không sao!”

“Ai!”

Bị hai động tác này của nàng này khiến ơ hồ, Ngọc Hồ Điệp thuận miệng lên tiếng, ánh mắt đột nhiên liền mở to.

Hắn bị sắc mặt vô cùng tái nhợt kia dọa đến ngây người.

Sắc mặt như vậy, cùng với thần thái hào hứng của nữ cường đạo vừa rồi, quả thực là hai người khác nhau hoàn toàn.

“Ai! Tiểu nha đầu! Người suy nghĩ chuyện gì vậy?”

Theo bản năng, Ngọc Hồ Điệp liền mở miệng hỏi thẳng.

Hắn tình nguyện nhìn tiểu nha đầu trước mắt này thần thái hồng hào suy nghĩ tìm biện pháp đào tẩu, cũng không nguyện ý nhìn bộ dáng kinh ngạc sững sờ của nàng.

Không biết vì sao, Vương Manh Manh như vậy quả thực khiến hắn cảm thấy không yên lòng.

Lời Ngọc Hồ Điệp nói, khiến Vương Manh Manh vốn đang muốn khóc ánh mắt nhất thời đỏ lên.

Do dự một lúc lâu, mới giương mắt lên lút liếc nhìn Ngọc Hồ Điệp đang quay đầu chờ mình trả lời, dừng khí nổi lên, lớn tiếng hỏi: “Người thành thật trả lời ta, bộ dáng ta có phải rất xấu hay không!”

Ánh mắt Ngọc Hồ Điệp nhất thời đắm chiêu.

Chẳng nói câu nào mà nhìn mặt Vương Manh Manh, thật sự không nghĩ ra tại sao nha đầu kia lại hỏi vấn đề này, một lúc lâu sao, mới nhẹ giọng hỏi: “Vấn đề này rất quan trọng?”

Bộ dáng Ngọc Hồ Điệp, khiến đôi mắt Vương Manh Manh nhất thời tràn đầy hơi nước.

Nàng đã biết đáp án.

Có đôi khi, không có trả lời chính là đáp án tốt nhất.

Nhìn bộ dạng khó nói lên lời kia, chẳng phải đã chứng minh bộ dạng nàng thật sự có lỗi với nhân dân sao, không nói, cũng là bởi vì không muốn đả kích tự tôn của nàng mà thôi.

Ánh mắt, đột nhiên dừng ở thanh kiếm đặt bên người Ngọc Hồ Điệp, mạnh mẽ rút thanh kiếm ra: “Người giết ta đi! Van cầu người giết ta đi!”

34. Chương 34: Tại Sao Người Không Chạm Vào Ta 2

Edit: Mốc

Hành động như vậy, khiến cho ngón tay đang cầm dây cương của Ngọc Hồ Điệp vội vàng buông lỏng, đưa tay đoạt lấy kiếm trong tay Vương Manh Manh.

Thật cẩn thận tra kiếm vào trong vỏ, ngay cả kiếm cũng đặt cách xa.

Đưa tay, giật dây cương, cho ngựa dừng lại bên đường.

“Có chuyện gì hảo hảo nói!”

Hít sâu một hơi, tâm tình vừa bị hành động ban nãy của Vương Manh Manh dọa đến kinh hoàng không thôi đã bình tĩnh trở lại, Ngọc Hồ Điệp thật cẩn thận nhẹ nhàng nói: “Người có chuyện gì ủy khuất hay không thông suốt điều gì cũng từ từ nói với ta, nếu có thể giúp người thì ta nhất định hết lòng giúp người, trăm ngàn lần đừng nên luẩn quẩn trong lòng!”

Nói xong, ra sức nhú mào: “Người muốn hỏi ta thả người đi cũng được, tội gì phải lấy tình mệnh mình ra đùa giỡn.”

Nghe thấy Ngọc Hồ Điệp phi thường hào phóng đồng ý thả mình đi, Vương Manh Manh lại càng cảm thấy bi thương, thốt ra: “Ta không phải muốn người thả ta đi, người không giúp được ta đâu!”

“A?”

Ngọc Hồ Điệp không khỏi ra sức nhú mào: “Vậy thì tại sao?”

Vương Manh Manh cố gắng hít một hơi, ngẩng đầu nhìn về mặt tha thiết mong chờ của Ngọc Hồ Điệp, hạ quyết tâm, trực tiếp nói ra điều phiền muộn trong lòng: “Người nói, người chẳng phải là giang hồ đệ nhất thâm tặc Ngọc Hồ Điệp sao?”

Ngọc Hồ Điệp liên tiếp gật đầu, sau đó đưa tay sờ sờ cái mũi của mình, chậm chậm nói: “Kỳ thật người có thể nói dễ nghe hơn một chút, gọi ta là giang hồ đệ nhất lãng tử, ta cảm thấy tốt hơn một chút.”

Vương Manh Manh khinh thường liếc mắt đánh giá Ngọc Hồ Điệp một lượt, trong mắt là sự hoài nghi vô cùng rõ ràng đối với danh hiệu giang hồ đệ nhất lãng tử của hắn, lập tức ra sức phát phát tay: “Này, không phải vấn đề chúng ta muốn thảo luận.”

Mặt, tiến lại gần Ngọc Hồ Điệp không coi ai ra gì, đem từng chữ từng chữ nói ra: “Ta hỏi người, tại sao mấy ngày nay người không có phi lễ cường ép ta?”

Ngọc Hồ Điệp trừng mắt nhìn, ra sức ngoái lỗ tai mình, nhìn Vương Manh Manh không nói gì đang gần ngay trước mặt.

Một lúc lâu sau, ra sức lắc lắc cái đầu: “Phiền người, nhắc lại lời nói vừa rồi một lần nữa, ta nghĩ ta nghe không được rõ!”

35. Chương 35: Tại Sao Người Không Chạm Vào Ta 3

Edit: Mốc

Không phải hắn hoài nghi thánh lực của mình, mà là vấn đề Vương Manh Manh vừa hỏi, khiến hắn không thể không hoài nghi.

“Ta hỏi người.....”

Vương Manh Manh nhắc lại câu hỏi vừa rồi một lần nữa, tay, gắt gao nắm chặt thành quyền.

Hung hăng đánh về phía Ngọc Hồ Điệp đột nhiên cười đến vô cùng mờ ám.

Cắn răng gần từng chữ: “Tên dâm tặc này quả thực đúng là quá phận mà! Không phải là chê ta xấu sao, bộ dạng xấu xí như vậy cho nên người mới không muốn đụng vào ta!”

Còn chưa nói xong, trong mắt Vương Manh Manh đã chứa đầy nước mắt.

Xem ra bộ dạng của nàng xác thực là xấu đến cực điểm rồi, bằng không Ngọc Hồ Điệp sao lại dùng vẻ mặt như vậy để nhìn nàng, thật giống như nàng vừa đưa ra một yêu cầu cực kỳ vô lý vậy.

Ngọc Hồ Điệp bị lời nói vừa rồi của Vương Manh Manh khiến cho đầu tiên là sững sốt, sau đó trên mặt liền hiện lên nụ cười người nói sớm có phải hơn không.

Tà tà nhướn mi, nụ cười yêu nghiệt không gì sánh được.

Một bên đánh giá nàng từ trên xuống dưới, một bên cúi người tiến gần về phía nàng, ánh mắt cũng vô cùng nóng bỏng: “Thì ra Vương đại nữ hiệp lại coi trọng tại hạ như thế, nếu sớm nói rõ, tại hạ cần gì phải tiếc hoa, nếu không chúng ta nhân lúc này.....”

Phần phía sau Ngọc Hồ Điệp tuy còn chưa nói ra, nhưng mặt càng ngày càng tiến gần, vẻ mặt kia lại khiến Vương Manh Manh bắt đầu tâm hoảng ý loạn, không cần suy nghĩ đưa móng vuốt trào tới: “Dâm tặc!”

Ngọc Hồ Điệp nhanh tay lẹ mắt bắt lấy cổ tay Vương Manh Manh, nhẹ nhàng thổi một hơi ở đầu ngón tay nàng: “Kỳ quái, yêu cầu này không phải do người đề suất sao, sao lại làm như vậy với ta?”

Tả hữu ‘chi ngô’ [từ tượng thanh] một hồi, Vương Manh Manh cố gắng rút tay mình ra khỏi tay Ngọc Hồ Điệp: “Là ta đề suất thì thế nào, nhưng hiện tại ta lại đối ý, không được sao?”

Ngọc Hồ Điệp vuốt ngực mình, nụ cười trên mặt đã biến mất không còn, thay vào đó, là vẻ mặt tràn đầy ai oán.

Ai oán liếc nhìn Vương Manh Manh: “Ta đã nói mà, đường đường là Giang Nam giang hồ đệ nhất mỹ nhân, sao lại có thể coi trọng một tiểu dâm tặc như ta, thì ra là đùa bỡn ta.”

36. Chương 36: Trên Thế Giới Có Đồ Vật Tên Là Gương

Edit: Mốc

Vương Manh Manh nhất thời trợn tròn mắt, kinh hô thốt lên: “Giang hồ đệ nhất mỹ nhân?”

“Ừ!”

Ngọc Hồ Điệp cười cười từ trong ngực lấy ra một chiếc gương nhỏ mang theo bên người, đưa tới trước mắt Vương Manh Manh: “Nè, tự mình xem đi!”

Vương Manh Manh đưa tay đoạt lấy gương, nhìn bản thân mình trong gương, tiếng kêu rên nhất thời liên vang lên: “Vừa rồi sao ta lại không hề nghĩ đến trên thế giới này còn có đồ vật tên là gương nhỉ?”

Thật là, nếu sớm nhớ tới đồ vật này, nàng sẽ không mở miệng nói lung tung, vừa rồi còn hỏi điều không nên hỏi.

Gương, tác dụng của nó là có thể ột người nhìn thấy diện mạo chính mình.

Vương Manh Manh không nói gì đoan trang ngẩng mình trong gương.

Hiện tại, nàng đã biết diện mạo mình bây giờ và ở thế giới kia trên cơ bản là giống nhau, duy chỉ có một chút bất đồng, đó là khuôn mặt này tinh tế hơn.

Có thể thấy được chủ nhân của thân thể này rất đẹp, làn da trắng nõn vô cùng mịn màng mềm mại, một chút cũng không giống với nàng trước kia, bởi vì chạy đông chạy tây nên làn da vốn trắng nõn phơi nắng liền biến thành màu tiểu mạch.

Khỏe mạnh thì khỏe mạnh, cũng tuyệt đối không giống với khuôn mặt này, nhìn qua khiến người ta tràn ngập ham muốn bảo vệ.

Đương nhiên, điểm quan trọng nhất chính là thần thái rạng rỡ, ánh mắt có thần khiến người khác không thể quên được

Vương Manh Manh buông gương trong tay, nhẹ nhàng thở dài một tiếng.

Nàng cảm thấy nàng vẫn thích bản thân mình trước kia hơn.

Tướng mạo hiện tại này, nhìn qua thật giống một con cừu non rất dễ bị khi dễ.

Đối với một nữ hiệp giang hồ mà nói, một khuôn mặt ‘mời người đến khi dễ ta đi’, sẽ đưa tới rất nhiều phiền toái.

Từ lúc Ngọc Hồ Điệp đưa gương cho Vương Manh Manh, ánh mắt hần vốn không hề rời khỏi mặt nàng, toàn bộ biểu cảm của nàng nhất nhất đều lưu lại trong mắt hần.

Đến lúc này, ý cười trong mắt Ngọc Hồ Điệp càng ngày càng sâu.

Chờ Vương Manh Manh thở dài rồi yên lặng, hần cũng rất phối hợp mà mở miệng: “Thế nào? Vương đại nữ hiệp hài lòng với dung mạo hiện tại không?”

37. Chương 37: Rốt Cuộc Người Là Ai? 1

Edit: Mốc

Ngữ khí nói chuyện, ôn hòa mềm nhẹ đến cực điểm.

Nhất thời khiến Vương Manh Manh không hề phòng bị liên tiếp gạt đầu: “Cũng được, so với ta trước kia cũng không sai biệt lắm.....”

Vương Manh Manh còn chưa nói hết, đột nhiên đưa tay lên che môi mình.

Nhìn Ngọc Hồ Điệp ý cười dạt dào, trong mắt Vương Manh Manh, tất cả đều là đề phòng hậu tri hậu giác.

Trong lòng đồng thời thầm kêu không ổn, nhìn bộ dạng này của Ngọc Hồ Điệp, hần là đã phát hiện có chỗ nào không đúng, cho nên mới dùng điệu bộ này nói chuyện với nàng.

Ngọc Hồ Điệp khinh khê nhướn mi, ra sức trừng trừng đôi mắt, mặt giãn ra cười đến yếu mị với Vương Manh, tiếp tục truy vấn: “So với người trước kia cũng không sai biệt lắm? Vậy người trước kia có bộ dáng gì a?”

Chỉ tiếc là, hiện tại toàn bộ tinh thần phòng bị đã tập trung trong mắt Vương Manh Manh, nụ cười như vậy của Ngọc Hồ Điệp quả thực chính là cáo đội lột thỏ.

Nàng không phải là một người dễ dàng mắc mưu như vậy.

Đưa tay che miệng, gắt gao đặt trên môi mình, dù thế nào cũng không buông tay.

Tiếp tục mở to hai mắt nhìn Ngọc Hồ Điệp, điệu bộ đánh chết không nói.

Hành động như vậy, khiến đôi mắt Ngọc Hồ Điệp nhất thời híp lại thành một đường, trong mắt, là sát ý đáng sợ.

Hần đột nhiên phát hiện tình cảnh mình bây giờ vô cùng nguy hiểm, nữ hài ngồi trước mắt này hần là không phải Vương đại nữ hiệp, mà là gián điệp ẩn núp bên người mình.

Mục đích, không rõ.

Từ hai năm trước, Ngọc Hồ Điệp đã nhìn thấy một bức họa đại siêu cấp nữ hiệp Vương Manh Manh trên báo Truyện văn.

Truyện văn vì muốn tăng cường hiệu quả của tin đồn đã đặc biệt bỏ ra một số tiền lớn, mời lão họa sư hoàng thất đã nghỉ hưu, tuy rằng giá cả có đắt một chút, nhưng tuyệt đối có giá trị, kỹ thuật của bức họa quả thật là lô hỏa thuần thanh. [tương truyền Đạo gia luyện đan, nhìn vào lò, thấy ngọn lửa lê màu xanh, coi là đã thành công, ví với sự thành thực của học vấn, kỹ thuật...]

Ngọc Hồ Điệp nhìn thấy Vương Manh Manh và người trước mắt này bộ dáng đúng là giống nhau như đúc.

Có thể dịch dung hai người thành giống nhau như đúc, trong chốn võ lâm ngoại trừ xảo thủ Vương Cường – huynh đệ kết bái của Giang Nam minh chủ Vương Mông thì còn có thể là ai?

Nhất định là bọn họ đã thiết lập cạm bẫy.

Xác định được điều này sắc mặt Ngọc Hồ Điệp có chút không tốt, nhìn chằm chằm Vương Manh Manh, sắc mặt chợt trầm xuống, trầm giọng hỏi: “Rốt cuộc ngươi là ai?”

38. Chương 38: Rốt Cuộc Ngươi Là Ai? 2

Edit: Mốc

Vương Manh Manh bị Ngọc Hồ Điệp nhìn đến lạnh sống lưng.

Tuy rằng, nàng không hiểu được đây chính là sát khí trong truyền thuyết, nhưng tối thiểu cũng biết, vào lúc này, không thể trêu chọc Ngọc Hồ Điệp được.

Cúi đầu, xác định mình đúng là đã xuyên vào thân thể một nữ hiệp tên là Vương Manh Manh, mới thật cẩn thận nói: “Theo đạo lý, ta hẳn là Vương Manh Manh.”

“A?”

Ngọc Hồ Điệp hít sâu một hơi, đè nén xúc động trong lòng.

Lạnh lùng nhìn ánh mắt tràn đầy nịnh nọt của Vương Manh Manh, quyết định cho nàng một cơ hội cuối cùng.

Cúi người, tiến đến cách Vương Manh Manh không đến nửa thước, nhếch môi cười: “Nếu như ngươi thật sự là Vương Manh Manh, vì sao ngay cả bộ dạng mình là xấu hay đẹp cũng không biết, cũng không biết mình là giang hồ đệ nhất mỹ nhân?”

Vấn đề này, nhất thời khiến Vương Manh Manh nhíu chặt mày lại.

Phòng bị nhìn chằm chằm ánh mắt Ngọc Hồ Điệp, nàng đã phát hiện Ngọc Hồ Điệp đang nghi ngờ mình, nhưng thật sự là nàng không biết làm sao để trả lời vấn đề mà ngay cả bản thân mình cũng không hiểu rõ này.

Một lúc lâu sau, Vương Manh Manh cái khó ló cái khôn rốt cục nói ra một câu, vô cùng khinh thường liếc mắt nhìn Ngọc Hồ Điệp đang cười đến vô cùng yêu nghiệt, lạnh lùng nói: “Ai thèm thảo luận với tên dân tộc như ngươi về vấn đề tướng mạo, không cần thiết! Quả thực là hạ thấp phẩm cách của ta!”

Ngọc Hồ Điệp dù thế nào cũng không ngờ rằng Vương Manh Manh ra tình huống này, còn chú ý phẩm cách, đôi mắt nhất thời híp lại thành một đường, trầm giọng hỏi từng chữ từng chữ: “Ngươi khẳng định!”

Vương Manh Manh trả lời chém đinh chặt sắt, có vài phần dứt khoát so với dự liệu của Ngọc Hồ Điệp: “Ta khẳng định!”

Chủ yếu là nàng không khẳng định có thể thế nào?

Nàng căn bản không có biện pháp trả lời vấn đề này.

Nhìn vẻ mặt thấy chết không sờn của Vương Manh Manh, Ngọc Hồ Điệp thở dài một tiếng, giơ ra hai ngón tay, cho nàng hai lựa chọn: “Người nói đi, người tự mình cởi bỏ lớp dịch dung của mình, hay là để ta giúp người?”

“Dịch dung?”

Vương Manh Manh nhất thời ra sức chớp mắt, nhanh chóng hỏi lại: “Người nói chính là trong chốn vô lâm sử dụng một loại đồ vật nào đó, dịch dung một người biến thành một người khác?”

39. Chương 39: Rốt Cuộc Người Là Ai? 3

Edit: Mốc

Ngọc Hồ Điệp hài lòng gật gật đầu.

Còn không đợi hần gật đầu xong, câu tiếp theo của Vương Manh Manh khiến động tác gật đầu của hần có chút cứng ngắc.

Lời Vương Manh Manh nói rất đơn giản.

Chớp chớp đôi mắt, nàng nói ra một câu chém đinh chặt sắt: “Thực xin lỗi, ta không biết người đang nói cái gì.”

Ngọc Hồ Điệp quả thực chính là mặc danh kỳ diệu, thuật dịch dung kia thì có quan hệ gì với nàng chứ?

Thái độ vô cùng không hợp tác của nàng, rốt cục khiến Ngọc Hồ Điệp buông tha ý niệm giải quyết hòa bình trong đầu.

Sau khi Vương Manh Manh vừa nói ra câu nói kia, ngón tay Ngọc Hồ Điệp, cũng hung hăng tiến đến gần mặt nàng, ra sức nhéo: “Ta muốn nhìn xem rốt cuộc người có bộ dạng gì!”

“A!!!”

Một lúc lâu sau, Ngọc Hồ Điệp mệt mỏi đầu đầy mồ hôi đột nhiên thu tay về, trong mắt, tất cả đều là kinh ngạc.

Nhưng chỉ trong chốc lát, kinh ngạc trong mắt Ngọc Hồ Điệp liền biến thành áy náy.

Xấu hổ cười cười nhìn vẻ mặt đỏ bừng của Vương Manh Manh: “Người thật sự không dịch dung a?”

Vương Manh Manh trả lời với ánh mắt giết người ánh mắt kèm theo hai chữ: “Vô nghĩa!”

Ngọc Hồ Điệp kỳ thật cũng biết vấn đề này thật là vô nghĩa.

Trên mặt Vương Manh Manh là những dấu hồng, tất cả là do những ngón tay thon dài kia ra sức nhéo, lực đạo mạnh, hận không thể lột da mặt của nàng, nếu là dịch dung, sao lại là kết quả như vậy.

Nhìn ánh mắt Vương Manh Manh, Ngọc Hồ Điệp vội vàng đưa tay giúp nàng sửa lại vuốt phẳng những nếp nhăn trên y phục.

Thuận tay giúp nàng sửa sang lại một chút mái tóc bị mình biến thành hỗn độn trong gió, bày ra vẻ mặt cười hì hì: “Kỳ thật, kỳ thật ta chỉ là đùa giỡn chút thôi, không cần tin là thật a!”

Vương Manh Manh lại thủy chung dùng ánh mắt giết người nhìn chằm chằm Ngọc Hồ Điệp.

Hồi lâu. Cũng không nổi điên như trong tưởng tượng của Ngọc Hồ Điệp.

Nàng càng không lên tiếng, Ngọc Hồ Điệp càng cảm thấy lúng túng, ra sức nuốt nuốt yết hầu: “Nếu người cảm thấy có gì không vui thì người cứ nói.”

Lại trầm mặc một lúc lâu, Vương Manh Manh mới dùng ánh mắt thực ai oán liếc mắt nhìn Ngọc Hồ Điệp, một chữ cũng không nói đi vào trong xe nằm xuống.

40. Chương 40: Người Sẽ Chịu Trách Nhiệm 1

Edit: Mốc

Ở trong lòng nàng, đã phần nộ đem tên hái hoa tặc chết tiệt này chửi mắng trăm nghìn lần.

Trên mặt, tất cả đều là vẻ mặt ai oán.

Không phải nàng không muốn nổi điên, mà là nàng đột nhiên phát hiện.....

“Ai! Ta nói động tác của ngươi có thể nhanh lên một chút được không!”

“Đại nữ hiệp của ta, ta làm ngay đây, ngươi có thể không cần giống như đòi mạng được không, cứ cách một lúc lại thúc giục một lần!”

Ngọc Hồ Điệp khom người dùng miệng ra sức thổi ngọn lửa, bàn tay còn không quên lật cá, miệng còn lảm nhảm nói: “Ta còn thật sự không hiểu, ngươi rốt cuộc là con tin ta bắt cóc hay là đại gia ta thỉnh về!”

“Ngươi không được quên, ngươi khi dễ ta!”

Tiếng la hét của Vương Manh Manh khiến Ngọc Hồ Điệp lập tức ném con cá trong tay, nhanh chóng lên đến bên người Vương Manh Manh che miệng nàng lại.

Thật cẩn thận nhìn chung quanh một hồi, sau khi xác định không có người, mới thở dài nhẹ nhõm, ai oán nói: “Vương đại nữ hiệp, ngươi có thể không cần phải lớn tiếng như vậy được không hả, ‘khi dễ ngươi’ nói như vậy thực dễ khiến người khác hiểu lầm a!”

“Buông ra!”

Vương Manh Manh bị che miệng, hai mắt trợn lên, cảm tức nhìn chằm chằm Ngọc Hồ Điệp đầu đầy khói bụi rồi gật gật đầu, lời nói mơ mơ hồ hồ thoát ra từ các kẽ ngón tay: “Chẳng lẽ ta nói sai sao!”

“Sai thì quả thật không sai!”

Sau khi xác định bốn bề vắng lặng, Ngọc Hồ Điệp mới buông tay ra khỏi miệng Vương Manh Manh.

Trên mặt, vẻ ai oán lại càng sâu.

Thở mạnh, thốt ra một câu: “Nhưng ta cũng không phải cố ý mà.”

“Không phải cố ý?”

Còn không đợi Ngọc Hồ Điệp thanh minh hết, Vương Manh Manh liền trực tiếp ngắt lời hần.

Trong mắt, cũng nhanh chóng chứa đầy nước mắt.

Đầu lại quay sang một bên, cánh tay nhân tiện đưa lên, che mặt mình, thanh âm ai oán mà run run từ sau cánh tay truyền ra: “Ngươi nói một câu ‘không phải cố ý’, thì không cần phải chịu trách nhiệm sao?”

Nghe Vương Manh Manh nói, Ngọc Hồ Điệp cảm thấy mình muốn khóc quá, một lúc lâu sau, cắn cắn răng: “Ngươi yên tâm, ta sẽ chịu trách nhiệm!”

41. Chương 41: Người Sẽ Chịu Trách Nhiệm 2

Edit: Mốc

“Ừ! Như vậy là được rồi.”

Ngọc Hồ Điệp vừa dứt lời, Vương Manh Manh lập tức ló mặt ra khỏi cánh tay.

Đôi mắt thật to, vẻ mặt thật hào hứng nhìn Ngọc Hồ Điệp.

Nháy mắt mấy cái, lấy tay chọc chọc vào ngực hắn, cười tủm tỉm nói: “Người phải nhớ kỹ lời người vừa nói a!”

Ngọc Hồ Điệp há hốc mồm gật gật đầu, không đợi hắn mở miệng, ánh mắt Vương Manh Manh liền trực tiếp dời khỏi mặt hắn, trực tiếp nhìn về phía con cá hắn nướng.

“Ai! Ta muốn hỏi người, con cá kia rốt cuộc lúc nào mới được a? Người có biết là ta mà đói thì sẽ lập tức hôn mê không hả?”

Đôi mắt đó, nào có một chút bộ dáng mới khóc chứ.

Nhìn ánh mắt Vương Manh Manh tràn đầy ý cười, Ngọc Hồ Điệp âm thầm thở dài một hơi.

Hắn quả thực muốn bóp chết chính mình, biết rõ Vương Manh Manh giả vờ, nhưng hắn vẫn hết lần này đến lần khác đều mắc mưu.

Chỉ có trời mới biết, hắn rốt cuộc phải chịu trách nhiệm cái gì.

Khác với tâm tình ai oán của Ngọc Hồ Điệp, Vương Manh Manh mặt mày rạng rỡ, tâm tình, lại càng vô cùng khoái trá.

Nàng đã nắm chắc đường sinh đạo [Nguyên văn là – mệnh mạch: đường chỉ tay cho biết tuổi thọ] của Ngọc Hồ Điệp, đó chính là hái hoa tặc này chịu không nổi khi nhìn nữ hài tử khóc.

Hiện tại, nàng quyết định phát huy chiêu này.

Đúng vậy, Ngọc Hồ Điệp cái gì cũng không làm, nhưng hắn đã nhéo mặt nàng.

Nghĩ đến đây, miệng Vương Manh Manh liền ngoác đến tận mang tai, nàng nhớ lại đầu đuôi tình huống xoay chuyển toàn bộ đó.

Khi đó, nàng trừng mắt nhìn Ngọc Hồ Điệp vừa định nổi điên, đột nhiên cảm thấy không ổn.

Những cơn đau đớn truyền đến từ bụng khiến nàng nghĩ đến cái mà nữ nhân mỗi tháng một lần đều phải đến này chắc là đã đến.

Vì thế nàng liền một câu cũng không nói, cứ thế nằm xuống.

Không ngờ cái mà nàng dự đoán còn chưa có tới, nhưng tên Ngọc Hồ Điệp ngu ngốc này đã tự mình làm khổ mình, lúc thì xin nhận lỗi, lúc thì nói chỉ cần nàng nói ra chuyện gì, hắn nhất định sẽ làm được, miễn là nàng không nghĩ ngợi lung tung, trách cứ hành vi lỗ mãng của hắn là được.

Cục diện liền trở thành cái dạng này.

Hiện tại, không chỉ Ngọc Hồ Điệp, kỳ thật ngay cả Vương Manh Manh cũng không biết mình rốt cuộc là con tin bị bắt cóc hay là đại gia nữa.

42. Chương 42: Bắt Cá Hai Tay 1

Edit: Mốc

Dù sao thì nàng chỉ biết là, Ngọc Hồ Diệp nướng cá thì nàng ăn trước, có chuyện gì thì kêu hấn đi làm là được.

—

Vương Manh Manh liếm môi, cúi đầu nhìn con cá trong tay mình, đưa về phía trước: “Nè, đừng nói ta không trọng nghĩa nha, còn lại đều là của người a.”

Ngọc Hồ Diệp vẫn luôn ngồi bên cạnh chăm chú nhìn nàng, mặt nhất thời liền sụp xuống.

Con cá nướng trên tay Vương Manh Manh, bây giờ chỉ còn lại có đầu cá và xương cá, mặc cho hấn tìm kiếm thế nào, cũng không cách nào tìm ra dù chỉ là chút thịt trên xương cá.

Vậy mà, tiểu nha đầu này cứ nhiên còn dám nói nàng trọng nghĩa?

Nhìn bộ dáng Ngọc Hồ Diệp ‘tâm bất cam tình bất nguyện’, Vương Manh Manh chuẩn bị thu hồi con cá cầm trên tay: “Thôi bỏ đi, dù sao ta còn chưa ăn no a.....”

Nói còn chưa nói hết, con cá trong tay nàng đã bị một chiếc roi cuốn đi.

Nhìn theo hướng chiếc roi, Vương Manh Manh liền nhìn thấy một mỹ nhân xinh đẹp đến không thể tin được.

Một thân màu đỏ, cả người giống như ngọn lửa hừng hực cháy trong mùa đông.

Mỹ nhân như vậy, ngay cả Vương Manh Manh cũng nhìn đến hai mắt đắm đuối.

Vương Manh Manh xác định mỹ nhân mình gặp qua thật sự là không ít, nhưng mỹ nhân đẹp như vậy thật đúng là rất hiếm thấy, thần thái rạng ngời kia, nụ cười khéo léo kia, đều khiến nàng quên phát hỏa.

Không biết vì sao, ngay sau đó Vương Manh Manh vô cùng tự nhiên liếc nhìn người bên cạnh mình.

Phát hiện ánh mắt đắm đuối của hấn, nàng liền lẩm bẫm một câu: “Dâm tặc quả nhiên là dâm tặc, nhìn thấy mỹ nhân, ánh mắt liền đắm đuối.”

Tuy rằng hiểu được đạo lý này, tuy rằng Ngọc Hồ Diệp và nàng cũng không có quan hệ gì.

Nhưng Vương Manh Manh vẫn hung hăng huých một cái vào bụng Ngọc Hồ Diệp, lạnh lùng hỏi: “Có thể lau nước miếng trên khoe miệng người đi được không?”

Ngọc Hồ Diệp bị nàng huých như vậy, mặt nhất thời đỏ bừng, ra sức lắc đầu, cũng không biết là muốn nói cái gì.

Bất quá Vương Manh Manh cũng không định quản hấn muốn nói cái gì, trên mặt đã hiện lên nụ cười, cười tùm tùm đối với hồng y mỹ nhân đang mở to mắt xem không hiểu bọn họ đang nói gì, tự giới thiệu: “Ta tên là.....”

43. Chương 43: Bắt Cá Hai Tay 2

Edit: Mốc

“Người tên là Vương Manh Manh.”

Hồng y mỹ nhân giơ một ngón tay lên khẽ đung đưa, ngắt lời Vương Manh Manh, cười mím chi nhẹ nhàng nói: “Còn là siêu cấp nữ hiệp danh mãn giang hồ.”

Nhìn ánh mắt kinh ngạc của Vương Manh Manh, hồng y mỹ nhân dịu dàng cười: “Mà hấn, lại là kẻ đã bắt cóc người.”

Vương Manh Manh nhăn mũi, vừa định mở miệng hỏi hồng y mỹ nhân vì sao lại biết rõ chuyện của nàng, liền cảm thấy cổ tay mình đột nhiên bị một bàn tay bắt lấy, mà thân thể cũng bị lực đạo truyền đến từ cánh tay lôi kéo chạy băng băng về phía trước.

Không cần phải nói, người bắt lấy cổ tay Vương Manh Manh đang chạy như bay kia, chính là Ngọc Hồ Điệp. Cũng không biết rốt cuộc đã chạy được bao nhiêu dặm đường, hần mới ngừng lại, ôm bụng thở hồng hộc: “Đại nữ hiệp của ta, người thật sự cần phải chú ý đến trọng lượng của mình một chút a!”

Bị Ngọc Hồ Điệp lôi kéo đến không thở nổi, Vương Manh Manh cố gắng hít sâu vài lần, tức giận bỏ tay hần ra.

Khinh thường lườm cái người vẫn như cũ thỉnh thoảng ngoái đầu lại nhìn: “Ai! Người không phải là giang hồ đệ nhất dâm tặc sao? Thế sao vừa nhìn thấy cô nương xinh đẹp như vậy người lại bỏ chạy nhanh như vậy?”

Nghe vậy, cặp mắt hoa đào nhỏ dài híp lại thành một đường, Ngọc Hồ Điệp cúi đầu nhìn Vương Manh Manh đang không ngừng thở dốc, yêu nghiệt nhếch khóe môi cười tà: “Nếu ta nói là ta cải tà quy chính, được chưa?”

“Gi?”

Vương Manh Manh chớp chớp mắt, liếc mắt cao thấp đánh giá Ngọc Hồ Điệp đang nói hư nói vượn: “Người đã nghe qua câu ‘cẩu cải bất liễu cật thi’ [chó không đổi được tật ăn phân, chỉ những kẻ không thể thay đổi được thói hư tật xấu] chưa? Tuy rằng có chút khó nghe, nhưng tuyệt đối là một câu danh ngôn chí lý.”

Ngọc Hồ Điệp có thể khẳng định một điều, nữ nhân trước mắt này một chút cũng không đáng yêu, hần một bên thuận tay lau mồ hôi trên trán một bên lẩm nhẩm nói: “Người có thể không cần mỗi lần mở miệng đều nói những lời khó nghe như vậy được không, phải biết rằng vừa rồi ta đã cứu người đó.”

“Đã cứu ta?”

Vương Manh Manh khịt mũi kinh bỉ những lời Ngọc Hồ Điệp vừa nói: “Chỉ sợ là lại một lần nữa kéo ta đi từ trong tay người muốn cứu ta a!”

Ngọc Hồ Điệp ra sức lắc đầu phủ nhận lời Vương Manh Manh, thở dài một hơi rồi mới từ từ nói: “Người thật sự không biết người và Phượng Thanh Ly, cũng chính là mỹ nhân vừa rồi kia có cừu oán à!”

44. Chương 44: Bắt Cá Hai Tay 3

Edit: Mốc

Lần này, Vương Manh Manh có chút cười không nổi, có chút giật mình quay đầu liếc nhìn sơn đạo mình vừa chạy qua, tiến đến bên tai Ngọc Hồ Điệp, nhỏ giọng hỏi: “Ta và nàng, có cừu oán?”

“Ừ!”

Ngọc Hồ Điệp rất chính thức cũng rất trịnh trọng gật gật đầu, xác nhận lại lần nữa lời mình vừa nói là thật.

Nhìn thấy trong mắt Vương Manh Manh, tất cả đều là lo lắng: “Hơn nữa cừu oán giữa hai người các người không bình thường đâu, nếu ta đoán không sai, nàng tuyệt đối không phải tới cứu người, bởi vì trong thâm tâm nàng, người chính là nữ nhân đã đoạt vị hôn phu của nàng.”

“Ách!”

Trong khoảng thời gian ngắn, Vương Manh Manh nhất thời nói không nên lời.

Nói thật thì, nàng thật sự không biết chủ nhân ban đầu của thân thể này có phải đã đoạt vị hôn phu của mỹ nhân kia không.

Trong lúc đang nghĩ lại, nàng đột nhiên nghĩ đến vừa rồi tiên pháp mỹ nhân kia chuẩn xác đến cực điểm, sắc mặt Vương Manh Manh lại càng khó coi hơn.

Tim, bắt đầu càng đập càng nhanh, thật cẩn thận nhìn Ngọc Hồ Diệp truy hỏi, cố hết sức từ trong chi tiết tìm ra lời giải đáp: “Vậy nàng là?”

“Thân phận hai người các người vừa vặn tương phản, nếu như nói người là siêu cấp nữ hiệp mà giang hồ người người kính ngưỡng, thế thì.....”

Ngọc Hồ Diệp tà mị khẽ cười với Vương Manh Manh, nhìn đôi mắt nàng mở càng lúc càng lớn, nhưng cũng không nói tiếp.

Cho đến khi hứng thú của nàng rơi rớt khá nhiều thì mới cười nói: “Thế thì nàng ấy chính là ma nữ mà giang hồ người gặp người sợ, chỉ trừ phụ thân nàng ấy – ma giáo giáo chủ mà thôi.”

Tạm ngừng một lát, mới tiếp tục nói ra từng chữ từng chữ: “Mà bản thân Phượng Thanh Ly, lại nhờ vào tâm ngoan thủ lạt mà nổi danh giang hồ, người trên giang hồ xưng là Độc mỹ nhân.”

Ngọc Hồ Diệp nói còn chưa nói hết, Vương Manh Manh đã mở thật to mắt nhìn chăm chăm hấn, miệng thì thảo luận bầm: “Ông trời ơi, rốt cuộc ngài giúp ta đưa tới cái loại sát tinh gì đây!”

“Nếu ta đoán không sai, Phượng Thanh Ly tới để giết người – nữ hiệp đã đoạt vị hôn phu của nàng.”

Nhìn ánh mắt như muốn giết người của Vương Manh Manh, đứng ở một bên, Ngọc Hồ Diệp tràn đầy thông cảm, lúc sau, lại hảo tâm nhắc nhở một câu: “Cho nên ta nói, là ta cứu người!”

45. Chương 45: Bắt Cá Hai Tay 4

Edit: Mốc

Ngọc Hồ Diệp hảo tâm nhắc nhở, khiến Vương Manh Manh bắt đầu khủng hoảng mãnh liệt, ngón tay, cũng gắt gao nắm thành quyền, một mặt nóng nảy đi tới đi lui một mặt suy nghĩ vấn đề này.

Thì ra chủ nhân thân thể này lại như vậy, võ công cao cường đoạt bạn trai người khác, đối với nàng ấy mà nói, hiển nhiên không có gì ghê gớm.

Chỉ là, tại sao nàng lại một chút võ công cũng không có chứ, sau khi xuyên qua lại phải giúp nàng ta gánh lấy oan ức này?

Nếu nàng có võ công của Vương Manh Manh trước kia, nàng cũng chẳng cần quan tâm cái gì là Độc mỹ nhân hay không phải Độc mỹ nhân, đến một người giết một người, đến một đôi chém một đôi, nhưng, hiện tại thì.....

Nghĩ đến đây, Vương Manh Manh lại bắt đầu có một loại xúc động muốn tự sát.

Có một kẻ địch võ công cao cường như vậy, dù sao cũng chết chắc rồi, chi bằng để mình được chết một cách thống khoái đi.

Bất quá hiện tại chuyện đầu tiên Vương tiểu miêu muốn làm không phải là tự sát, đầu tiên nàng muốn tìm ra tên nam nhân bắt cá hai tay chết tiết kia, tiếp theo thế nào, đều có một câu châm ngôn.

Chết, cũng phải chết một cách rõ ràng minh bạch.

Nghĩ đến đây, Vương Manh Manh lập tức đưa mắt nhìn Ngọc Hồ Diệp.

Theo như những lời hấn nói vừa rồi, có vẻ là rất tường tận chuyện của tên bắt cá hai tay kia, nói cách khác, hấn nhất định biết tên nam nhân kia.

Xác định điều này, Vương Manh Manh liền cầm lấy tay áo Ngọc Hồ Diệp, trong mắt, tràn đầy khẩn cầu: “Dám... Không, Ngọc huynh, van cầu người nói cho ta biết, các nàng..... Ách, nam nhân mà chúng ta tranh giành kia, tên gọi là gì?”

Trong mắt Ngọc Hồ Điệp hiện lên một tia khác thường, ra sức lắc lắc đầu: “Ta cảm thấy người có lẽ không nên biết tên người này thì hơn.”

Ánh mắt Vương Mạnh Mạnh nhìn Ngọc Hồ Điệp, nhất thời giống như một nữ tử yếu đuối khi bị người cướp sắc, đưa mắt nhìn một người thấy chết mà không cứu.

Trong mắt, có trách cứ cùng ai oán: “Không, ta nhất định phải biết, cho dù ta chết, cũng phải chết một cách rõ ràng, rốt cuộc là tên nam tử bắt cá hai tay vô lương tâm nào, giúp ta rước lấy một phiền toái lớn như vậy!”

Bộ dáng ai oán của Vương Mạnh Mạnh khiến lương tâm Ngọc Hồ Điệp rốt cục nổi lên, chần chờ hồi lâu, trái nhìn phải liếc một lúc, xác định không có người, mới ghé vào tai nàng nói: “Kỳ thật nam nhân kia chính là ta!”

46. Chương 46: Bắt Cá Hai Tay 5

Edit: Mốc

“Là người?”

Vương Mạnh Mạnh cao giọng hỏi, cơ hồ có chút phản ứng thái quá.

Trùng trùng nhìn Ngọc Hồ Điệp một lúc lâu, mới hít vào một ngụm lạnh khí, vẫn có chút không tin hỏi: “Cái tên nam nhân bắt cá hai tay chết tiệt kia là người?”

Ngọc Hồ Điệp tuy rằng không rõ Vương Mạnh Mạnh nói bắt cá hai tay* là có ý tứ gì, cúi đầu liếc nhìn hai chân đang tách ra của mình, sau đó lập tức liên tiếp gật gật đầu. [– phách thối: chỉ việc bắt cá hai tay, từ lưu hành trong những năm gần đây của thanh niên Đài Loan, trong đó từ – thối có nghĩa là chân, nên anh ý mới nhìn xuống chân mình =))]

Có chút ngưng ngẩn nhìn Vương Mạnh Mạnh, than nhẹ một tiếng, tiếp tục dùng thanh âm thì thầm giải thích với Vương Mạnh Mạnh vẫn còn có chút chưa rõ tình hình: “Phượng Thanh Ly là do phụ bối chúng ta đã quyết định hứa hôn từ khi còn nhỏ, nói cách khác, vị hôn thê của nàng quả thực đúng là ta.”

Tiếp theo thoáng nhìn Vương Mạnh Mạnh đang nghiêng răng nghiêng lợi, tràn đầy xin lỗi nói: “Chắc chắn, nàng ấy đã xem báo Giang hồ truyện văn, biết tin ta bắt cóc người, nhất thời hiểu lầm.....”

Còn chưa kịp nói xong, trên cổ hắn đã có thêm một thứ.

Đó là bàn tay Vương Mạnh Mạnh đang ra sức bóp lấy cổ hắn.

Theo sát phía sau, là thanh âm nghiêng răng nghiêng lợi: “Ta giết chết người tên dám tặc bắt cá hai tay này!”

Ngọc Hồ Điệp vội vàng gắt gao túm lấy cổ tay Vương Mạnh Mạnh, cố gắng đẩy tay và khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy sát ý nghiêm nghị kia qua một bên.

Gắt gao nắm chặt cổ tay Vương Mạnh Mạnh không dám buông ra, kêu rên thành tiếng: “Ta đã nói rồi mà, người có lẽ không nên biết đó là ai thì hơn, người xem, ta nói có sai đâu!”

Đã tức giận đến mức mặt đỏ bừng nghiêng răng nghiêng lợi, cổ tay Vương Mạnh Mạnh tuy bị Ngọc Hồ Điệp nắm chặt, nhưng ngón tay lại vẫn như cũ không ngừng cào loạn trên không.

Hiện tại, nàng chỉ muốn cào rách cái khuôn mặt đẹp trai của tên Ngọc Hồ Điệp đáng giận kia thôi.

Quả thực chưa từng gặp qua tên nam nhân nào quá đáng như vậy, đã bắt cóc nàng làm con tin thì thôi, cư nhiên còn giúp nàng rước lấy một phiền toái lớn như vậy.

Nàng còn tưởng rằng thì ra chủ nhân thân thể này đã mắc lỗi, bây giờ cuối cùng đã hiểu rõ, cảm tình đều bị tên đáng giận này làm hại, đã thế vừa rồi hắn còn có mặt mũi nói rằng hắn đã cứu nàng một mạng chứ.

47. Chương 47: Bắt Cá Hai Tay 6

Edit: Mốc

“Rất xin lỗi, ta biết đều là lỗi của ta.”

Không thể không nói, thái độ nhận sai của Ngọc Hồ Điệp vô cùng thành khẩn, tốc độ cũng rất nhanh, nhìn bộ dạng lấy lòng kia Vương Manh Manh chỉ muốn cắn hấn mà thôi: “Người đừng tức giận nữa, có được không?”

Nhưng xin lỗi đối với Vương Manh Manh mà nói, thật sự chẳng có ích gì.

Vương Manh Manh thiếu chút nữa là bị Ngọc Hồ Điệp chọc tức đến nghẹn thở, Ngọc Hồ Điệp vừa dứt lời, tiếng rống giận dữ của nàng liền vang lên: “Xin lỗi có ích gì? Hiện tại người trở về nói rõ với vị hôn thê của người, giữa chúng ta căn bản không có bất cứ quan hệ nào cả.”

Đối với đề nghị đương nhiên này, Ngọc Hồ Điệp không cần suy nghĩ trực tiếp cự tuyệt: “Không được!”

Câu trả lời của hấn lại mang đến một trận giãy dụa mãnh liệt của Vương Manh Manh, thậm chí muốn găm móng vuốt lên mặt tên Ngọc Hồ Điệp này, một bên gầm nhẹ thành tiếng: “Vì sao?”

“Không vì sao cả!”

Bộ dáng Ngọc Hồ Điệp vẫn như cũ rất thoải mái, nhún nhún vai: “Người ngấm lại đi, vừa rồi chúng ta vừa thấy nàng ấy liền bỏ chạy, hiện tại trở về chẳng phải tuyên bố, chúng ta đã bàn bạc kỹ lưỡng làm thế nào để lừa gạt nàng ấy nên mới trở về, người cảm thấy nàng ấy có tin tưởng lời ta nói không?”

“Ừ, cũng đúng a!”

Ngọc Hồ Điệp nói điều này thật khiến Vương Manh Manh nhất thời nói không nên lời.

Hiện tại trở về, chẳng phải là giấu đầu hở đuôi hay sao, thật là rất rõ ràng mà.

Giật mình sững sốt trong chốc lát, Vương Manh Manh lập tức bắt đầu nổi điên: “Tên chết tiệt nhà người vì sao lúc đó lại bỏ chạy hả? Giữa chúng ta chẳng có chuyện gì cả, không lẽ người có mưu đồ.....”

Câu kế tiếp, nàng cơ hồ là nghiêng răng nghiêng lợi gần từng chữ từng chữ: “Không lẽ người có mưu đồ muốn hãm hại ta!”

“Hãm hại người? Sao có thể như vậy được!”

Ngọc Hồ Điệp trả lời rất hùng hồn đầy lý lẽ: “Lúc ấy ta đây nhất thời không biết làm thế nào để giải thích với nàng ấy mà thôi!”

Nhìn Vương Manh Manh có chút khóc không ra nước mắt, Ngọc Hồ Điệp cũng ai oán thở dài một hơi: “Ta và người cô nam quả nữ ở chung vài ngày, lúc ta vừa nhìn thấy vị hôn thê, ít nhiều cũng có chút chột dạ, phản ứng đầu tiên đương nhiên là chuẩn mất rồi.”

48. Chương 48: Cái Đây Gọi Là ‘vô Chiêu Thắng Hữu Chiêu’ 1

Edit: Mốc

Vương Manh Manh mở to hai mắt nhìn Ngọc Hồ Điệp, nếu không phải hiện tại nàng đang bị một đôi tay gắt gao bắt lấy, nàng thề nhất định phải giết người.

Hiện tại, nàng thậm chí muốn giết chết chính mình.

Cũng không biết là vì sao, từ sau khi gặp Ngọc Hồ Điệp, cuối cùng nàng cũng phát hiện được, trên thế giới này, thì ra còn có loại người này hại người ta xong vẫn có thể nói năng hùng hồn đầy lý lẽ như vậy.

Mà nàng, trăm phần trăm chính là cái người bị hại đó.

Nếu như cả đời phải chịu bi thảm như vậy, thì nàng tình nguyện chết đi cho rồi.

Cũng may là câu tiếp theo của Ngọc Hồ Điệp đã an ủi tâm tư cơ hồ đã vỡ vụn của nàng: “Bất quá người yên tâm, sau này ta nhất định sẽ giúp người giải thích với nàng.”

“Giúp ta?”

Nghe cái từ đổi trắng thay đen như vậy, Vương Manh Manh đã không còn có cảm giác nữa rồi.

Nàng đột nhiên phát hiện, thì ra năng lực thích ứng của con người quả thật rất mạnh mẽ a.

Ai oán liếc nhìn Ngọc Hồ Điệp đang dùng một loại ánh mắt rất thân thiết rất quan tâm nhìn mình, thấp giọng nói ra yêu cầu của mình: “Đầu tiên người phải nhớ kỹ lời người nói, giúp ta giải thích chuyện này, sau đó người có thể buông tay ra.”

Xác định Vương tiểu miêu không còn lực sát thương gì nữa, Ngọc Hồ Điệp mới buông tay ra liên tiếp gật đầu: “Người yên tâm, ta nhất định sẽ..... Oái! Người đánh lên!”

“Đúng vậy, ta đánh lên đấy, làm sao hả?”

Sau đó Ngọc Hồ Điệp đột nhiên kêu lên thảm thiết, bị lời nói dương dương tự đắc của Vương Manh Manh cắt đứt, hài lòng nhìn những vết máu xuất hiện trên mặt Ngọc Hồ Điệp, thoải mái tùy ý vỗ vỗ bàn tay mình.

Hiện tại, cuối cùng nàng cũng không còn cảm thấy áp lực hoảng sợ trong lòng nữa.

Ngẩng cao đầu, Vương Manh Manh giờ giờ nắm đấm trước mặt Ngọc Hồ Điệp, nói ra từng chữ một: “Lần này là cảnh cáo, nếu người còn giở mấy trò bịp bợm gì đó nữa, thì sẽ không đơn giản như vậy đâu.”

“Người tuyệt đối không phải nữ hiệp,” Ngọc Hồ Điệp ôm mặt vội vàng lui ra sau vài bước, cố gắng cách xa móng vuốt nguy hiểm của Vương Manh Manh: “Bằng không tại sao ngay cả một tên dâm tặc đáng khinh như ta người cũng dám dùng mấy chiêu thức ba lạng nặng này!”

49. Chương 49: Cái này gọi là ‘vô chiêu thắng hữu chiêu’ 2

Edit: Mốc

Về vấn đề chiêu thức này, Vương Manh Manh còn có chút không dám gật bừa.

Giương mắt nhìn hần cười hì hì, lập tức đổi sắc mặt, nghiêm nghị nói: “Sai! Thập phần sai!”

Nàng chấp tay sau lưng thong thả đi tới đi lui vài vòng, trong mắt là vẻ đắc ý không dấu được: “Người cho rằng như vậy là sai lầm, chỉ có thể chứng minh một điều, đó chính là cảnh giới bản thân người không đủ cao.”

Hơi khinh thường liếc mắt nhìn vẻ mặt thụ giáo của Ngọc Hồ Điệp, trên mặt Vương Manh Manh, lại tràn đầy vẻ đắc ý, vươn đôi tay nhỏ bé điểm điểm ngực Ngọc Hồ Điệp: “Phải biết rằng cảnh giới tối cao của võ công chính là vô chiêu, cái này gọi là vô chiêu thắng hữu chiêu! A, bất hảo a!”

“Bất hảo” kia, là bởi vì nàng thoáng nhìn thấy xa xa một thân ảnh hồng sắc đang cấp tốc đuổi theo phương hướng bọn họ.

Không cần suy nghĩ nhiều, nàng liền bắt lấy Ngọc Hồ Điệp đang nghiêng tai lắng nghe với vẻ mặt đầy thụ giáo: “Chạy mau, vị hôn thê hung hãn của người đuổi tới rồi!”

Ngọc Hồ Điệp cũng phản ứng thực mau lẹ, đợi đến khi Vương Manh Manh cuối cùng cũng nhớ ra bọn họ căn bản không nên chạy trốn, thì Phượng Thanh Cách đã bị bọn họ bỏ lại ở địa phương xa xa nào rồi.

Vịn vào cánh tay Ngọc Hồ Điệp không ngừng thở dốc, thật lâu sau, Vương Manh Manh đã dần khôi phục lại thể lực, mặt đột nhiên nhẵn lại.

Ngoài nhìn con đường phía sau không một bóng người, dồn sức đánh một quyền thật mạnh vào ngực Ngọc Hồ Điệp: “Tên Vương bát đản này, không phải nói sẽ giải thích rõ ràng với nàng sao? Tại sao lại lòi ta bỏ trốn hả?”

“Đúng vậy!”

Ngọc Hồ Điệp sưng sốt một chút, mặt nhất thời nhẵn lại còn khó coi hơn mặt Vương Manh Manh: “Nếu như ta nhớ không lầm, thì người lòi kéo ta chứ không phải ta lòi kéo người chạy trốn a.”

Nói xong, hần yếu ớt thở dài một tiếng, ai oán liếc nhìn Vương Manh Manh đang cứng họng nói không nên lời: “Đều tại người cả, nếu Thanh Ly muội muội mà hiểu lầm ta, người nhất định phải chịu trách nhiệm giải thích giùm ta!”

“Ách!”

Vương Manh Manh gãi gãi đầu: “Kỳ thật ta cũng không phải cố ý đâu, người ngấm lại đi, ta và vị hôn phu của nàng cô nam quả nữ kề bên nhau hai ba ngày, nhìn thấy nàng đương nhiên sẽ có chút chột dạ a.”

50. Chương 50: Kiều Hoa Sao Lại Bị Tàn Phá Thành Khiếu Hoa 1

Edit: Mốc

Nhìn ánh mắt tràn đầy ai oán của Ngọc Hồ Điệp, sau khi suy nghĩ một chút, Vương Manh Manh vội vàng tiếp thêm một câu: “Tuy rằng chưa từng phát sinh chuyện gì.”

“Cho nên, người cứ thế lòi kéo ta chạy trốn?”

Ngọc Hồ Điệp u oán liếc nhìn Vương Manh Manh tràn đầy áy náy, yếu ớt mở miệng: “Giờ phút này, ta thật sự tiêu rồi, lần đầu tiên thì thôi bỏ đi, đằng này lại liên tiếp chạy trốn, người bảo ta làm thế nào giải thích với vị hôn thê đáng yêu đây?”

Mặt Vương Manh Manh nhất thời trở nên đỏ rực.

Trong lòng, là nòng đậm áy náy.

Giờ phút này, hình như nàng sai rồi.

Suy nghĩ hồi lâu, cuối cùng khẽ cắn môi, hiên ngang lẫm liệt nói: “Người yên tâm, ta nhất định sẽ chịu trách nhiệm, đến lúc đó giúp người nói rõ ràng với nàng!”

Nói còn chưa nói hết, Vương Manh Manh liền hối hận trong lòng, như vậy, chẳng phải tự mình chui vào bẫy sao?

Nhưng

“Được, đây là người nói đó nhé.”

Nhưng Ngọc Hồ Điệp căn bản không cho nàng cơ hội hối hận, chém đinh chặt sắt giơ tay lên, vỗ vào bàn tay đang buông thõng bên thắt lưng của Vương Manh Manh: “Quân tử nhất ngôn khoái mã nhất tiên.” [quân tử chỉ nói một lời, ngựa nhanh chỉ dùng một roi]

Lập tức tiến đến cách mặt Vương Manh Manh không quá nửa thước, vô cùng khó coi chớp chớp mắt: “Người không phải là kẻ tư lợi bội ước đó chứ.”

Vương Manh Manh ra sức trừng mắt nhìn Ngọc Hồ Điệp hồi lâu, rốt cục nghiêng răng nghiêng lợi tâm bất cam tình bất nguyện phun ra mấy câu: “Đương nhiên không phải, người nghĩ nữ hiệp ta đây, là hạng người như vậy sao?”

“Vậy là tốt rồi.”

Về ai oán trên mặt Ngọc Hồ Điệp nhất thời đổi thành sáng lạn, ý cười trên mặt, tà mị vô cùng với Vương Manh Manh đang gắt gao nhúu mày: “Như vậy, ta sẽ yên tâm hơn.”

Vương Manh Manh khóc không ra nước mắt nhìn Ngọc Hồ Điệp, hồi lâu, rốt cục hỏi ra một câu: “Bây giờ chúng ta phải làm sao?”

“Bây giờ?”

Ngọc Hồ Điệp quay đầu nhìn sơn đạo không một bóng người, nhún nhún nhếch mi: “Còn có thể làm gì bây giờ? Hiện tại xe ngựa cũng không có, người đuổi theo cũng càng ngày càng nhiều, chúng ta chỉ có thể đến thành trấn gần nhất mua một chiếc xe ngựa rồi bàn tiếp thôi.”

51. Chương 51: Kiều Hoa Sao Lại Bị Tàn Phá Thành Khiếu Hoa 2

Edit: Mốc

“Được! Xem ra cũng chỉ có thể làm như vậy.”

Vương Manh Manh xoa xoa đôi chân vô cùng đau nhức do vừa chạy điên cuồng, hoàn toàn đồng ý với phương án này: “Chúng ta đây bước đi đi!”

Mấy ngày sau

Vương Manh Manh khom người một tay chống đầu gối, tay kia thì không ngừng quạt.

Trên trán mồ hôi không ngừng tuôn, khiến nàng cảm giác mình sắp tắt thở đến nơi rồi.

Ba ngày, lại là ba ngày, vậy mà bọn họ còn chưa đến được thành trấn gần nhất.

Ra sức thở hổn hển, ánh mắt Vương Manh Manh liền rơi xuống trên người Ngọc Hồ Điệp, trong mắt, dần dần lộ ra tia phản hận không thôi.

Nhìn bộ dáng tiêu sái của Ngọc Hồ Điệp, tức giận trong mắt Vương Manh Manh càng thêm sâu sắc, tại sao hắn lại vẫn như không có việc gì như vậy.

Nàng thì ngược lại, quả thực là chật vật đến cực điểm, đôi giày thì mở miệng, quần áo thì bẩn thỉu.

Người thì lại càng không cần phải nói, có một câu miêu tả vô cùng chuẩn xác, tựa như trái cà bị sương đánh vậy, càng chuẩn xác mà nói thì đã bị đánh tối thiểu ba ngày rồi.

Tựa hồ cảm nhận được ánh mắt giết người của Vương Manh Manh, Ngọc Hồ Điệp tiêu điều tự tại đón sơn phong thưởng phong cảnh, hợp thời quay đầu lại mỉm cười nhìn nàng: “Hay là người suy nghĩ một chút về đề nghị của ta ba ngày trước, để ta công người đi.”

Do dự hồi lâu, Vương Manh Manh rốt cục vẫn dùng một bộ dạng trắng sãi đoạn oản [trắng sãi bị rắn độc cắn vào tay, liền lập tức chặt tay, để tránh độc tính khuếch tán toàn thân, ví với giải quyết sự việc phải dứt khoát, không được chần chừ, do dự] dứt khoát ra sức lắc lắc đầu.

Trong mắt, cũng xuất hiện vẻ đề phòng.

Đùa sao, Ngọc Hồ Điệp là dâm tặc đó nha, nếu để hắn công, vạn nhất đột nhiên có ý xấu với nàng thì phải làm sao bây giờ?

Đương nhiên, nguyên nhân chủ yếu nhất, chính là vạn nhất bị vị hôn thê vừa nhìn là biết khó đối phó kia nhìn thấy, chẳng phải nàng có nhảy xuống sông Hoàng Hà cũng không nói rõ được sao.

Ngọc Hồ Điệp dường như sớm đã biết Vương Manh Manh sẽ trả lời như vậy, nhún nhún vai rồi tiếp tục nhàn nhã một bên thưởng thức phong cảnh một bên chờ Vương tiểu miêu khôi phục thể lực.

52. Chương 52: Kiều Hoa Sao Lại Bị Tàn Phá Thành Khiếu Hoa 3

Edit: Mốc

Nhìn bộ dạng vô cùng tiêu sái kia, khiến răng nanh Vương Manh Manh bắt đầu ngứa.

Không cần suy nghĩ, cũng không biết lấy đâu ra sức lực mạnh mẽ như vậy, trực tiếp nhảy vọt đến, tới phía sau Ngọc Hồ Điệp, hung hăng cắn vào lưng hấn một cái. (Đúng là Vương tiểu miêu, giờ em thấy chị giống mèo lắm)

Trong miệng, là một thanh âm lẩm bẩm mơ hồ: “Ta thấy da người ngứa.”

—

Lại một ngày trôi qua, Vương Manh Manh vẫn dùng tư thế đứng trước kia.

Chẳng qua, lúc này đây không phải địa phương lúc trước mà thôi.

Hiện tại bọn họ đã đi tròn một ngày rồi, nhưng phóng mắt quan sát chung quanh, vẫn là một vùng núi.

Do dự nửa ngày, Vương Manh Manh nhìn chằm chằm Ngọc Hồ Điệp vẫn như trước luôn luôn tiêu sái, lại cách nàng hơi xa một chút, cắn răng hỏi một câu: “Người có thể nói cho ta biết một cách chính xác, rốt cuộc chúng ta còn phải đi trên cái sơn đạo này đến bao giờ?”

“Ba ngày !”

“Ba ngày?”

Ngọc Hồ Điệp trả lời rất ngắn gọn thanh thoát, khiến Vương Manh Manh lập tức gằm nhẹ thành tiếng: “Huynh đệ, người có phải đang đùa giỡn ta không! Bốn ngày trước người cũng nói cho ta biết là ‘ba ngày’ đó!”

Đối mặt với lời tố cáo như vậy, Ngọc Hồ Điệp chớp chớp đôi mắt vô tội, nhún nhún vai, bắt đắc dĩ giải thích với Vương Manh Manh: “Đúng vậy, lúc ấy ta xác thực nói là ba ngày, chủ yếu là ta hoàn toàn không ngờ người lại đi chậm như vậy, hơn nữa càng ngày càng chậm.”

Vừa mới dứt lời, ánh mắt ương Manh Manh liền đăm đăm: “Người! Lại đây công ta.”

Sự thật đã chứng minh, Vương Manh Manh lựa chọn như vậy là cực kỳ chính xác.

Hai ngày sau, bọn họ đã ngồi trong tửu lâu lớn nhất Tương Dương thành.

Vương Manh Manh sau khi ăn ít nhất hai chén cơm mới cảm giác mình rốt cục đã sống lại, khi nàng mới nâng tay lên chuẩn bị gọi tiểu nhị mang đến một chén nữa, tay liền đông cứng lại giữa không trung.

Ở trong đám người rộn ràng nhốn nháo, nàng nhìn thấy một khuôn mặt tươi cười.

Phượng Thanh Ly một thân áo đỏ vẻ mặt tươi cười bước vào tửu lâu, trên trên dưới dưới đánh giá vẻ mặt tiêu tụy của Vương Manh Manh mấy lần, rồi đi đến cái bàn bên cạnh họ ngồi thẳng xuống, cười mím chỉ cầm lấy bầu rượu tự rót ỳnh: “Các người làm việc sao mà chậm vậy, ta ở Tương Dương thành đợi các người đã mấy ngày rồi.”

53. Chương 53: Người Có Văn Hóa, Chính Là Bất Đồng

Edit: Mốc

Còn không đợi Vương Manh Manh và Ngọc Hồ Điệp trả lời, sắc mặt Phượng Thanh Ly đột nhiên biến đổi. Tầm mắt, cũng chuyển tới Ngọc Hồ Điệp, bình tĩnh mặt lạnh tanh nói: “Có mỹ nhân làm bạn đường, quả nhiên rất khó đi nhanh, đúng không?”

“Cô nương nói cực kỳ chính xác! Cổ nhân đã nói, ‘hữu hoa kham chiết trực nhu chiết, mạc đãi vô hoa không chiết chi!’” [Có hoa để hái thì cứ hái, đừng để hoa tàn hái cành không]

Vào lúc Ngọc Hồ Điệp đang không biết trả lời ra sao, một thanh âm đứng lúc giúp hần giải vây, bất quá thanh âm này khiến Ngọc Hồ Điệp và Vương Manh Manh đồng thời suy sụp.

Chỉ bằng thanh âm, có thể đạt tới trình độ khiến lòng người sinh ưu sầu, phóng mắt nhìn khắp chốn vô lâm, đương nhiên chỉ có một — thư sinh Tô Tần.

Hần vẫn tiếp tục nói: “Chắc hẳn Ngọc huynh định noi theo lời cổ nhân! Quả nhiên không hổ là nhân sĩ phong lưu bậc nhất vô lâm đương thời.”

Một câu ‘nhân sĩ phong lưu’ này của Tô Tần nhất thời khiến mắt Ngọc Hồ Điệp sáng rực lên, lập tức tiến đến bên tai Vương Manh Manh nhẹ nhàng cười nói: “Xem đi, người có văn hóa chính là bất đồng, ý tứ thì giống nhau, nhưng lời nói ra cảm giác lại hoàn toàn khác biệt a.”

Nhìn ánh mắt Vương Manh Manh, liền hiện lên một tia khinh bỉ: “Không giống kẻ thô tục như ngươi, luôn không ngừng kêu dân tộc này dân tộc họ, quả thực không cùng đẳng cấp a!”

Tự đứng lên án như vậy, khiến Vương Manh Manh nhất thời tròn mắt, cảm tức nhìn về mặt tự tiểu phi tiểu của Ngọc Hồ Điệp, tức giận kêu: “Chẳng lẽ ta nói sai rồi sao? Ngươi dám nói ngươi không phải dân tộc?”

“Đúng vậy, hẳn là dân tộc, nhưng ngươi nói đi, hẳn như thế nào dân tộc ngươi?”

Câu hỏi này đương nhiên không phải ai khác, ngoại trừ Phượng Thanh Ly ra thì không có người thứ hai có thể suy nghĩ như vậy.

Phượng Thanh Ly nổi giận dưng dưng đứng lên, vỗ xuống bàn: “Ngươi nói đi!”

Miệng Vương Manh Manh nhất thời há thật to.

Mất một lúc lâu, mới nhớ tới mình cần phải giải thích rõ ràng chuyện này với Phượng Thanh Ly, Ngọc Hồ Điệp cũng đã lôi kéo tay nàng, dùng một loại ánh mắt ai oán nhìn nàng: “Đúng vậy, ngươi nhất định phải nói, ngươi đã nói sẽ chịu trách nhiệm mà.”

54. Chương 54: Bội Tình Bạc Nghĩa 1

Edit: Mốc

Lời nói vô cùng u oán, Ngọc Hồ Điệp còn chưa có nói xong, bên cạnh, một đợt thanh âm hít hơi nhất thời vang lên.

Trong đó đương nhiên cũng bao gồm cả Vương Manh Manh.

Ra sức gõ bàn tay Ngọc Hồ Điệp đang nắm lấy tay nàng, Vương Manh Manh trừng mắt nhìn chằm chằm Ngọc Hồ Điệp, phần nộ nghiêng răng nghiêng lợi hồi từng chữ từng chữ: “Ta khi nào nói sẽ chịu trách nhiệm chứ?”

Về ai oán trên mặt Ngọc Hồ Điệp càng thêm dày đặc: “Chẳng lẽ người đã quên ? Chính là khi người ở trên sơn đạo, cùng ta nghiên cứu chiêu thức xong rồi lôi kéo ta cùng nhau rời đi, người không phải đã nói sẽ chịu trách nhiệm sao.”

“Tên dâm tặc chết tiệt này!”

Vương Manh Manh đã bị những lời nói của Ngọc Hồ Điệp làm cho hôn mê, không sai quả thực nàng đã nói những lời này, nhưng.....

Thế nhưng tên Ngọc Hồ Điệp chết tiệt này cũng không đến mức nói ra những lời ám muội như thế chứ, Vương Manh Manh cũng không biết đối đáp như thế nào, liền tiếp lấy những lời Ngọc Hồ Điệp: “Người mới phải chịu trách nhiệm ấy!”

“Đúng vậy a, rời đi là quyết định của hai chúng ta, cho nên chúng ta đều phải chịu trách nhiệm, ta cũng chưa nói là ta không chịu trách nhiệm a!”

Ngọc Hồ Điệp rất độ lượng gật gật đầu, hoàn toàn đồng ý cách nói vừa rồi của Vương Manh Manh, đột nhiên tròn tròn mắt nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn tức giận đến đỏ bừng trước mắt mình, kinh hô lên tiếng: “Không thể nào, không lẽ người muốn bội tình bạc nghĩa!”

“Đủ rồi!”

Người rống ra hai chữ này, không phải Vương Manh Manh, mà là Phượng Thanh Ly ở bên cạnh đang tròn mắt căm tức nhìn bọn họ.

Phượng Thanh Ly lại vỗ mạnh xuống bàn, nghiêng răng nghiêng lợi nhìn chằm chằm hai người đang đùn đẩy trách nhiệm cho nhau: “Các người thật tình thâm ý trọng a!”

“Cô nương nói sai rồi!”

Tô Tần ngửi thấy mùi ngon nhất thời quên nói chuyện bị Phượng Thanh Ly cắt ngang như vậy, hần liền nhớ tới mình lúc này nên nói một chút: “Đầu tiên phải nói, tốt nhất không nên vào lúc người khác đang nói chuyện thì cắt ngang, nhớ lấy, đây là một điểm rất rất trọng yếu, thứ hai..... Ai nha, người đánh ta?”

55. Chương 55: Bội Tình Bạc Nghĩa 2

Edit: Mốc

Tô Tần ôm đầu, lui ra xa Phượng Thanh Ly, văn văn nhả nhả thi lễ: “Cô nương, ta đã nói không nên cắt ngang khi người khác đang nói chuyện.....”

Ngọc Hồ Điệp nhìn thấy tình hình như vậy, không chút do dự, cầm tay Vương Manh Manh, xoay người liền chạy ra ngoài tửu lâu.

Nhìn bóng dáng Ngọc Hồ Điệp và Vương Manh Manh tay trong tay, Phượng Thanh Ly oán hận trong lòng, nếu không phải tại tên gia hỏa trước mặt này liên tục kêu ‘chít chít’, sao nàng vẫn còn ở nơi này làm gì?

Vừa định bỏ mặc Tô Tần mà tiếp tục đuổi theo, lại bị hần bước tới ngăn lại: “Cô nương, giữa hai chúng ta vừa rồi còn vấn đề cần nghiên cứu, hiện tại vẫn chưa nói.....”

Lập tức không đợi Tô Tần nói xong, trực tiếp lạnh lùng cắt ngang lời hần: “Người có phải muốn động thủ?”

“Cô nương lại nói sai rồi, đây gọi là quân tử động khẩu không động thủ!”

Tô Tần nhanh mồm phủ nhận vấn đề động thủ này: “Tại hạ là Tô Tần, Tô trong Tô Châu, Tần trong Tần quốc, hình như ta còn chưa thỉnh giáo phượng danh của cô nương, Tử viết.....”

“Viết cái đầu người ấy!”

Roi da trong tay Phượng Thanh Ly đã bắt đầu xuất thủ.

Vương Manh Manh cố gắng dùng sức, thủy chung vẫn không thể vút được bàn tay Ngọc Hồ Điệp đang nắm chặt cổ tay nàng, chỉ có thể theo Ngọc Hồ Điệp tiếp tục chạy về phía trước.

Chú ý điều chỉnh hô hấp và né tránh hàng trăm người qua đường tất bật ngược xuôi, nàng cũng không quên bớt chút thời gian mà tức giận chửi mắng.

“Tên dân tộc chết tiệt nhà ngươi có phải cảm thấy vị hôn thê hiểu lầm ta không đủ sâu, nên mới nói hươu nói vượn không! Ngươi không lẽ cảm thấy nữ hiệp như ta sống rất tiêu điều tự tại, chết chưa đủ mau sao! Ngươi không nhìn thấy bộ dáng muốn giết người của vị hôn thê sao!”

Cố gắng hít sâu một hơi, Vương Manh Manh cuối cùng không nhịn được rống to: “Ngươi đứng lại nói rõ ràng cho ta!”

Một câu nói đủ khiến cho Ngọc Hồ Điệp đang chạy toán loạn trên đường nhất thời phải dừng lại.

Dùng cước bộ nhanh nhất di chuyển đến trước mặt Vương Manh Manh, liền tiếp gật gật đầu, vô cùng nghiêm túc trả lời vấn đề của nàng: “Ta đương nhiên nhìn thấy, bằng không ngươi nghĩ rằng tại sao ta phải lôi kéo ngươi chạy trốn a? Ngươi nhất định phải nhớ kỹ, ta lại cứu ngươi một mạng đó.”

56. Chương 56: Bội Tình Bạc Nghĩa 3

Edit: Mốc

Vương Manh Manh không ngờ Ngọc Hồ Điệp nói dừng là dừng nên đầu đụng vào ngực hắn, phát ra một tiếng kêu đau, cũng bất chấp cơn đau đồn truyền đến từ cái mũi, lập tức ngẩng đầu căm tức nhìn Ngọc Hồ Điệp: “Tên dân tộc chết tiệt này, cư nhiên còn dám nói ngươi đã cứu ta?”

Còn chưa dứt lời, miệng lập tức đã bị Ngọc Hồ Điệp ra sức bưng kín.

Trên mặt Ngọc Hồ Điệp, trong nháy mắt nổi lên ý cười, cười cười với vô số người bởi vì một tiếng ‘dâm tộc’ của Vương Manh Manh mà liếc mắt nhìn bọn họ: “Tức phụ và ta đùa giỡn a.”

Nói xong, tiến đến bên tai Vương Manh Manh nghiêng rằng nghiêng lợi nói: “Đại nữ hiệp của ta, chẳng lẽ ngươi chưa nhìn thấy bộ dáng muốn giết người của vị hôn thê của ta, hét lớn như vậy có phải muốn mời nàng tới hay không?”

Vương Manh Manh không nói được, ra sức lắc đầu.

“Được rồi, ngươi trăm ngàn đừng có hét to đó.”

Nhìn Vương Manh Manh lập tức lại liên tiếp gật đầu, Ngọc Hồ Điệp mới thật cẩn thận buông bàn tay đang bịt miệng Vương Manh Manh ra, lại cười cười với mọi người chung quanh, mặt, nhất thời lại sụp xuống.

“Chẳng lẽ không đúng là ta cứu ngươi?”

Ngọc Hồ Điệp chép miệng, ánh mắt nhìn Vương Manh Manh, giống như đang nhìn một kẻ vong ân phụ nghĩa, yếu ớt mở miệng: “Ngươi không phải vừa mới nói, vị hôn thê của ta bộ dáng như muốn giết người sao?”

Một câu như vậy, khiến Vương Manh Manh rốt cục cũng biết phát điên là cái tư vị gì.

Run run tay dùng sức túm lấy áo Ngọc Hồ Điệp, giận tới cực điểm, thanh âm đương nhiên cũng không lớn như vừa rồi.

Hạ giọng, nghiêng rằng nghiêng lợi gần từng chữ một: “Ta nói cho ngươi, ngươi tốt nhất giải thích rõ ràng cho ta, cái gì gọi là chịu trách nhiệm, cái gì gọi là bội tình bạc nghĩa, bằng không ta không để yên cho ngươi.”

Ngọc Hồ Điệp cố nén ý cười trong lòng, rất phối hợp hảo tâm giải thích cho Vương Manh Manh gần như sắp phát điên: “Chuyện chịu trách nhiệm, lúc ấy chúng ta ở sơn đạo không phải đã nói rất rõ ràng rồi sao, vốn lúc

ấy ta muốn giải thích rõ ràng với nàng, là người lôi kéo ta chạy trốn, đương nhiên người phải chịu trách nhiệm.”

57. Chương 57: Bội Tình Bạc Nghĩa 4

Edit: Mốc

“Được!”

Vương Manh Manh dùng sức khê cần môi, lại ra sức đè nén cảm xúc muốn giết kẻ này trong lòng mình, tức giận hỏi: “Vậy còn bội tình bạc nghĩa?”

Câu hỏi này vừa nói ra, Ngọc Hồ Điệp nhìn Vương Manh Manh, trong mắt nhất thời liền xuất hiện một tia khinh thường.

Liếc xéo, trên trên dưới dưới đánh giá Vương Manh Manh, sau đó mới từ từ mở miệng: “Không thể nào? Người ngay cả bội tình bạc nghĩa cũng không biết ư? Người đầu tiên rối loạn kế hoạch giải thích của ta, cuối cùng lại định phớt lờ bỏ qua, kia chẳng phải là bội tình bạc nghĩa sao?”

“.....”

“.....”

“A?”

Sau khi cố gắng giải thích cho Vương Manh Manh rõ ‘bội tình bạc nghĩa’ rốt cuộc là có ý tứ gì, sắc mặt Ngọc Hồ Điệp liền thay đổi.

Nghiêm mặt đi qua đi lại vài vòng, mới từ từ mở miệng: “Không có văn hóa quả nhiên không thể chấp nhận được, thì ra bốn chữ này không phải có ý tứ đó a.”

Vừa mới nói xong, hần liền vỗ mạnh vào đầu, trên mặt là bộ dáng bừng tỉnh đại ngộ: “Ta nói nha, tại sao vị hôn thê lại tức giận muốn giết người như vậy, thì ra là ta đã dùng sai từ rồi.”

Vương Manh Manh há hốc mồm nhìn Ngọc Hồ Điệp, mất nửa ngày sau, quay người, vươn tay, ra sức hung hăng cào vào tường: “Lão thiên a, cái này cũng có thể sai sao!”

Nhìn Vương Manh Manh chạy đến bên tường ra sức cào lấy cào để, bộ dáng tự mình hại mình, Ngọc Hồ Điệp vội vàng chạy tới bắt lấy tay nàng.

Trên mặt, là tràn đầy áy náy, cười khì khì: “Người không nên nghĩ quẩn như vậy, như vậy chỉ làm thương tay người mà thôi, là ta không có văn hóa, đều là ta sai, người không cần phải vì sai lầm của ta mà thương tổn chính mình a, ta cam đoan không có lần sau nữa.”

Nghe vậy, tầm mắt Vương Manh Manh nhất thời chuyển qua mặt Ngọc Hồ Điệp, lệ rơi đầy mặt nhìn về mặt thành khăn kia, thì thào nói: “Đúng vậy, ta quả thực không cần phải vì sai lầm của người mà thương tổn chính mình.”

Nói xong hét lớn một tiếng, xuất ra toàn bộ lực đạo, một quyền đánh mạnh vào ngực Ngọc Hồ Điệp: “Ta đánh chết người!”

“Ồi! Đau quá!”

58. Chương 58: Bát Quái A Bát Quái 1

Vương Mạnh Mạnh ngồi trong xe ngựa vừa mới mua, cẩn thận xoa cổ tay mình, ôm nỗi hận cùng oán khí gắt gao nhìn chăm chăm Ngọc Hồ Điệp ngồi phía trước đang vội vàng đánh xe, nếu không có vết xe đổ kia, nàng nhất định sẽ hung hăng nện lên lưng hắn.

Ngọc Hồ Điệp cũng đứng lúc quay đầu lại, nở nụ cười xin lỗi Vương Mạnh Mạnh, ôn nhu hỏi: “Tay người còn đau không?”

Nhìn Vương Mạnh Mạnh không thốt lời nào mà chỉ cảm tức nhìn mình, Ngọc Hồ Điệp vội vàng quay đầu về.

Thanh âm lí nhí thoát ra từ miệng: “Thật sự không liên quan đến ta mà, ta nào biết rằng người lại đột nhiên đánh lén cơ chứ, lần tới người có đánh ta tốt nhất nên nói trước với ta một tiếng, đừng để một chút báo hiệu cũng không có, như vậy ta mới kịp triệt tiêu toàn bộ chân khí hộ thân.”

Nói như vậy, khiến Vương Mạnh Mạnh cảm thấy cổ tay lại bắt đầu đau đớn rồi.

Nghiến nghiến răng, ánh mắt nhìn Ngọc Hồ Điệp, càng thêm sắc bén mang theo sát khí.

Tay nàng không đau mới là lạ, một quyền đánh vào ngực Ngọc Hồ Điệp kia mang đến lực phản chấn, thiếu chút nữa là gãy cổ tay nàng, hơn nữa, nghe Ngọc Hồ Điệp giải thích, may là hắn kịp thời thu lại một nửa chân khí, bằng không thương thế của nàng sẽ còn nặng hơn.

Bất quá, nàng mau chóng phát hiện, kỳ thật sự tình lúc trước chỉ là chuyện trẻ con mà thôi, hỗn loạn đích thực là ở phía sau kia.

Ngọc Hồ Điệp sau khi nhìn tửu quán nhỏ ven đường, quay đầu liếc nhìn Vương Mạnh Mạnh vẫn mặt mày âm trầm không im hơi lặng tiếng, chần chờ một hồi lâu, mới thật cẩn thận hỏi: “Ta nghĩ vừa rồi ở tửu lâu người nhất định ăn chưa no, hay là ta giúp người đi mua chút đồ ăn nhé?”

Vương Mạnh Mạnh trả lời rất đơn giản.

Nàng làm như căn bản không nghe thấy Ngọc Hồ Điệp hỏi, không chỉ “uhm” một tiếng, ngay cả mi mắt, cũng không thèm nâng lên.

Đối sự hồ hững của Vương Mạnh Mạnh, Ngọc Hồ Điệp rất độ lượng khẽ nhếch khóe miệng, lập tức lướt qua đề tài này: “Người không nói lời nào ta coi như người đáp ứng rồi à?”

Nói xong, trực tiếp nhảy xuống xe ngựa, đi về phía tửu quán kia.

Bọn họ đã ra khỏi Tương Dương thành, hiện tại đang ở trên quan đạo, bên cạnh quan đạo là tửu quán nhỏ rất bình thường, ngoại trừ là nơi để nhân sĩ hành tẩu bên ngoài dừng chân nghỉ ngơi, còn cung ứng cho người đi đường rất nhiều đồ dùng thiết yếu.

59. Chương 59: Bát Quái A Bát Quái 2

Edit: Mốc

Tỉ như, trong đó có thứ thiết yếu của người trong giang hồ, tờ tin tức linh thông nhất- Giang hồ tiểu đạo truyện văn.

Dù sao đối với người hành tẩu bên ngoài, nó là một thứ rất trọng yếu, chẳng những có thể giúp mọi người kịp thời nắm bắt thông tin, mà còn có thể giải trí khi thấy buồn chán.

Trên con đường dài đằng đẵng thì đúng là không thể thiếu nó được.

Cho nên, sau khi Ngọc Hồ Điệp rời khỏi tửu quán kia, trong tay hắn chẳng những mang theo một bao tương ngư nhục, lỗ trư đề, [tên hai món ăn] tay kia còn cầm tờ báo mới nhất của Tiểu đạo truyện văn.

Thuận tay ném những thứ này cho Vương Mạnh Mạnh, Ngọc Hồ Điệp lại bắt đầu một bên đánh xe một bên đọc Giang hồ truyện văn.

~Vương Mạnh Mạnh ăn xong thịt bò rồi đi ngủ, nhưng lại bị một thanh âm kỳ quái quấy nhiễu giấc mộng.

Đưa tay xoa xoa hai mắt mình, quan sát chung quanh một chút, mới phát hiện thanh âm quấy nhiễu giấc mộng đẹp của nàng, chính là tiếng cười ‘ha ha’ phát ra từ tên Ngọc Hồ Điệp chết tiệt kia.

Hắn một bên đánh xe một bên cúi đầu nhìn thứ gì đó đang cầm trong tay, một bên lại không ngừng phát ra tiếng cười.

“Ta xin người đó!”

Vương Mạnh Mạnh tức giận liếc mắt nhìn Ngọc Hồ Điệp, vẫn còn buồn ngủ mà tức giận buột miệng nói: “Người có thể không cần phải phát ra tiếng cười bỉ ổi như vậy không, có biết là người khác chịu không nổi không?”

Mấy ngày đi trên sơn đạo, khiến nàng thảnh thơi phải ngủ một giấc thật ngon.

“Ừ!”

Thanh âm đáp lại lộ vẻ vô cùng kỳ quái, sau đó, thanh âm liền biến thành tiếng cười to không dứt: “Chỉ là ta thật sự không nhịn được mà thôi, ha ha ha.....”

Ôm bụng cười ha hả một trận, sau đó hắn xoay người đưa thứ đang cầm trong tay cho Vương Mạnh Mạnh: “Người tự xem đi, quả thực là chết cười mà, Truyện văn quả nhiên mau lẹ a!”

Vương Mạnh Mạnh tức giận đoạt lấy thứ Ngọc Hồ Điệp đưa tới, miệng lẩm bẩm: “Có chuyện cười hay như vậy sao?”

Nói thì nói như thế, nhưng Vương Mạnh Mạnh vẫn dùng tốc độ nhanh nhất tò mò nhìn thứ nhận được từ tay Ngọc Hồ Điệp

60. Chương 60: Bát Quái A Bát Quái 3

Edit: Mốc

Không giống với phản ứng cười cực kỳ cổ quái của Ngọc Hồ Điệp, sau khi Vương Mạnh Mạnh nhìn thấy cái tiêu đề cực lớn được đăng rất rõ ràng kia, mặt, thoáng cái liền trắng bệch.

Thứ Ngọc Hồ Điệp đưa cho nàng chính là một phần của tờ báo Giang hồ truyện văn vừa mua ở tửu quán bên đường.

Đầu đề, chính là nguyên nhân khiến mặt Vương Mạnh Mạnh trở nên trắng bệch.

—

Theo Truyện văn: [Ẩn tình đằng sau sự kiện siêu cấp nữ hiệp võ lâm bị bắt cóc – đại chiến tranh phu tại tửu lầu]

Đầu tiên, ánh vào trong mắt Vương Mạnh Mạnh là bức họa nàng giống như đúc, đứng bên nàng không cần phải nói chính là Ngọc Hồ Điệp.

Nhìn bức họa này, Vương Mạnh Mạnh không nhịn được mà chớp chớp mắt, từ tận đáy lòng phát ra một tiếng tán thưởng: “Họa sư thật lợi hại a!”

“Đương nhiên!”

Ngọc Hồ Điệp đang giờ roi, lập tức quay đầu thông thả đáp lại một câu: “Thì ra Truyện văn nói bọn họ bỏ ra một số tiền lớn mời họa sư hoàng thất đã nghỉ hưu, ta còn vẫn giữ thái độ hoài nghi, đến bây giờ thì không tin cũng không được.”

“Tại sao?”

Vương Manh Manh khịt mũi khinh bỉ những lời Ngọc Hồ Điệp nói, lấy ngón tay điểm nhẹ vào bức họa trong tay: “Chẳng lẽ chỉ bằng việc bọn họ họa chúng ta giống như vậy mà có thể cam đoan là xuất phẩm hoàng thất sao?”

“Cũng không phải! Người ngắm đi, nếu giúp Hoàng thượng họa một mỹ nhân, người ban ngày đưa tới một bức họa mỹ nhân, buổi tối mở ra trước mặt Hoàng thượng lại là một Mẫu Dạ Xoa, Hoàng Thượng bị hù dọa đến tim gan đập loạn, như vậy họa sĩ có mười cái đầu cũng không đủ chém.”

Ngọc Hồ Điệp dứt khoát dừng xe ngựa ở ven đường, chui vào trong xe sóng đôi ngồi bên Vương Manh Manh.

Chỉ vào bức họa Vương Manh Manh nói: “Phi tần hoàng tử nào có kiên nhẫn bày tư thế để họa sư giúp họ vẽ tranh, cho nên mỗi một họa sư xuất phẩm hoàng thất đều có năng lực nắm bắt khoảnh khắc, đây là bí tịch của hoàng thất họa phái không lưu truyền ra ngoài, người có thể trong nháy mắt họa được thần thái của chúng ta chỉ có thể là xuất phẩm hoàng thất mà thôi.”

“Nắm bắt khoảnh khắc? Có khoa trương như vậy không?”

Vương Manh Manh không thể không thừa nhận Ngọc Hồ Điệp nói đúng, bức họa trên tay nàng thật sự là rất tỉ mỉ, vẽ mặt tiêu tụy do bốn ba cực khổ trong núi vài ngày, tóc tai hỗn độn do gió núi thổi đều nhất nhất chân thật được vẽ lại.

61. Chương 61: Bát Quái A Bát Quái 4

Edit: Mốc

Tầm mắt Vương Manh Manh dọc theo bức họa nhìn xuống phía dưới, mặt thoáng cái liền đỏ.

Ngay sau đó, liền dùng lực nện một chưởng xuống thành xe, nghiêng rằng nghiêng lợi mắng: “Nắm bắt khoảnh khắc chết tiệt, hần không thể không nhìn thấy rõ ràng như vậy!”

Ở trên bức họa, từ trong chiếc giày há miệng của Vương Manh Manh nhô ra hai bàn chân bó dím đầy bùn lầy cũng được phác họa vô cùng rõ ràng.

Cứ như vậy, từ khi Vương Manh Manh xuyên đến thời không này, lần đầu tiên hình tượng vô lâm được phơi bày trước mặt chúng.

Cũng may là vẫn có một chút khiến Vương Manh Manh cảm thấy an ủi, chính là cặp mắt luôn rạng ngời của nàng, cũng được nắm bắt vô cùng chuẩn xác.

Vương Manh Manh trực tiếp bỏ qua bức họa Ngọc Hồ Điệp đang nắm tay nàng, tầm mắt, liền rơi xuống bức họa Phương Thanh Ly, ừ, họa sư này cũng miêu tả được vẻ mặt đờ đờ sát khí lúc vỗ bàn của cô ấy.

Ở bên cạnh bức họa cô ấy, còn có một lời bộc bạch: “Hần như thế nào dám tặc người!!!”

~Đồn rằng: Vào khoảng thời gian xảy ra sự kiện Vương Manh Manh bị bắt cóc được xông vào tàn sát gần đây, dựa trên nguyên tắc của Truyện văn là vạch trần chân tướng vì quần chúng, đã không tiếc công sức đặc phái ký giả Thảo Thượng Phi lên đường theo dõi thu thập tin tức.

Hiện tại, phát hiện ra sự tình đều không đơn giản như mọi người vẫn tưởng.

Kỳ thật là nhân vật chủ chốt của sự kiện: Vương Manh Manh và Ngọc Hồ Điệp âm thầm sắp đặt một cuộc bỏ trốn, sau đây xin tường thuật lại tình huống.

Hôm nay, cặp đôi nam nữ chính trong sự kiện kia sau khi mất tích gần mười ngày cuối cùng đã lộ diện tại tử lâu vô cùng xa hoa ở Tương Dương thành.

[Tử lâu đã có lịch sử lâu đời, ở Tương Dương..... Bên trong dấu ngoặc là cái gì ta xin tỉnh lược không nhất nhất phải thuật lại, là số trang quảng cáo khổng lồ của báo Truyện văn, không liên quan tới bài viết này.]

Theo sát phía sau họ là Phượng Thanh Ly được giang hồ xưng là độc mỹ nhân, theo lời một số vị nhân sĩ am hiểu tiết lộ, nàng và Ngọc Hồ Điệp từ nhỏ đã đính ước, vì vậy tới đó để tróc gian.

Tại trước mặt mọi người Ngọc Hồ Điệp và Vương Manh Manh thâm tình hứa hẹn sẽ chịu trách nhiệm với đối phương, Vương Manh Manh đang đắm chìm trong bể tình, tuy rằng lặn lội đường xá xa xôi cùng mô nam không biết vì nguyên nhân gì mà tiêu tụy vô cùng, nhưng khi đối mặt với người mình yêu, thần thái rạng ngời trong mắt vẫn không thể che dấu được.

62. Chương 62: Bát Quái A Bát Quái 5

Edit: Mốc

Tiếc là bọn họ chỉ nán lại một chút, trước khi Truyện văn kịp lấy tin tức đã tay trong tay thâm tình cùng nhau bỏ trốn, cho nên không thể chính tai nghe được cảm tưởng hạnh phúc của Vương Manh Manh.

Toàn bộ sự kiện còn có một nhân chứng cực kỳ đáng tin cậy, chính là thư sinh Tô Tần đại danh鼎鼎 mọi người đều biết, y chính là thành viên chủ chốt trong nhóm giải cứu Vương Manh Manh do đích thân võ lâm minh chủ Vương Mông đứng ra tổ chức, bởi vì hắn tuyệt thể khinh công, là người đầu tiên tìm thấy Vương Manh Manh và Ngọc Hồ Điệp, đã từng nói chuyện một ngày một đêm với hai vị đương sự chính trước khi xảy ra sự kiện tử lâu lần này.

Bên dưới chính là cuộc phỏng vấn những gì Tô Tần đã trải qua trong một ngày một đêm đó và bài phân tích sự kiện lần này.

Thảo Thượng Phi: Tô đại hiệp xin chào.

Tô Tần: Xin chào mọi người, tại hạ là Tô Tần, Tô trong Tô Châu, Tần trong Tần Quốc, thật vinh hạnh là hôm nay có thể gặp gỡ mọi người của Truyện văn.

Thảo Thượng Phi: Tô đại hiệp, hôm nay chúng ta mời ngài tới chủ yếu là vì.....

Tô Tần: Không được ngắt lời tại hạ, tại hạ có thể thoải mái nói toàn bộ mọi chuyện một lần được không? Kỳ thật mọi người đều biết tuy rằng ta là một thư sinh văn nhược, nhưng lại trung can nghĩa đảm, Tử viết.....[phía sau tỉnh lược một vạn từ]”

Thảo Thượng Phi cau mày: Ngại quá, Tô đại hiệp xin lỗi vì ngắt lời ngài, tôi nghĩ quần chúng hiện tại đều rất muốn biết giữa Vương Manh Manh, Phượng Thanh Ly và Ngọc Hồ Điệp rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, phiền ngài có thể nói một chút cho chúng tôi được không.....

Tô Tần: Tại hạ đã nói rồi, không được ngắt lời tại hạ, bất quá nếu mọi người đều cảm thấy hứng thú với chuyện tình cảm của bọn họ đến như vậy, tại hạ liền đem toàn bộ tình hình cụ thể xảy ra lúc đó nói ọi người, kỳ thật lúc ấy Vương Manh Manh trợ giúp Ngọc Hồ Điệp đánh ngắt ta, ta đã cảm thấy có chút kỳ quái, tư thế kia căn bản không giống như dáng vẻ của một con tin bị bắt cóc cùng tên đạo tặc.....[tỉnh lược ba vạn từ]”

Thảo Thượng Phi vẻ mặt thống khổ: Tô đại hiệp, cảm ơn ngài đã xuất trưng, tôi nghĩ mọi người đều đã rất rõ ràng sự kiện lần này.....”

63. Chương 63: Bát Quái A Bát Quái 6

Edit: Mốc

Tô Tần: Tại hạ nói lại một lần nữa, không được ngắt lời tại hạ, mọi người hãy nghe tại hạ nói, theo như tại hạ nói, bộ dạng của bọn họ khẳng định là bỏ trốn, bằng không một siêu cấp nữ hiệp như Vương Manh Manh, sao lại làm ra một chuyện khiến người khác phải cảm phẫn như vậy, dùng vải chặn miệng tại hạ, rõ ràng là muốn diệt khẩu mà! Cái này gọi là [tinh lược năm vạn từ]..... Oái!”

Theo một tiếng “oái” cuối cùng của Tô Tần, toàn bộ đều rơi vào yên lặng.

Trong sự yên tĩnh ấy, Thảo Thượng Phi mặt không chút thay đổi chậm rãi lau nghiên mực bằng đá xanh, cẩn thận lau đi vết máu phía trên, thả vào trong chiếc túi y luôn mang theo khi đi săn tin – chiếc túi nường tử đã tự tay may cho y.

Lạnh lùng liếc nhìn Tô Tần đang nằm trong vũng máu, nhẹ nhàng nói: “Cuộc phỏng vấn lần này chấm dứt!”

Đặc biệt chú ý: Phát hành song song với Truyện văn, từ trước đến nay luôn cùng Truyện văn tranh đoạt vị trí giang hồ đệ nhất báo, trên tờ Giang hồ Dĩ sử có đăng một tiêu đề –[Nghiêm khắc lên tiếng phê phán sự kiện phóng viên đặc phái của báo Giang hồ Tiểu đạo Truyện văn dùng nghiên mực đả thương vị khách mời đặc biệt.]

Đồng thời đề nghị các vị nhân sĩ võ lâm tẩy chay Truyện văn, dùng hành động thực tế thực hiện trừng phạt nghiêm khắc đối với hành vi dã man của Truyện văn.

Đồng thời kêu gọi: Kiên quyết chống lại bạo lực! Xây dựng một võ lâm hài hòa!

Sau khi xem xong trang đầu tờ báo mới nhất của Giang hồ Truyện văn, khuôn mặt nhỏ nhắn của Vương Manh Manh, lập tức nhăn lại.

Nếu đăng trên báo là người khác, Vương Manh Manh nhất định lớn tiếng hoan hô bát quái a bát quái.

Không phải nàng rất nhàn hạ, mà là có một câu gọi là gì ấy nhỉ, xem nào nhiệt là bản tính của con người, bát quái lại là thiên tính của mỗi người.

Nếu đăng trên báo là người khác, Vương Manh Manh nhất định vui mừng hứng khởi cùng Ngọc Hồ Điệp thảo luận sôi nổi và đưa ra vô số phỏng đoán, trong đó nhất định là có chi tiết đặc sắc nữ chủ rốt cuộc làm thế nào quyến rũ “thượng” nam chủ.

Nếu đăng trên báo là người khác, Vương Manh Manh nhất định sẽ tấm tắc khen ngợi hành động nữ chính có dũng khí theo đuổi tình yêu của mình.

Dù sao một siêu cấp nữ hiệp danh mãn giang hồ cùng một đám tặc ác danh khắp giang hồ bỏ trốn, vẫn là cần một dũng khí rất lớn

64. Chương 64: Cảm Tưởng Hạnh Phúc Của Vương Manh Manh 1

Edit: Mốc

Dù sao, bài báo được viết khá là tỉ mỉ, cộng thêm nhân chứng vật chứng đầy đủ, lại có cả mấy chuyên gia phân tích rất chuẩn xác, phối với tranh vẽ vô cùng tinh xảo của người trong cuộc.

Không kể đến những người không hiểu rõ chân tướng sự việc khi đọc nó cũng phải tin tưởng, chính nàng là đương sự khi xem hết toàn bộ bài báo còn cảm thấy nghi ngờ, rốt cuộc mình có bị bắt cóc không?

Tiếc là, tất cả chỉ là một chữ “nếu”, hiện tại người được đăng trên báo lại chính là nàng.

Cho dù nàng muốn phủ nhận cũng không được, nhan sắc trên bức họa to đùng kia chính là bằng chứng xác thực nhất.

Cho nên, lúc này Vương Manh Manh chỉ có thể ra sức vùi đầu mình vào trong thứ-đã-từng-là-tờ-báo bị vò nát đến không thể nhận ra, ai bảo nàng chính là nữ chính trong sự kiện bất quải này chứ.

“Cảm tưởng hạnh phúc của ta?”

Thanh âm nghiêng răng nghiêng lợi từ trong đồng giấy truyền vào tai Ngọc Hồ Điệp: “Truyện văn chết dẫm, đúng là trốn mất nói láo mà! Hiện tại ta chỉ muốn chết mà thôi, đâu ra cái thứ gọi là hạnh phúc chứ!”

Xuyên qua quả nhiên là bi kịch, đã không thành nữ hiệp, lại bị một tên dâm tặc bắt cóc, bây giờ còn tham gia vào sự kiện bắt cá hai tay nữa chứ.

Đáng sợ nhất chính là hình tượng xuất hiện của nàng, bàn chân đen hoa hoa lẹ lẹ ra ngoài, nếu đổi Ngọc Hồ Điệp bên cạnh nàng thành một cái bát, là có thể ăn xin ngay trên đường rồi, ngay cả hóa trang cũng có thể giảm bớt.

Hơn nữa cam đoan không đến nửa ngày là có thể đầy một chén.

Bi kịch, quả là bi kịch a!

Nếu để nàng bắt được tên đã viết tờ Truyện văn này, nhất định nàng sẽ giết hắn!

Này, mới chân chính là cảm tưởng hạnh phúc trong lòng Vương Manh Manh.

Ngọc Hồ Điệp cố nhin cười, hiện tại hiệu quả này đúng là thứ hần mong muốn, cũng do một tay hần tạo thành, chẳng qua hần không ngờ rằng Vương Manh Manh lại phối hợp ăn ý như vậy mà thôi, xem ra sự tình quả nhiên giống như những gì hần tưởng tượng, chơi càng lúc càng vui.

65. Chương 65: Cảm Tưởng Hạnh Phúc Của Vương Manh Manh 1

Edit: Mốc

Đặc biệt cô bé trước mắt này chơi lại càng vui, nếu nói nàng là Vương Manh Manh, thì một chút võ công cũng không có.

Còn nói nàng không phải Vương Manh Manh, dường như lại không đúng.

Dù sao trên đời này không có hai người giống nhau như đúc được, trừ phi họ là song sinh.

Nghĩ đến đây, mắt Ngọc Hồ Điệp liền ngời sáng, lấy khuỷu tay huých nhẹ Vương Manh Manh, cười hi hi hỏi: “Nè, nghe nói người có một tỷ muội sinh đôi, phải không vậy?”

Đây là thủ pháp hần thường dùng, muốn thứ gì hần đều dùng cách lừa gạt, hỏi như vậy, hần không tin là không gạt được nàng.

Đương chìm trong ai oán thì bị hần gọi tỉnh lại, Vương Manh Manh vừa định trả lời, lại nhìn thấy ánh nhìn đầy mong chờ của Ngọc Hồ Điệp, hồi chuôn cảnh báo vang lên không ngừng, dựa vào những hiểu biết về

Ngọc Hồ Điệp trong mấy ngày nay, vẻ mặt này của hần, chỉ có thể dùng một từ để hình dung — có gian trá!

Cẩn thận nhớ lại những gì đã đọc trong Truyện văn, Vương Manh Manh cũng thật cẩn thận mà trả lời: “Nào có, phụ thân chỉ có mình ta là nữ nhi thôi!”

Dừng một chút, vẫn cảm thấy còn chưa đủ, để ngừa vạn nhất nàng lại bồi thêm một câu: “Đương nhiên, có lẽ chỉ có một, không tính việc phụ thân không nói với ta!”

Cái câu nói dư thừa cuối cùng kia, khiến trên trán Ngọc Hồ Điệp nhất thời phủ đầy hắc tuyến, ngẩn ngơ hồi lâu, mới lắp bắp hỏi: “Nếu người có một tỷ tỷ, cha người cũng không nói với người sao?”

“Đúng vậy!”

Wương Manh Manh rất tự nhiên mà đáp lại.

Lưu loát nói xong hai chữ kia, ngay sau đó, nàng chỉ muốn cắt đứt lưỡi mình.

Chẳng hiểu sao nàng lại bồi thêm câu nói kia nhỉ, xem ra quá cẩn thận cũng không tốt, suy nghĩ hồi lâu, nàng quyết định ‘tiên phát chế nhân’ [hành động trước để kiềm chế đối phương].

Cầm lấy tờ Truyện văn trong tay quăng về phía Ngọc Hồ Điệp, găng nặn ra hai giọt nước mắt: “Đều tại người không tốt, sau này người bảo ta nhìn mặt mọi người thế nào đây? Ta còn có thể gả cho ai được chứ?”

Ánh mắt Ngọc Hồ Điệp nhất thời ngời sáng, than nhẹ một tiếng, ôm bả vai Vương tiểu miêu: “Nếu quả thực không được ta đành chịu thiệt thòi vậy, bởi người cả đời là được rồi.”

66. Chương 66: Ta Là Nữ Nhân 1

Edit: Mốc

Hần vừa dứt lời, Vương Manh Manh đã đáp trả bằng một đám thật mạnh.

Lúc này, Vương Manh Manh đã khôn hơn.

Mục tiêu của nàng không phải ngược Ngọc Hồ Điệp, mà vô cùng chuẩn xác rơi xuống hốc mắt hần.

Vừa lòng nhìn vòng tròn màu đen dần dần hiện lên trên mặt Ngọc Hồ Điệp, Vương Manh Manh cúi đầu thối thối nắm tay, thông thả nói ra một câu: “Đi chết đi!”

Ngọc Hồ Điệp ai oán ôm mắt liếc Vương Manh Manh một cái, không nói được lời nào khom người chui ra khỏi xe, ngồi xuống vị trí xa phu, cầm lấy roi ngựa vụt một cái, mặc cho con ngựa chậm chạp kéo xe trên mặt đường.

Wương Manh Manh bĩu môi nhìn bộ dạng rầu rĩ không vui của Ngọc Hồ Điệp hồi lâu mới giật mình, sờ soạn trên người, đột nhiên đứng dậy vỗ nhẹ bả vai Ngọc Hồ Điệp: “Ê!”

Chỉ một tiếng như vậy, lại có thể khiến Ngọc Hồ Điệp đương đưa lưng về phía nàng ánh mắt lập tức ngời sáng.

Khóe miệng, cũng dần dần lộ ra nụ cười đắc ý dào dạt.

Đúng vậy, hần không tin chiêu thức mười lần sử dụng thì mười một lần linh nghiệm này lại không có tác dụng với cô bé này.

Mỗi lần hần xuất ra ‘ai binh chính sách’, cô bé nào cũng tâm sinh áy náy, ngoan ngoãn đến giải thích.

Hiện tại Vương đại nữ hiệp cũng giống vậy a.

Có điều hốc mắt vẫn còn đau đớn đã nhắc nhở Ngọc Hồ Điệp, không thể tha thứ cho nha đầu động một cái là đánh người nhanh như vậy được.

Ít ra, phải là lúc Vương Manh Manh hiểu rõ đánh người là một thói quen không tốt, cam đoan về sau sẽ không bao giờ ra tay với hần nữa, nếu không hần tuyệt đối không lui binh.

Quả nhiên như Ngọc Hồ Điệp đoán, Vương Manh Manh đợi một lúc cũng không thấy đáp lại, tiếng “Ê” thứ hai lại vang lên.

Tuy nhiên, đã được nâng lên quãng tám.

Ngọc Hồ Điệp quyết định thừa thắng xông lên, cũng không quay đầu lại, vẫn dùng thanh âm ai oán nhắc nhở: “Người đừng tưởng người chỉ cần ‘Ê’ hai tiếng là ta liền tha thứ người, phải biết rằng.....”

67. Chương 67: Ta Là Nữ Nhân 2

Edit: Mốc

Y còn chưa dứt lời, Vương Manh Manh đã trợn tròn mắt.

Hung tợn dùng hai tay ra sức bóp mặt Ngọc Hồ Điệp, xoay mặt y về phía mình, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Đừng tưởng rằng người giả điên thì có thể trốn tránh được, giao bạc trên người người ra đây!”

Một câu nói, như một trận sét từ trên trời giáng xuống.

Giơ tay lên sờ sờ cái mũi mình, lẩm bầm lẩm bầm: “Quái, sao trên xe ngựa của mình mà cũng gặp cướp được nhỉ?”

Vương Manh Manh lại giọng cao nắm đấm, lắc lư mấy cái dưới mi mắt Ngọc Hồ Điệp đầy tính đe dọa, cười nhạt: “Nếu không giao tiền ra, đừng trách bản nữ hiệp không khách khí.”

Cô tuyệt đối không nói đùa.

Nhắm thẳng vào Ngọc Hồ Điệp vẫn còn đang ngây người, Vương Manh Manh dốc toàn lực đánh một quyền.

Thẹn quá hóa giận, cô hướng về phía người với hai bên mắt bầm đen rất cân xứng rống to: “Người hại ta thành cái dạng này, mau giao tiền để ta mua quần áo và giày!”

Nói tới đây, miệng cô đã méo xệch, giọng nói mang theo tiếng nước nở ghen ngào.

Lấy tay túm lấy tóc mình, chia chia đôi giày há miệng lộ cả bàn chân, rên lên: “Huynh đệ à, ta cũng là nữ nhân, huynh không giúp ta mua quần áo, không thấy có lỗi với ta sao?”

Ngọc Hồ Điệp nhìn bộ dáng nhếch nhác của Vương Manh Manh từ trên xuống dưới, cô không nói thì y thực không chú ý, không rõ từ khi nào, đóa hoa yêu kiều ngày nào chỉ trong mười hôm lại tàn tạ chẳng khác gì tên ăn mày. [Chơi chữ đồng âm “ ” ~ kiều hoa và “ ” ~ tên ăn mày]

Đặc biệt là cặp mắt u oan kia, càng khiến y cảm thấy áy náy.

Nghĩ tới đây, cũng không so đo tính toán chuyện cô nàng lại vừa tập kích mình, vội vàng móc ra toàn bộ bạc cùng một xấp ngân phiếu trong người.

Y cười nịnh nọt dâng đến trước mắt cô: “Cô đừng nghĩ quần, bạc cũng đã đưa ra để cô mua quần áo rồi, cô xem có đủ không, nếu không đủ, lát nữa ta lại gom tiếp!”

68. Chương 68: Ta Là Nữ Nhân 3

Edit: Mốc

“A!”

Vương Manh Manh nhận lấy tiền Ngọc Hồ Điệp đưa cho, vẻ ai oán trong mắt đã biến sạch.

Cười híp mắt dùng tay ước lượng túi tiền, lại thuận tay rút ra một tờ ngân phiếu nhìn qua.

Lúc nhìn thấy trên đó viết một ngàn lượng, cô nàng lập tức dùng tốc độ nhanh nhất nhét nó vào trong ngực.

Nhìn vào mắt Ngọc Hồ Điệp, tất cả đều là ý cười: “Vậy cô còn ngăn người trong này làm gì, còn không mau tìm một nơi có thể mua quần áo đi!”

Lập tức quay vào trong xe, cô cau mày nhớ lại giá trị của bạc và giá trị của hàng hóa từng đọc trong sách, hồi lâu sau, rốt cuộc không nhìn được nữa, cô dùng tay nhẹ điểm vào Ngọc Hồ Điệp đang đánh xe chạy như bay, dè dặt hỏi: “Người cho ta bạc có thể mua được mấy bộ quần áo?”

Ngọc Hồ Điệp cũng nhíu mày lại, cẩn thận suy nghĩ một lúc lâu mới hi ha cười: “Ta cũng không rõ là cụ thể có thể mua được bao nhiêu, dù sao thì mua hai ba hiệu tơ lụa cũng không thành vấn đề.”

Sau khi nói xong, y mới nhớ tới một chuyện, số bạc ấy chính là toàn bộ gia tài y tích góp được mấy năm nay, không hiểu sao lại giao toàn bộ cho nha đầu này, mặt nhất thời liền sụp xuống.

Phát hiện có chỗ không đúng, Ngọc Hồ Điệp lập tức ghì chặt ngựa.

Ôm một tia hi vọng, quay đầu nhìn Vương Manh Manh đang ngây ngất chuẩn bị lôi đám ngân phiếu trong ngực ra đếm lại một lần nữa, dè dặt hỏi: “Chúng ta có thể thương lượng một chuyện được không?”

Lúc y hỏi những lời này, cũng biết là vô ích, không nhìn bất kỳ thứ gì, chỉ nhìn Vương Manh Manh nhìn chằm chằm những tờ ngân phiếu kia với ánh mắt lóe ra muôn nghìn tia sáng lấp lánh.

Quả nhiên không ngoài dự đoán của Ngọc Hồ Điệp, Vương Manh Manh nhanh chóng nhét đám ngân phiếu vào trong ngực, đôi mắt đề phòng nhìn y: “Người muốn làm gì? Chẳng lẽ muốn cướp?”

“Không phải!” Trơ mắt nhìn đám ngân phiếu chui vào nơi mà mình không thể chạm tới, Ngọc Hồ Điệp chuyển ánh mắt lưu luyến không rời về mặt Vương Manh Manh: “Tai chỉ muốn thương lượng với cô một việc thôi.”

69. Chương 69: Ta Là Nữ Nhân 4

Edit: Mốc

Nghe ra Ngọc Hồ Điệp chỉ muốn thương lượng với mình, tâm Vương Manh Manh mới buông lỏng, cười tủm tỉm gật đầu: “Có việc gì cứ nói.”

Chà chà đôi tay, Ngọc Hồ Điệp cột nhả cười đùa: “Thực ra là như vậy, vừa rồi ta nghĩ lại, hình như cô mua quần áo cũng dùng nhiều tiền như vậy, số còn lại để một cô nương giữ ở trên người, có chút không an toàn.”

Nhìn vẻ phòng bị trong mắt Vương Manh Manh càng thêm rõ ràng, Ngọc Hồ Điệp cũng vội vã tăng tốc độ, vô cùng thành khẩn giải thích: “Nếu cô vì số tiền này mà gặp cướp, bị thương, thì chẳng phải là lỗi của ta sao?”

“A!”

Ngồi bên này nghe, trong mắt Vương Manh Manh thoáng hiện lên ý cười, búng tỉnh đại ngộ gật đầu: “Ý người là?”

Phản ứng như vậy, khiến tâm Ngọc Hồ Điệp thoáng bình ổn lại, xác định là những lời nói đúng lý hợp tình của mình cuối cùng cũng đã có tác dụng.

Ngọc Hồ Điệp liên tiếp gật đầu, vẻ mặt nịnh bợ: “Ý ta là, cô cầm số tiền kia không an toàn, chi bằng ta giữ giùm cô, cô muốn mua gì, ta sẽ mua...”

Y còn chưa nói hết, mặt Vương Manh Manh đã trầm xuống: “Không được, đó là tiền của ta! Là tiền ta mua quần áo, người sẽ không có phẩm cách đến nỗi ngay cả tiền mua quần áo cũng muốn cướp đó chứ?”

“Tiền đương nhiên vẫn là của cô.”

Ngọc Hồ Điệp lập tức mở to mắt: “Cô cảm thấy ta giống kẻ tiểu nhân muốn cướp tiền sao?”

Cố gắng kìm nén tức giận trong lòng cùng câu nói “Là cô giả bộ đáng thương gạt ta.” sắp vượt khỏi miệng kia nuốt xuống, dùng nụ cười dịu dàng nhất và thanh âm vô hại nhất cười nói: “Ta thật sự chỉ muốn giúp cô giữ hộ thôi mà.”

“Thực sự?”

Vương Manh Manh đợi Ngọc Hồ Điệp chân thành gật đầu xác nhận, tay mới dời khỏi ngực.

Mời dời được một nửa lại rút trở về, mở to hai mắt hồ nghi nhìn vẻ mặt chờ mong của Ngọc Hồ Điệp từ trên xuống dưới mấy lần: “Người cho ta là con cóc sao?”

“Tuyệt đối không!” Gương mặt thành khẩn kia, ai nhìn cũng không thể nói là y đang giả bộ được.

70. Chương 70: Ta Là Nữ Nhân 5

Edit: Móc

Đặc biệt là ánh mắt nhìn thẳng về phía Vương Manh Manh, trông vô cùng thật thà chất phác.

“Chính người mới là tên cóc!”

Điều khiến Ngọc Hồ Điệp thất vọng nhất chính là, Vương Manh Manh sau khi ném ra một câu nói như chém đinh chặt sắt thì nhàn nhã nằm xuống xe.

Gối đầu lên hai tay, cười tíu mắt nhìn Ngọc Hồ Điệp: “Tiền bạc để trên người mình mới an toàn nhất, đạo lý này đến ta còn hiểu nữa là.”

Nhìn Ngọc Hồ Điệp há mồm dường như có điều muốn nói, Vương Manh Manh rút cánh tay ra, giơ ngón tay lên đung đưa trước mặt mấy cái.

Không đợi Ngọc Hồ Điệp kịp mở miệng, cô đã nhanh mồm nói trước: “Nếu như có tiền thì đưa ta giữ hộ, chúng ta còn có thể từ từ nói chuyện, nhưng nếu bảo ta lấy tiền ra thì người không cần nói nữa, khỏi phải bàn.”

Quan sát Ngọc Hồ Điệp từ trên xuống dưới mấy lần: “Thủ đoạn lừa gạt vừa rồi, từ hồi năm tuổi ta đã biết rồi.”

Dưới tình huống như vậy, Ngọc Hồ Điệp lập tức ngậm chặt miệng lại.

Mặt, cũng đồng thời gục xuống.

Một lúc lâu sau, y mới giơ tay sờ sờ cái mũi, xoay người vung dây cương.

“Không đồng ý thì không đồng ý, cô đùa giỡn người ta làm gì?”

Vung roi ngựa trong tay quát lên ngựa, Ngọc Hồ Điệp rốt cuộc nhin không được bật thốt thành tiếng: “Nữ hiệp gì chứ, đúng là cường đạo mà, cô nghĩ rằng ta dễ dàng tích góp được số tiền này sao?”

Còn chưa nói hết, y đột nhiên quay đầu lại, vẻ mặt nịnh nọt nhìn Vương Manh Manh.

Y cười quyền rũ, ngữ khí lấy lòng: “Ta không muốn lấy toàn bộ số tiền, chỉ một nửa thôi có được không?”

Vương Manh Manh không trả lời, chỉ nghiêng đầu nhìn chằm chằm Ngọc Hồ Điệp.

Nhìn Vương Manh Manh nhưn mảy, Ngọc Hồ Điệp rất tự giác chủ động hạ thấp yêu cầu: “Nếu thật sự không được thì ba phần vậy, ta chỉ muốn ba phần thôi.”

“Một đồng cũng đừng mong lấy được từ chỗ ta.”

Câu trả lời tàn nhẫn của Vương Manh Manh đã phá vỡ tất cả ảo tưởng của Ngọc Hồ Điệp, giờ ngón tay lên lắc lắc trước mặt y: “Ta nói lại lần nữa, đây là tiền ta mua quần áo, tiện thể, lần nữa mong người chú ý tới phẩm cách của mình, đừng để ta phải coi thường người.”

71. Chương 71: Chu Chương Quỹ Tốt Bụng 1

Edit: Mốc

“Ta là dân tặc, khỏi cần cô phải tôn trọng ta.”

Ngọc Hồ Điệp cắn chặt răng, cố kiềm nén ý muốn đánh bất tỉnh nữ cường đạo trước mặt này, đoạt tiền của mình về, sau khi hít sâu vào một hơi, tiếp tục cười làm lành: “Nếu không thì một phần thôi cũng được!”

Đối với y mà nói, đây có thể coi là yêu cầu thấp nhất rồi, Vương Manh Manh chỉ dùng hai chữ đơn giản nhất, liền ném tim Ngọc Hồ Điệp xuống đất giẫm lên một vạn cước: “Nằm mơ!”

Sau khi nói xong, không thèm nhìn khuôn mặt đầy bi phẫn pha lẫn oán hận của Ngọc Hồ Điệp, Vương Manh Manh vô cùng hài lòng nhắm mắt lại bắt đầu tưởng tượng cuộc sống vô lâm phong quang vô hạn sau này của mình.

Lúc này, cô không còn cảm giác bị kịch đối với chuyện xuyên qua nữa.

Tuy rằng lúc bắt đầu có chút không thuận lợi, nhưng rồi tất cả mọi chuyện cuối cùng cũng đi theo chiều hướng tốt đẹp.

Ít ra là, cô có tiền, hơn nữa dựa vào những tư liệu có được trước kia, nói một cách chính xác là cô phát tài rồi.

Nghĩ đến đây, tâm trạng lại càng thư thái hơn, Vương Manh Manh mở to mắt, nhìn Ngọc Hồ Điệp còn đang ủ rũ: “Người còn chờ gì nữa, mau tới hiệu tơ lụa thôi.”

Ngọc Hồ Điệp tựa vào ghế, ngón tay gõ gõ lên mặt bàn, vô cùng nhàm chán chờ Vương Manh Manh thử quần áo xong bước ra ngoài.

Nhìn bộ quần áo mới Vương Manh Manh vừa thay, sau khi ngấm nghĩa một hồi, hai mắt ngời sáng: “Không tệ, quả nhiên rất đẹp.”

Nói đến đây, chân mày y chau lại: “Mọi người thường nói nữ nhân sau khi thay quần áo mới xong thì biến thành một người hoàn toàn khác hẳn, nhưng cũng không cần thiết từ một nữ hiệp xinh đẹp biến thành một mụ Dạ Xoa chứ!”

Nói vậy quả không sai, sau khi thay quần áo mới xong Vương Manh Manh quả thực giống hệt mụ Dạ Xoa, hung dữ chạy vọt lên đứng trước mặt Ngọc Hồ Điệp, chìa tay ra: “Lấy ra!”

Ngọc Hồ Điệp chớp chớp mắt, kinh ngạc hỏi: “Lấy ra cái gì?”

“Tiền!” Vương Manh Manh quát to lên, tiếp tục chìa tay ra trước mặt Ngọc Hồ Điệp: “Tên tiểu mao tặc nhà ngươi, trả tiền mua quần áo lại cho ta!”

72. Chương 72: Chu Chương Quý Tốt Bụng 2

Edit: Mốc

Cô còn chưa gào thét xong, Ngọc Hồ Điệp đã nhảy dựng khỏi ghế: “Không thấy tiền đâu?”

Nhìn Ngọc Hồ Điệp kinh ngạc như vậy không giống như y đang nói dối, vấn đề là bộ dạng như đưa đám của Vương Manh Manh lại càng không giống như đang lừa y.

Đặc biệt là đôi mắt trợn to kia, càng chứng minh rằng đây là sự thật.

Đúng vậy, tiền Vương Manh Manh vừa mới lừa được từ trong túi Ngọc Hồ Điệp đã biến mất.

Sự thực đã chứng minh một điều, tiền để ở trong người mình cũng chẳng an toàn chút nào.

Chuyện là thế này, sau khi thử quần áo giày dép xong xuôi, lúc cô chuẩn bị móc bạc ở trong đồng quần áo rách rưới ra để trả tiền thì phát hiện toàn bộ số tiền đều biến mất.

Bao gồm cả những tờ ngân phiếu xinh xắn có giá trị lớn đến không tưởng kia nữa.

Lật qua lật lại đồng quần áo rách rưới kia vô số lần, Vương Manh Manh rốt cuộc cũng phải chấp nhận sự thật là tiền đã không cánh mà bay.

Nghĩ đến chuyện này, Vương Manh Manh lại tràn đầy tức giận, trừng mắt nhìn Ngọc Hồ Điệp: “Nhất định là người thừa dịp ta không chú ý rồi lấy trộm!”

“Ta lấy trộm?”

Ngọc Hồ Điệp lập tức đỏ mặt lạnh: “Từ lúc cô cầm tiền đến giờ, ta vẫn luôn cách cô tối thiểu ba bước mà, ta lấy nó lúc nào.”

Cẩn thận ngẫm lại, Vương Manh Manh không còn đáng vẻ bưng bưng tức giận kia nữa, hồi lâu sau, cô cười lạnh nhìn Ngọc Hồ Điệp nói nhỏ: “Dù sao ta cũng không còn tiền rồi, hay là người trả tiền quần áo thay ta đi?”

Lúc này Ngọc Hồ Điệp cương quyết cự tuyệt: “Không thể!”

Nhìn Vương Manh Manh trợn to mắt chuẩn bị nổi điên, Ngọc Hồ Điệp vội vàng nói ra nguyên nhân: “Bởi vì toàn bộ tiền của ta đã bị cô cướp sạch cả rồi, bây giờ trên người ta ngay cả một xu cũng đừng mong tìm ra.”

Vừa nói, y còn tốt bụng giơ tay áo rộng tuếch của mình ra, chứng minh với Vương Manh Manh mình tuyệt đối không nói sai, mặt nhăn lại: “Không nói đến tiền mua quần áo cho cô, ngay cả tiền mua đồ ăn trên đường cho chúng ta cũng không có nữa là.”

73. Chương 73

Edit: Thuần Lạc Thiên

Lời nói của Ngọc Hồ Điệp làm cho ánh mắt Vương Manh Manh nhanh chóng trầm xuống.

Vẫn cảm thấy có chút không cam lòng, Ngọc Hồ Điệp trên người trái phải trước sau cẩn thận kiểm tra lại một lượt, lúc trước tâm tình của hắn thực rất tốt, giờ liền biến thành ai oán.

“Xuyên không là cái TMD* gì chứ.”

Vương Manh Manh một bên chửi thề, một bên ủ rũ đi đến gian thay y phục.

Đi ngang qua tấm gương được chà lau sáng ngời, lại nhìn đến bộ trang phục vô cùng khí chất kia, Vương Manh Manh không ngừng đánh giá một chút.

Lén lút nhìn trước nhìn sau, nhất thời nhịn không được muốn ăn cắp trang phục tơ lụa này.

Thuận lợi — chính là nàng hiện tại đang mặc nó trên người .

—

Chờ Vương Manh Manh vào thay quần áo ở gian sau, Ngọc Hồ Điệp sờ sờ cằm, ánh mắt chuyển động, lấy tay chỉ tiểu nhị ra đầu.

“.....”

“.....”

“Người hiểu được không?”

Cười bỉ ổi dùng võ công tiểu học chạy qua chỗ tiểu nhị thì thầm, nhìn đến tiểu nhị cũng bỉ ổi gật đầu, chường quầy liền vẫy vẫy tay:“Nhanh đi, đưa cho ta!”

Chỉ chốc lát sau, tiểu nhị đem quần áo hay dùng đến bên người chường quầy:“Chu chường quầy, đến này.”

“Tốt!”

Chu chường quầy nhân tình sáng lên, cầm lấy quần áo trên tay tiểu nhị với tốc độ nhanh nhất, đem thân hình béo phì đến đứng ở cửa gian thay quần áo đợi Vương Manh Manh đại giá.

—

Vương Manh Manh ủ rũ cúi đầu từ bên trong đi ra, nàng thực muốn thay đồ nhưng mà, bất quá, vừa rồi nàng mới thề không bao giờ chạm vào quần áo nữa, ánh mắt lang sói lưu luyến không rời nhìn quần áo mới trên tay tiểu nhị :“Thật ngại quá, ta không mua nữa.”

“Cô nương có phải nhất thời không còn tiền?” Chường quầy vội vàng vươn bàn tay béo núc, một phen ngăn lại Vương Manh Manh:“Nếu không còn tiền thì cứ nói, bốn tiệm có thể đưa tặng một bộ quần áo cho cô nương.”

Nhìn cái đầu bự kia, Vương Manh Manh lập tức lui lại mấy bước, cảnh giác nhìn về mặt cười gian manh kia.

Không thích hợp!

Đúng là không thích hợp!

Trên đời này, cho tới bây giờ cũng không có cái gì ăn mà không phải trả tiền , hơn nữa, cái tên trưởng quầy này lại ăn đến béo phì phù thũng, Vương Manh Manh càng khẳng định một điều, trong đó tuyệt đối có gian trá, lập tức phòng bị nói:“Cảm ơn, nhưng ta không nhận!”

Mặc kệ Vương Manh Manh hoài nghi thế nào, lời lẽ nghiêm khắc cự tuyệt thế nào , Chu chường quầy vẫn là cầm lấy bộ quần áo kia đưa cho nàng.

Trực tiếp xem nhẹ ánh mắt cảnh giác của Vương Manh Manh , Chu trworng quầy vẫn thản nhiên nói:“Cô nương yên tâm cầm mặc, đây là ý tốt của bốn tiệm, tại hạ tuyệt đối sẽ không thu tiền của cô nương !”

Đối mặt với sự nhiệt tình quá đáng của trưởng quầy, Vương Manh Manh ánh mắt không tự chủ được hướng nhìn Ngọc Hồ Điệp.

Có cái gì đó không hợp lý, Ngọc Hồ Điệp là người duy nhất nàng có thể tin được đến. Lúc này, chỉ có thể là trưng cầu ý kiến của tên đại dân tộc kia thôi.

Nhìn Ngọc Hồ Điệp gật đầu một cái, Vương Manh Manh rốt cục nhận không được bị bộ quần áo dụ hoặc, lại xoay người đến gian thay quần áo.

Thật sự không phải nàng ham hồ hư vinh, mà là bộ quần áo trên người kia làm cho nàng không còn mặt mũi gặp người.

Thời điểm Vương Manh Manh thay quần áo, trong lòng nàng cũng đã bắt đầu có chút buồn bực .

Thời điểm nàng đứng trước gương, nhìn mình trong đó, rốt cục phát hiện cảm giác không được tự nhiên xuất hiện trong lòng.

Bộ quần áo này, hình như không hợp cho lắm.

Làn da trắng mịn của nàng phù hợp mặc bộ quần áo sắc sỡ sắc màu, nhưng là.....

Nhưng là ánh mắt Ngọc Hồ Điệp lại sáng đứng lên, nhìn Vương Manh Manh nửa ngày cũng không chuyển mắt , thở dài một tiếng:“Kỳ thật lúc người không nói gì là lúc người quyến rũ nhất.”

Chu chương quỳ nhìn Vương Manh Manh, ánh mắt cười híp lại thành khe nhỏ, thực đúng trọng tâm gật đầu với Vương Manh Manh, a dua bằng nhắng:“Quả nhiên ta đoán không sai, cô nương mặc quần áo này, thật sự là xinh đẹp đến cực điểm, tiên nữ còn phải thua xa.”

“Ôe?”

Wương Manh Manh cau mày nhìn thoáng qua Chu chương quỳ kia mặt cười tươi như hoa..

Trong lòng, vẫn là cảm thấy bất an.

Không biết vì sao, nàng chính là cảm thấy không được tự nhiên.

Quần áo màu đỏ trên người làm cho nàng cảm thấy mình giống một tân nương, đặc biệt mặt trên được khảm viền vàng, làm cho nàng có một loại cảm giác giống như đã từng quen biết..

Đem ống tay áo Ngọc Hồ Điệp túm lại, Vương Manh Manh thật cẩn thận ngắm đầu.

Liếc mắt nhìn nước miếng của Ngọc Hồ Điệp chảy xuống, Vương Manh Manh hung hăng đem khuỷu tay huých vào ngực hắn:“Uầy! Ta hỏi người, ta mặc quần áo này rất cuộc thế nào?”

Ngọc Hồ Điệp cau mày, nâng tay xoa xoa ngực mình, nhưng vẫn dùng sức gật gật đầu:“Rất gợi cảm ==~!”

“Thật sự?”

“Người nói đi, ta gạt người lần nào chưa?”

—

Wương Manh Manh đi theo sau Ngọc Hồ Điệp ra đường, càng đi lại càng phát hiện không khí xung quanh hình như hơi khác.

Ai đi qua cũng không ngại mà quay đầu nhìn nàng.

Cái này không khí có chút quỷ dị, Vương Manh Manh trong lòng thật sự là kinh ngạc .

Nâng tay, sờ soạng tóc, cúi đầu đánh giá quần áo trên người, nhắc chân nhìn thoáng qua đôi hài mới.

Về mặt nàng vốn rất tốt, quần áo cũng thay đổi, làm sao có thể vẫn là có người nhiều như vậy tò mò nhìn mình.

Xem ra, Vương Manh Manh kia vốn là danh nhân, không ai là không biết.

Bất quá.....

Nàng rất nhanh biết là vì sao .

Xem ra vẫn là tin đồn nhạy bén.

Đầu đề:

[Siêu cấp nữ hiệp cuối cùng cũng bị dò ra manh mối, theo chứng thực từ phóng viên, Vương Manh Manh cùng Ngọc Hồ Điệp, hai người đã đến thành Tương Dương cách đó không xa chính thức kết hôn.]

Ở tiêu đề phía dưới, chính là bức họa Vương Manh Manh mặc trang phục tân nương này, bức họa bên cạnh, có một hàng chữ khủng bố – Lễ phục xa hoa của Vương Manh Manh, cùng tình lang Ngọc Hồ Điệp!!!

74. Chương 74

EDIT: Thuần Lạc Thiên

Tục truyền: Vương Manh Manh ở thành Tương Dương bên một cái trấn nhỏ, cùng Ngọc Hồ Điệp song song xuất hiện. Căn cứ vào tin tức từ tiệm tơ lụa của Chu lão bản. Một tháng trước, đêm trăng thanh gió mát, có người khách tiến vào bốn tiệm, nói hẩn nghe danh mà đến, rồi chọn một bộ quần áo. [Theo tin tức chứng thực, người này đúng là bon chen đi theo sự kiện mỹ nam Ngọc Hồ Điệp.]

Căn cứ theo miêu tả sinh động như thật của Chu trưởng quầy, bởi vì cửa hàng trang phục kết hôn của hắn là đệ nhất thiên hạ, mặc một lần trăm năm sau cũng mãi không quên.....[rút gọn hai mươi vạn từ của Chu Bát nói về việc cửa hàng trang phục kết hôn của mình rất cuộc đẳng cấp ở chỗ nào] Cho nên, Ngọc Hồ Điệp cùng Vương Manh Manh không tiếc công sức để đến trấn nhỏ của thành Tương Dương , vì một bộ quần áo tuyệt mỹ này của Chu gia...

Lại nghe đồn: Tin tức Vương Manh Manh cùng Ngọc Hồ Điệp ở cửa hàng tơ lụa định lễ phục kết hôn truyền ra, trong vòng 3 ngày, vô số người muốn tìm kiếm tình yêu thật sự, hoặc là hy vọng cả đời ân ái bên người mình yêu đều dậy lên lần sóng vô cùng nóng bỏng. Bọn họ không hẹn mà cùng đến cửa hàng trang phục tơ lụa của Chu lão bản đặt lễ phục. Phía dưới, là hình ảnh Chu trưởng quầy bí mật mang theo giá đan,xx mười lượng bạc, lại xx vẫn là mười lượng bạc, lễ phục của Vương Manh Manh cùng Ngọc Hồ Điệp , tuy rằng quý đạt tám trăm lượng bạc, nhưng nghe nói vẫn là cung không đủ cầu, trước mắt đã muốn đặt tiếp tiếp đơn hàng cho dù là sư phó nhóm nhiều đêm liền làm không ngừng nghỉ.

Chu Bát lão bản quyết định mở rộng cửa hàng, tuyệt đối không phụ sự mến yêu của quần chúng đối với mình. — Xem xong tờ báo đưa tin, Vương Manh Manh ánh mắt bắt đầu tóe lửa. Nửa ngày sau, cuối cùng cũng có phản ứng, tức giận vỗ đùi mình kêu la:

“Không được, ta nhất định phải trở về tìm cái tên Chu Bát kia, ta nhất định phải trở về!!!”

Bộ dạng nghiêng rằng nghiêng lợi kia, làm cho Ngọc Hồ Điệp nhìn không được vì Chu trưởng quầy rùng mình một cái. Thật cẩn thận nhìn Vương Manh Manh:

“Quên đi, chúng ta đã muốn đi xa như vậy rồi, xe ngựa cũng bán đi , đi một hơi xa như thế, thật sự không đáng.”

Nói xong, than nhẹ ra tiếng:

“Hay là thôi đi!”

“Quên đi!”

Vương Manh Manh không khỏi hít một ngụm khí lạnh, từ trên xuống dưới đánh giá Ngọc Hồ Điệp, nắm chặt quyền tức giận hừ ra tiếng:

“Không được, ta tuyệt đối không thể ‘quên đi’ .”

Vừa nói, thân ảnh đã lại bước đi. Mới đi hai bước, ở eo truyền đến cảm giác đau nhức. Còn không kịp quay đầu xem xét là ai đánh lên mình, hai mắt Vương Manh Manh tối sầm, nhất thời lâm vào hôn mê . Phía sau, một bàn tay to đúng lúc đỡ lấy thân thể mềm nhũn. Chủ nhân của cánh tay này, đương nhiên là Ngọc

Hồ Điệp. Khẽ thở dài một hơi, Ngọc Hồ Điệp cúi đầu nhìn Vương Manh Manh lâm vào mê man, thở dài một tiếng:

“Kỳ thật, hắn ta là một thương nhân vì cuộc sống của mình mà sinh thủ đoạn, người cần gì phải cứng đầu cùng hắn tính toán chi li?”

Đánh bất tỉnh Vương Manh Manh, thật sự cũng là chuyện bất đắc dĩ. Nếu không, hắn thật đúng là lo lắng vị nữ hiệp còn hung hãn hơn cường đạo này, có thể hay không một mạch lột da Chu Bát quảng đi?

“Không được, ta nhất định phải trở về tìm Chu Bát, phải đòi tiền quảng cáo của ta.”

Vương Manh Manh vừa tỉnh lại, mắt chưa mở, miệng liền lải nhải mấy câu, lúc trước còn chưa có nói xong, giờ phun bằng hết. Nói hết, mắt đột nhiên mở ra, cầm chân Ngọc Hồ Điệp:

“Vừa rồi là ai đánh lén ta!”

“Này thôi.....”

Ngọc Hồ Điệp mắt giật giật một chút, trong lòng dị thường rõ ràng, vấn đề này họa chỉ có đứa ngu mới nói ra tình hình thực tế. Xèo xèo ngô ngô một phen sau, quyết định nói sang chuyện khác:

“Xin hỏi một chút, người nói phí quảng cáo của ta là có ý gì?”

Nói thật, hắn đúng là đã bị mấy danh từ toát ra từ miệng Vương Manh Manh làm cho sợ run.

“Nói ta nghe một chút.”

Ngọc Hồ Điệp bộ dạng khiêm tốn muốn thỉnh giáo, nhất thời làm cho tinh thần Vương Manh Manh hơi hơi bị đả kích.

“Người ngay cả phí quảng cáo là cái gì cũng không biết?”

Ánh mắt Vương Manh Manh tà ác liếc Ngọc Hồ Điệp khiêm tốn muốn thụ giáo, hèn mọn khua môi múa mép:

“Chưa thấy qua ai ngu như người, không có kiến thức có lẽ không phải lỗi của người, là lỗi của tộc trưởng, nhưng không biết thưởng thức nhất định nguyên nhân chính là người.”

“Đúng, Vương đại nữ hiệp giáo huấn cực kỳ!”

Vương Manh Manh trong lời nói mới vừa dứt, Ngọc Hồ Điệp liền lập tức gật đầu thừa nhận lời của nàng. Không riêng gì tò mò vấn đề, mà là hắn cực kỳ sốt ruột muốn biết rõ ràng vấn đề này, nhìn xem Vương Manh Manh rốt cuộc có bao nhiêu lý do đến đòi nợ Chu lão bản. Nếu có thể, hắn phải đi ! Hiện tại hai người trên người đều không có tiền , kéo Vương Manh Manh, làm điểm tiền thật sự không dễ dàng. Nếu hắn có một người thì cũng bỏ qua, nhưng là Vương Manh Manh tuyệt đối sẽ không như vậy mà từ bỏ ý định.

Hắn thực sự rất muốn biết, qua hai ngày, mình sẽ bị lọt vào cái tình trạng bi thảm gì. Vương Manh Manh mất rất nhiều nước miếng. Ước chừng một canh giờ, mới giải thích rõ ràng phí quảng cáo là cái gì, ngôn ngữ cơ thể hay body language gì gì đó, đều tận lực thể hiện hết với Ngọc Hồ Điệp.

Cuối cùng dùng cái vẻ mặt vênh váo dương dương tự đắc chấm dứt đề tài:

“Người hiểu chưa?”

Ngọc Hồ Điệp mù mờ nhìn Vương Manh Manh. Trong mắt, tất cả đều là kính nể:

“Người thật sự rất lợi hại!”

“Đó là đương nhiên!”

Vương Manh Manh thật mạnh gật gật đầu, trong lòng dâng lên đến một loại cảm giác khoái trá . Từ lúc xuyên qua đây lúc nào cũng bị bắt nạt, lúc này, nàng rốt cuộc có được cảm giác được hành diện. Xem ra, xuyên không thực tốt, tùy tiện dùng một chút từ ngữ thời hiện đại, đều có thể đem mấy đứa ngốc ngốc thời

này hù dọa. Xuyên không, dù sao cũng không sai . Vương Manh Manh có cảm giác tốt như vậy, tạm thời là đang bảo trì một chút.

Ngay sau đó, Ngọc Hồ Điệp miệng nói ra một câu đả kích, tâm trạng vui vẻ của Vương Manh Manh tan thành mây khói.

“Nói chuyện với người thanh âm thực êm tai, biểu tình cũng đặc biệt phong phú.”

Ngừng lại một lát, vừa cười vừa nói với Vương Manh Manh:

“Nhưng mà rốt cuộc người định nói cái gì, một chút ta nghe cũng không hiểu, có thể nói high như vậy, làm cho ta một câu cũng không thể bon chen. Vương đại nữ hiệp, người thật sự là quá lợi hại.”

Chính là một câu nói như thế, làm cho Vương Manh Manh hồn lạc phách xiêu. Ngọc Hồ Điệp lúc trước hăng hái lắng nghe, bộ dáng hoàn toàn hiểu được những lời nàng nói, kỳ thật chính là a dua cổ động mà thôi. Ngọc Hồ Điệp căn bản là không hiểu được mấy lời Vương Manh Manh mất nửa ngày nói ra.. Bất đắc dĩ, nàng chỉ có thể là đem thuật ngữ chuyên dụng mang thần sắc bị hiềm bỏ đi...

Dùng một câu ngắn gọn không sai biệt lắm với những gì đã nói suốt canh giờ tổng kết:“

Ý của ta chính là Chu Bát gây phiền lụy cho ta, lại giúp hắn kéo về vô số khách, buôn bán lời vô số tiền, đương nhiên phải chia cho chúng ta một chút!”

“A! Ra là như vậy!” Ngọc Hồ Điệp dùng sức gật đầu một cái, hưng phấn liếc liếc Vương Manh Manh:

“Người sớm nói thẳng ra không phải là được rồi sao, nói người muốn cùng Chu Bát lão bản phân chia tang vật, cũng không cần dùng nhiều lời khó tiêu như thế, ta nghe không hiểu.”

Một lòng thanh chính mình này quảng cáo phí Vương Manh Manh, quyết định rộng lượng mà tha cho thái độ của Ngọc Hồ Điệp. Vẫn có chút hưng phấn vỗ vỗ bả vai Ngọc Hồ Điệp, hơi nhăn mày lại:

“A! Người nói chúng ta trở về đòi phí quảng cáo của tên Chu Bát có được không?”

“Nếu hắn không cho người thì sao?”

Ngọc Hồ Điệp hứng thú nhú đôi mắt phượng nhìn Vương Manh Manh đang chìm trong ánh sáng chói lọi. Rất nhanh , hắn đã bị ánh mắt hổ báo của Vương Manh Manh làm cho rét run.

75. Chương 75

Edit: Thuần Lạc Thiên

Beta: Ngôn Ngôn

Hắn nhỏ giọng thì thầm:

“Này, nha đầu. Không phải là người muốn đánh người chứ?”

Quả nhiên, ngay sau đó, Vương Manh Manh liền nắm chặt quyền, hung tợn nói ra một câu giống hệt dự đoán của Ngọc Hồ Điệp.

“Nếu hắn dám không trả, ta liền đánh! Cái kia là phí quảng cáo của ta!!!!!!... (vô hạn tuần hoàn dấu chấm than)” Nói xong liền hùng hổ đi về phía trước.

Đi được vài bước, Vương Manh Manh liền phát hiện có chút không đúng.

Ngọc Hồ Điệp vốn là đang cao hứng, phấn chấn đi sau nàng, hiện tại đứng bất động, căn bản là không có ý theo nàng đi đòi nợ.

Phát hiện này, làm cho Vương Manh Manh mày nhất thời mặt nhăn mày nhí :

“Uây, người còn nhớn nhor ở đó làm cái gì, đi!”

“Ta không đi!”

Trả lời Vương Manh Manh là thanh âm chắc chắn như chém đinh chặt sắt của Ngọc Hồ Điệp.

Hắn cau mày nhìn Vương Manh Manh, thở dài một hơi: “Này ta mặc kệ, hành vi như vậy chẳng khác nào cưỡng đạo, ta là lãng tử đệ nhất phong lưu, không phải cường đạo!”

“Ta cũng đâu phải cường đạo!”

Vương Manh Manh hận không thể một cước đem tên vô lại trước mắt đánh thành đầu heo, mới tức giận trừng mắt nói:

“Cái kia là phí quảng cáo của chúng ta! Có nghe hay không, cái này là quyền lợi!”

“Ta không đi!”

Nghe câu trả lời không có gì thay đổi của Ngọc Hồ Điệp, Vương Manh Manh nhất thời liền giận đến bốc hỏa.

Nàng kêu Ngọc Hồ Điệp tuyệt đối không phải trưng cầu dân ý. Nếu có thể, nàng tuyệt đối không cho tên khốn này là dân tộc.

Nhưng là, tình thế lại khác xa một trời một vực so với năng lực con người.

Cái tên Chu Bát kia, ăn tham vô độ đến nỗi béo phì như vậy, không cần nghĩ cũng biết, hắn nhất định là vất chày ra nước, bóc lột giai cấp làm thuê không nương tay. Như thế có thể lợi dụng tên tiểu nhị trong Chu’s quầy, cuối cùng— người đồng thể mạnh a

~Vạn nhất tên lão bản kia cãi cùn không đồng ý, đánh nhau một trận...

Nghĩ đến đây, Vương Manh Manh rung mình một cái. Chẳng may, đánh nhau vỡ đầu chảy máu hay tàn phế gì gì đó, chỉ sợ nàng không những không có được phí quảng cáo, mà ngay cả tiền thuốc men còn không được nhìn tới.

Nhưng là.....

Nhưng là.....

Ngọc Hồ Điệp...

Chỉ một mình hắn cũng có thể đánh ngã chín mươi chín cao thủ của Manh gia, liền đủ để chứng minh, hắn, Ngọc Hồ Điệp tuyệt đối có khả năng bắt Chu lão già kia ới phí quảng cáo của nàng ra.

Nghĩ đến đây, ánh mắt cú mèo của Vương Manh Manh đã không thấy tăm hơi.

Trên mặt, nhất thời đổi thành nụ cười a dua vô sỉ vô độ, ngọt ngào nói:

“Ta tuyệt đối không độc chiếm, ta thề sẽ chia người.....”

Nói xong, ngừng lại, cẩn thận suy nghĩ một chút, Vương Manh Manh liền giơ ba ngón tay: “Ta sẽ chia cho người ba phần!”

“Ba phần?”

Trong mắt Ngọc Hồ Điệp xuất hiện ý cười khó phát hiện.

Ngay sau đó, hắn dùng lực lắc đầu: “Mặc kệ!”

“Năm phần!”

Nói xong câu đó, Vương Manh Manh đã muốn chết tại chỗ, bày ra vẻ mặt đau lòng, nhưng tay thì nắm mỗi lúc một chặt, này, nếu còn kích thích nữa sợ rằng có án mạng thật đấy.

Trong mắt, tất cả đều là cảnh cáo:

“Ta nói cho người, người đừng có quá phận!”

“Ta mặc kệ, người định làm gì?”

Cái bộ dạng muốn đánh nhau của Vương Manh Manh làm Ngọc Hồ Điệp thở dài một hơi.

“Người như thế nào có thể đem ta nghĩ thành người như vậy, ta thành thật nói cho người, mặc kệ thế nào, cho dù là người đem toàn bộ tiền cho ta, ta cũng không đi làm chuyện này.”

Vương Manh Manh mờ mịt truy vấn:

“Vì sao?”

“Ta không phải mới vừa đã nói rồi, tiền không phải vấn đề, phong độ mới là vấn đề!”

Ngọc Hồ Điệp đứng thẳng lưng, hiên ngang vỗ ngực: “Ta là thiên hạ đệ nhất lãng tử, không phải cường đạo, cho dù ta không phải người tốt, nhưng việc làm của cường đạo à, ta khinh.”

Lời vừa phun ra, Vương Manh Manh nhất thời đắm chiêu, có chút giật mình, trong khoảng thời gian ngắn, cái gì cũng không nói ra được.

Khoảng nửa ngày sau, Vương Manh Manh gơ cánh tay, chỉ lên ngực Ngọc Hồ Điệp.

Trong mắt, tất cả đều là tức giận.

“Rốt cuộc muốn ta nói bao nhiêu thứ, ta không phải cướp bóc, mà là muốn đi lấy phí quảng cáo!”

Nói xong, thật sâu hít một hơi, từ từ nói: “Người tính đi, cái tên Chu Bát kia thu được bao nhiêu tiền từ chúng ta, không phải nên đi đòi lại cho công bằng sao?”

Hình như cũng có lý!

Nhìn Vương Manh Manh từ trên xuống dưới, Ngọc Hồ Điệp nhẹ giọng nói: “Hành vi này có thể coi là bán cường đạo được không?”

Lúc sau, hắn đột nhiên tà mị nở nụ cười mê hoặc: “Ê này, ta phát hiện khi đó ở tửu lâu, ta nói người không có văn hóa, thật đúng là nói sai rồi.”

Có chút bất đắc dĩ, buồn bực, Vương Manh Manh liếc mắt nhìn:

“Không cần người nói, ta vốn chính là một cái người làm công tác văn hoá!”

“Ấn! Ta đã muốn nói thế.”

Ngọc Hồ Điệp thật mạnh gật đầu một cái: “Người có văn hóa là người tốt, có thể đem hành vi của cường đạo nói thành chính nhân quân tử.....Mà, đến giờ ta phát hiện người ngay cả chút võ công cũng không có, siêu cấp nữ hiệp ở đâu, nhất định là người dùng văn hóa lừa người.”

Nói xong, hắn liền đưa tay vuốt vuốt cằm, giống như vừa giác ngộ được điều gì đó.

“Cái hành vi như vậy của người, tại sao còn có thể danh mãn giang hồ làm cho người ta kính ngưỡng? Haiz, tiền thật có sức nặng nha.”

Đổi lại thái độ không sợ chết của Ngọc Hồ Điệp, Vương Manh Manh xử lý rất đơn giản cũng thực trực tiếp.

Trực tiếp chính là, đâm thật mạnh tới trước.

Một quyền...

Gió vun vút lao đi....

Được nửa đường liền bị một bàn tay gắt gao bắt được.

Ngọc Hồ Điệp không ngốc, thời điểm nói những lời này, hắn đã sớm chuẩn bị rồi.

Còn không chờ Vương Manh Manh đánh vào khuôn mặt đẹp trai của mình, hắn đã nhanh tay lẹ mắt nắm gọn trong tay, cột nhả hương nó thổi một hơi.

Sắc mặt nghiêm chỉnh, kẻ sát tai Vương Manh Manh thần bí nói:

“Ta dám cược, trong chốn vô lâm có một việc, người nhất định không biết!”

Quả nhiên không ngoài dự liệu, Vương Manh Manh nhất thời bị bộ dạng thần bí của hắn hấp dẫn.

Tức giận trong lòng, nhất thời biến thành ngập tràn kinh dị.

Tuy rằng biết rõ xung quanh không có bóng người, nhưng nàng vẫn hòa theo động tác của Ngọc Hồ Điệp khi nói chuyện, tựa đầu tiến đến bên tai hắn, đồng dạng thần bí hỏi: “Chuyện gì?”

“Kỳ thật muốn làm đại hiệp là chuyện rất dễ dàng, nhưng trở thành đạo tặc lại không có đơn giản như vậy, hiện tại vô số đại hiệp đều đau khổ muốn đổi nghề, ta thật sự không nghĩ ra người trời sinh đã có phẩm chất làm đạo tặc, vì sao còn muốn giấu diếm làm gì?”

Ngọc Hồ Điệp nhỏ giọng, mắt ai đó trợn càng lúc càng lớn.

Đến cuối cùng, hoài nghi trong mắt chợt biến mất, biến thành tức giận.

Cười dài tiến sát bên tai Ngọc Hồ Điệp, còn chưa nói gì, chính là thật mạnh cắn vào tai hắn. Vương Manh Manh hài lòng nghe Ngọc Hồ Điệp kêu lên thảm thiết, mới há miệng ra liếm nhẹ:

“Chọc giận ta, kết cục chính là thế này.”

Nàng xắn tay áo lên, hướng Ngọc Hồ Điệp dương dương tự đắc, từ từ nói:

“Trên thế gian, ai chẳng biết nói đại hiệp so với đạo tặc tốt hơn nhiều, nhưng người dùng nó để nói ta như vậy, có phải chán sống rồi không? Ta cảnh cáo người lần nữa, không được lại làm ô uế hình tượng ngôi sao của ta, bằng không ta sẽ không khách khí với người! “Ta cảnh cáo người, không được làm ô uế hình tượng ngôi sao của ta, bằng không ta sẽ không khách khí đâu!”

Nhìn Vương Manh Manh kia bộ dạng có chút yếu đuối, Ngọc Hồ Điệp nhất thời không nói.

Hắn chính là vô thanh vô thức đem tay bao lấy nắm tay của nàng.

Thời điểm đó, tức giận trên mặt Vương Manh Manh chợt biến mất.

Rất nhiều chuyện không cần phải nói, đều có thể nhìn ra được cao thấp mạnh yếu.

Nhìn căn bản là không thể đánh đồng hai cái quyền đầu, Vương Manh Manh trong đầu nhất thời xuất hiện một câu: “Hảo hán không chịu thiệt trước mắt!”

Nháy mắt, vẻ mặt dùng dằng giận dữ kia, lập tức biến thành ý cười lấy lòng

76. Chương 76

Edit: Thuần Lạc Thiên

Beta: Ngôn Ngôn

Về mặt cười quyến rũ nhìn Ngọc Hồ Điệp, thật cẩn thận nói: “Đừng nói ta không cho người cơ hội nói chuyện, người nói đi, đạo tặc so với đại hiệp, rốt cuộc có chỗ gì tốt?”

Đối mặt với vẻ mặt gấu mèo của Vương Manh Manh, Ngọc Hồ Điệp nhìn không được thở dài một hơi: “Kỳ quái, vì sao con gái đều là như vậy, thời điểm người nói láo, nàng toàn bộ đều tin tưởng, nếu là người nói thật, đến một chữ nàng cũng không tin!”

Nghi hoặc nhìn chằm chằm vẻ mặt chân thành Ngọc Hồ Điệp, Vương Manh Manh chần chờ nửa ngày, rốt cuộc hỏi một câu: “Chẳng lẽ người nói là sự thật?”

“Đó là đương nhiên!”

Ngọc Hồ Điệp rống lên một tiếng.

Như vậy ngữ khí, như vậy tiếng hô, làm cho Vương Manh Manh trong lòng một trận mơ hồ.

Mặc kệ nàng như thế nào cẩn thận hồi tưởng đến mấy bộ tiểu thuyết võ hiệp từng xem trước kia, vẫn là nghĩ không ra ở cái thời đại này, cư nhiên đại hiệp lại muốn đổi sang nghề đạo tặc, nếu nói như vậy, chẳng lẽ cường đạo so với đại hiệp còn đẳng cấp hơn?

Không có khả năng!!!

Sự thật chứng minh, rất nhiều việc ta tưởng nó không có khả năng, nhưng sự thật hoàn toàn ngược lại.

Ngọc Hồ Điệp gật đầu một cái, tỏ vẻ hần nói đúng vậy, lông mày hơi nhướng lên, tựa tiểu phi tiểu nhìn về mặt hồ nghi của Vương Manh Manh: “Vậy người tưởng, người hiện tại hành tẩu giang hồ, tùy tiện đánh một người, liền có thể trở thành đại hiệp?”

Nói xong hần dừng lại, nhìn Vương Manh Manh rồi cười tà mị, từ từ nói: “Nhưng là người có thể bắt một cái đạo tặc lộ mặt ra không?”

Lời nói của Ngọc Hồ Điệp làm cho Vương Manh Manh mặt mày nhẵn lại.

Những lời này của hần hình như đúng sự thật. Ngày đó ở trên đường, nàng chợt nghe đến người khác chào hỏi, mặt sau xưng hô đều là xx đại hiệp, đầu năm nay, cái gì không nhiều lắm mà đại hiệp thì nhiều.

“Kia.....”

Vương Manh Manh cắn môi, rầu rĩ đem bao nhiêu nghi vấn trong lòng hỏi ra cho bằng hết: “Vậy người nói, đạo tặc như thế nào so với đại hiệp là tốt?”

Ngọc Hồ Điệp cười nhạt: “Người đã gặp qua vài đại hiệp nhà giàu chưa?”

Nghe vậy, Vương Manh Manh nghiêng đầu suy nghĩ.

Nàng mới đến thời đại này không lâu, tiếp xúc cùng gặp qua đại hiệp chỉ có một người, đó chính là Tô Tần.

Nghĩ đến Tô Tần trên người mặc bộ nho trang, bên hông còn đeo ngọc bội, Vương Manh Manh không khỏi gật đầu.

Vương Manh Manh bộ dáng kinh nghi bất định, làm cho Ngọc Hồ Điệp ánh mắt liền sáng bừng lên.

Mấy ngày nay trải qua xác định sau, hần đã muốn đem vấn đề Vương Manh Manh hiện tại rốt cuộc có phải hay không siêu cấp nữ hiệp Vương Manh Manh quảng ra sau đầu.

Hiện tại, hần chỉ xác định một sự kiện, mặc kệ nàng có phải hay không Vương Manh Manh, là một nha đầu siêu cấp hảo ngoạn.

Người như vậy mà không thể ở cạnh hần cả đời, thực sự là đáng tiếc.

Huống chi hần tại đây trong vòng vài ngày đã muốn xác định một việc, lúc này đây, Vương Manh Manh, đã muốn làm cho hần tâm động.

Bằng không làm sao có thể vì một câu nói của nàng, đem toàn bộ gia sản mua quần áo cho người con gái này? Hơn nữa, những lúc cãi nhau cũng không dám cãi lại nàng, hiện tại ngược lại lo lắng việc không có tiền mua cơm cho nàng nữa.

Nghĩ đến đây Ngọc Hồ Điệp lại thở dài một hơi, hần chưa bao giờ như vậy, lúc này lại hận chính cái danh đại thâm tặc của mình.

Nhìn thần thái lảng lảng của Vương Manh Manh, Ngọc Hồ Điệp tâm chợt động, nhất thời quyết định một việc.

Hần nếu bị người ta coi là thâm tặc, vậy trước khi biến nàng thành người của hần, nhất định phải đào tạo cho nàng thành đạo tặc mới được, bằng không cái thân phận thiên nga cao quý kia của nàng, như thế nào cũng không có khả năng hợp đôi với con cóc là hần.

Tuy rằng chính hần cũng hiểu được danh từ “con cóc” nghe không thuận tai, nhưng sự thật dù sao cũng chính là sự thật.

Ngọc Hồ Điệp trong lòng bắt đầu cẩn thận cân nhắc.

Hắn rốt cuộc muốn thế nào mới có thể đem siêu cấp thiên nga lừa gạt thành đạo tặc đây?

Rất nhanh, Ngọc Hồ Điệp phát hiện chính mình căn bản là không cần phải nghĩ.

Kỳ thật rất nhiều chuyện chính là như vậy, hắn chỉ cần đem tình hình thực tế nói ra, làm cho người ra vẻ cái gì cũng không yêu, chỉ yêu nhất tiền-Vương Manh Manh nha đầu sẽ bỏ gian tà theo chính nghĩa, trực tiếp lao vào lòng hắn.

Vì thế, Ngọc Hồ Điệp thực sáng khoái đem sự thật nói ra.

“Vậy người xem qua có tên đạo tặc nào cái gì cũng không có không?”

“Không có!”

Lúc này đây. Vương Manh Manh trả lời rất nhanh.

Bất quá nàng nói cũng là lời nói thật.

Nàng đến tận bây giờ, căn bản là chưa gặp tên đạo tặc nào như vậy.

Mặc kệ là giàu hay nghèo, nàng đều chưa được nhìn qua.

Ngọc Hồ Điệp thiếu chút nữa bật cười.

Đem ý cười cố gắng nghẹn xuống, nhẹ nhàng thở dài một tiếng sau mới nói: “Người tưởng, kia một cái đạo tặc không phải mồm to ăn thịt, chén lớn uống rượu, ai giống như vậy đều là đại hiệp, chính là trước từ lâu cũng muốn bày ra thật lâu sau, muốn thời điểm cũng chính là này đậu tằm linh tinh đồ chạy, đài thọ thời điểm còn phải đều tự bình quán, cái kia giống như có một danh từ mới, nghe nói là một cái Ba Tư đại hiệp ở bốn quốc thật sự là hỗn không dưới đi sau mang đến chúng ta trung thổ.” (đoạn này thật tình là không hiểu gì hết ~.~)

Vương Manh Manh đối với chế độ đài thọ này của Ngọc Hồ Điệp lại cảm giác dị thường quen thuộc, lập tức trực tiếp thốt ra: “Chẳng lẽ là thế?”

“Ừ!”

Ngọc Hồ Điệp vừa nghe, bàn tay hắn vỗ đùi một cái: “Chính là như vậy, ta như thế nào nhớ đều không nhớ được! Quả nhiên người có văn hóa chính là bất đồng.”

Hắn trong lời nói nhất thời làm cho người có văn hóa – Vương Manh Manh ánh mắt đã muốn đắm đắm, miệng thì thào tự nói: “Ta cuối cùng xem như hiểu được, khó trách bây giờ ai cũng đua nhau làm đại hiệp!”

77. Chương 77: Võ Lâm Đồ Phưởng

(Võ lâm đồ phưởng: sông bạc giang hồ)

Lúc đó, Vương Manh Manh đột nhiên phát hiện trong lòng mình dường như có chút ngưỡng mộ giới võ lâm.

Ra vẻ một chút, nếu thật sự dựa theo những gì Ngọc Hồ Điệp nói, đại hiệp chẳng phải chính là.....

Tuy rằng chí hướng của Vương Manh Manh là làm một đại nữ hiệp cười thiên lý mã, nhưng tuyệt đối không muốn làm một cái giỏ rách chứa một cái chén bể dán nhãn nữ hiệp.

Cho nên, ánh mắt rất nhanh liền liếc qua Ngọc Hồ Điệp: “Nói đi, muốn vậy cần có điều kiện gì?”

Ngọc Hồ Điệp nghe vậy trong lòng vui vẻ, trên mặt lại giả bộ khó xử không thôi.

Mở miệng dường như muốn nói, chần chờ một hồi lâu, tay hơi day huyệt thái dương: “Quên đi.”

Nhưng mà, hắn càng làm như vậy, Vương Manh Manh lại càng tò mò.

Cái vẻ mặt thần bí kia, đương nhiên Vương Manh Manh sẽ không bỏ qua.

Liếc Ngọc Hồ Diệp một cái, lại cúi đầu nhìn nắm đấm của mình, từ từ nói: “Kỳ quái, sao năm nay lại có nhiều thằng không sợ chết như vậy?”

Vương Manh Manh hươ hươ nắm tay, làm cho Ngọc Hồ Diệp rốt cục không thể nhin được nữa mở miệng.

Ông trời ơi, đây là bị ép buộc!!!!

Nha đầu Vương Manh Manh kia quả thực là một kẻ chuyên đi cạy bé bắt nạt lớn >”<>

Nếu là hần không nói, phỏng chừng Vương Manh Manh thật sẽ nghĩ mình dễ bị coi thường cho xem.

Đau mắt, tất cả đều là màu đen, đau đến khó chịu, chủ yếu là vì một ít tin đồn không lọt tai.

Nói cái gì Vương Manh Manh quả nhiên không hổ là siêu cấp nữ hiệp, Ngọc Hồ Diệp ngẩn ngẩn trong mười đêm đã bị tàn phá cho không ra người, mắt đã muốn hư luôn rồi. Tạm thời có thể kết lại bằng một câu: Ngọc Hồ Diệp không hổ là lãng tử giang hồ, có biến thành quỷ vẫn phong lưu!

Cũng có thật giả, hiện tại giới võ lâm vẫn không ngừng truyền bá thông tin, đó chính là Ngọc Hồ Diệp khi nào thì bị Vương Manh Manh biến thành sắc lao (đại khái là hoang dâm vô độ ếp) mà chết. Theo nguồn tin chính xác, đảm bảo trong vòng nửa năm nữa hần sẽ không chịu nổi mà “bay” tới sáu phần.

Nguyên nhân, đương nhiên là vì cặp mắt đen thui như gấu mèo đang lờ lờ sáng của hần.

Người cực Ngọc Hồ Diệp có thể sống đến nửa năm đến một năm cũng không thiếu, ít nhất cũng được ba phần.

Đương nhiên, cực hần có thể sống thượng một năm đến hai năm chỉ có một phần nhỏ, chẳng qua bọn họ đã định sẵn thời điểm, cùng người phía trước cái loại này bất đồng, trên cơ bản đều đã nghiên rằng nghiên lợi nói một câu như vậy: “Huynh đệ, người nhất định phải kiên trì cho ta!”

Hai năm rồi cũng chỉ có một người.

Nghe nói là một người bịt mặt nạ, hơn nữa trọng đạt một ngàn lượng hoàng kim, bắt quá hần vừa rời đi, mặt sau liền truyền đến một trận tiếng thở dài, quả thực chính là một cái gốc tử, ngay cả như vậy chú đều dám hạ.

Hiện tại, cái miệng của tên gốc kia, đang ở cùng mèo nhỏ họ Vương đối diện.

Nghiên rằng nghiên lợi nhìn chăm chăm...

“Người đừng tưởng rằng ta không nói, thì người muốn làm gì thì làm!”

Đối với Ngọc Hồ Diệp nghiên rằng nghiên lợi trắng trợn uy hiếp, Vương Manh Manh căn bản là không có phản ứng.

Hơi nheo mắt, một hồi lâu mới nhẹ giọng nói: “Thật có lỗi, vậy mà ta tưởng....sau này cũng đang định làm như vậy!”

Nàng nói chuyện tuy rằng thanh âm ôn nhu đến cực điểm, nhưng ngữ khí cũng tuyệt đối là làm cho người ta không thể nghi ngờ.

Thực chính xác nói cho Ngọc Hồ Diệp một tin tức, ta chính là chính người, người có thể thế nào?

Dạng tình huống này.....Haizzz, Ngọc Hồ Diệp thở dài một tiếng.

Hần quyết định làm một nam nhân thông minh!

Làm một nam nhân thông minh rất dễ dàng, chỉ cần ngậm miệng, mặc kệ người kia nói cái gì, hần đều gật đầu đồng ý, thế là xong.

Nàng nói người đúng, người cũng gật đầu, nói người sai, trăm ngàn lần cũng đừng lắc đầu.

Ngọc Hồ Diệp cẩn thận suy nghĩ một chút, cười tủm tỉm nhìn Vương Manh Manh: “Kỳ thật vấn đề đạo tặc này chỉ sợ ta nói không rõ ràng, không bằng như vậy đi, ta mang người đến một chỗ, người sẽ hiểu được.”

Khi nói chuyện, đột nhiên cúi người tiến đến bên tai Vương Manh Manh, thần bí đến cực điểm bên tai nói: “Bất quá, người phải đáp ứng ta một điều kiện.”

“Ể?”

Vương Manh Manh ánh mắt nhất thời liền tỏa sáng.

Mở to hai mắt nhìn Ngọc Hồ Điệp: “Có phải hay không người bảo ta đi làm việc nguy hiểm?”

“Nguy hiểm? Không có.”

Ngọc Hồ Điệp lắc đầu, há hốc miệng nhìn Vương Manh Manh, một hồi lâu sau, mới nhỏ giọng nói: “Ta muốn người ngoan ngoãn ở ngoài cửa chờ ta.”

Này, yêu cầu gì thế? Quá đơn giản!

Đơn giản đến mức làm cho Vương Manh Manh có chút thất vọng, tà tà liếc liếc Ngọc Hồ Điệp kia một cái, trưng ra bộ mặt chờ đợi, vô cùng bất đắc dĩ gật gật đầu: “Được rồi.”

Nhưng mà, ngay sau đó lòng nàng lại bị động tác của Ngọc Hồ Điệp biến thành kinh hoàng, ngày một phần kích nha. Mẹ ơi!!!!!!

Ở trên tay Ngọc Hồ Điệp, đột nhiên nhiều hơn một tấm khăn lụa.

Màu đen!

Đúng là theo Vương Manh Manh nghĩ, đại hiệp giang hồ thì đương nhiên phải có một cái khăn lụa bịt mắt.

Ngọc Hồ Điệp nhắc chân đi phía trước, vẻ kiêu ngạo trông cũng không tệ lắm, trước mặt là một ngân hàng tư nhân, biển hiệu đề hai chữ “Cửa hàng”

Theo bản năng, trong đầu Vương Manh Manh liền xuất hiện hai chữ – Cướp của!

Không cần suy nghĩ, vội vàng cầm tay Ngọc Hồ Điệp, khuôn mặt nghiêm trọng truy vấn: “Người không phải là chuẩn bị đi vào cướp bóc đó chứ? Rồi đem ta biến thành con tin, sau đó hoàn hảo chuồn mất?”

“Người có biết người nhỏ nhen lắm không?”

Ánh mắt Ngọc Hồ Điệp tràn ngập trách cứ, rõ ràng hẳn đang khiển trách nàng.

Nói như vậy, làm ặt Vương Manh Manh, nhất thời trở nên đỏ vô cùng.

Được rồi, nàng thừa nhận mình là tiểu nhân, nhưng cái chuyện vô duyên vô cớ giúp người khác chịu tiếng xấu, cũng không phải không có phát sinh qua.

Nhưng mà Vương Manh Manh lại gắt gao cầm lấy tay Ngọc Hồ Điệp, căn bản là không muốn thả ra.

Giương đôi mắt tràn ngập đáng thương nhìn Ngọc Hồ Điệp: “Đừng nói là người đi chém người cướp của đó!”

Ngọc Hồ Điệp không nói gì nhìn Vương Manh Manh, hẳn thật sự rất bội phục suy nghĩ của nàng, đối với sự tình hay loại chuyện gì, ý thức phòng vệ đều siêu cường, ngay cả cướp bóc nàng đều có thể suy ra được. Bất quá nhìn đến cặp mắt chút kinh hoảng kia, hẳn bật cười ha ha....

Sự cảnh giác trên mặt Vương mèo nhỏ càng lúc càng mờ đi, nguyên lai nàng không có việc gì liên tưởng mất với hắn, thực tình, tiểu nha đầu này cũng y lại vào hắn quá đi!

Ý tưởng tự sướng làm cho Ngọc Hồ Điệp trong lòng thư thái hơn rất nhiều.

Thử hỏi trên thế gian có nam nhân nào không thích trở thành chỗ dựa cho nữ nhân?

Ngọc Hồ Điệp nhẹ nhàng nắm trọn bàn tay của Vương Manh Manh, dịu dàng nói: “Người yên tâm, ta tuyệt đối sẽ không bỏ lại người một mình.”

“Thật sự?”

Vương Manh Manh nhìn Ngọc Hồ Điệp gật đầu xác nhận, lo lắng khẩn trương trong lòng cũng tiêu tan không ít.

Trong khoảng thời gian ngắn, nàng cũng quên chuyện mất bàn tay nhỏ bé mềm mại của mình bị Ngọc Hồ Điệp lợi dụng cầm nắm. Mặc cho Ngọc Hồ Điệp vuốt ve bàn tay mình, hồ nghi theo nhìn hắn nửa ngày, cuối cùng Vương Manh Manh sợ hãi hỏi: “Người xác định, người thật sự không phải đi cướp của giết người? Vậy người che mặt làm cái gì?”

“Người không phải làm mất hết tiền của chúng ta rồi sao?”

Ngọc Hồ Điệp thở dài một hơi, ai oán liếc mắt nhìn đại môn của ngân hàng tư: “Ta muốn đi vào bên trong lấy tiền.”

Đồng thời, Ngọc Hồ Điệp cảm thấy hình như, trong lòng mình đang thổ huyết.

Kia căn bản là không phải ngân hàng tư nhân, mà là vô lâm đồ phùng.

Mà hắn, muốn đem người bên cạnh dụ dỗ đứng ở đây, sau đó hắn vào trong lấy một ngàn lượng hoàng kim.

Nghĩ đến đây, khuôn mặt Ngọc đại nhân nhất thời liền nhăn thành một đoàn.

Không có thiên lý!

Nếu không phải Vương Manh Manh đánh mất toàn bộ số tiền của họ, hắn này tiền đặt cược nhất định sẽ thắng.

Nhưng là ngày hôm qua, nhân lúc nàng ngủ say, hắn đã cố ý chạy gần mười dặm đường mới mua được tiền đặt cược.

Chỉ cần hai năm sau ván bài đầu tiên chấm dứt, kia một ngàn lượng hoàng kim sẽ không là một ngàn lượng, mà là gấp mấy chục lần cũng không chừng.

Đến đúng thời điểm, số tiền đó cũng còn thừa cho hắn sống vương giả hai đời.

Nhưng mà.....

Ai oán liếc ánh mắt kinh hoàng của Vương Manh Manh.

Ngọc Hồ Điệp đang cầm một viên không sai biệt lắm, muốn thoát phá tâm chậm rãi tiêu sái vào cái nơi trên danh nghĩa là ngân hàng tư nhân, kỳ thật là sông bạc mà thôi.

Nhìn bóng dáng hắn biến mất ở cửa lớn, Vương Manh Manh trong lòng đột nhiên dâng lên một loại kích động không nên lời.

Nàng cho tới lúc bắt đầu rơi vào thời đại này, vốn không ỉn là một đứa quá ngốc.

Mở to mắt, tuy rằng lúc nào cũng đều suy nghĩ, thế nào lúc trước lại không hề sợ sệt, cùng đại đâm tặc tay trong tay dất nhau đi, nhưng mà đến lúc này, nàng lại bắt đầu sợ hãi.

Có lúc từng nghĩ, nhiều lần hắn đã chiếu cố nàng.

Thời điểm nàng đói, cũng là hắn đi bắt cá nướng cho nàng ăn.

Mà hiện tại, nàng, căn bản không phải nữ hiệp võ công cái thể trong truyền thuyết.

Trên người ngay cả một quan tiền cũng không có.

Nghĩ đến đó, Vương Manh Manh ngay cả chạy trốn cũng không nguyện ý, chỉ có thể ngoan ngoãn đứng ở cửa chờ Ngọc Hồ Điệp đi ra.

Hoàn hảo là, Ngọc Hồ Điệp cũng không đi lâu.

Vừa mới đi vào, rất mau liền đi ra.

Bất quá không phải chính hắn đi ra, mà là bị vài đại hán kèm hai bên đi ra.

Ba vị đại hán khiêng lấy Ngọc Hồ Điệp, hợp lực quăng hắn ra đường cái.

Cầm đầu là một cái đại hán vạm vỡ, vung tay ném một tờ giấy vào người Ngọc Hồ Điệp, hung hăng nói: “Chớ chết! Ngày hôm qua còn tưởng ngươi là thằng ngốc, hiện tại mới biết, nguyên lai là một thằng điên, tiền đặt cược đã hạ còn muốn thu hồi, ngươi đúng là muốn ăn đòn rồi.”

Một phen tiếp được tờ giấy kia, Ngọc Hồ Điệp nhanh tay lẹ mắt bắt lấy ống tay áo của vị đại hán.

Che khăn lụa trên mặt tuy rằng nhìn không ra hấn rớt cuộc là đang có biểu tình gì, nhưng đôi mắt cong cong hoa đào đã nói lên tất cả, hấn đang cười.

Hơn nữa cười đến ngọt ngào: “Chỉ một lần cũng không được sao?”

“Không có khả năng!”

Đại hán không kiên nhẫn giật lại tay áo: “Nếu ngươi cược tên tiểu tử Ngọc Hồ Điệp kia trong vòng nửa năm sẽ chết, ta cam đoan không nói hai lời ngươi nhất định có tiền thu về, nhưng ngươi xem, ngươi chính mình hạ chú, ta nói thật cho ngươi biết, một quan tiền ngươi cũng đừng hòng!”

Hy vọng mong manh cuối cùng đã bị lời nói của vị đại hán kia chém cho không thương tiếc, Ngọc Hồ Điệp liền nổi giận đùng đùng vò chặt tờ giấy trong tay: “Ngươi nhớ kỹ, là ngươi không thu về, trăm ngàn lần cũng không có cửa cho ngươi hối hận!”

78. Chương 78: Cuộc Sống Đại Hiệp Bắt Đầu

Bất quá hấn rất nhanh phát hiện, câu uy hiếp này cũng chẳng ăn nhằm gì.

Ngọc Hồ Điệp nói xong, vị đại hán kia nhìn qua một chút cũng không hối hận.

Căn bản liếc mắt cũng không thèm liếc nhìn Ngọc Hồ Điệp một cái, trực tiếp bước vào chỗ cá độ trá hình kia, bất quá vẫn buông một câu: “Các ngươi canh chừng cửa cẩn thận một chút, đừng cho thằng điên này vào được.”

Không thể tin được mở to hai mắt nhìn này hết thấy, Vương Manh Manh chờ đại hán đi vào đi sau, mới nhẹ chân nhẹ tay tiêu sái đến bên cạnh Ngọc Hồ Điệp, vỗ nhẹ lên vai hấn.

Nhìn cặp mắt nổi giận tỏa ra sát khí của Ngọc Hồ Điệp, nàng vội vàng cười hi hi lấy lòng: “Ngươi rốt cuộc đang làm cái gì?”

“LÀM CÁI GÌ???????”

Ngọc Hồ Điệp hét lớn một tiếng.

Sắc mặt dữ tợn nắm chặt tay, nghĩ đến mình mới vừa rồi bị mấy thằng ôn kia ném ra đường, nan kham nhất thời đều hóa thành huyết sắc, toàn bộ vọt tới trên mặt, thẹn quá hóa giận gầm lên: “Nếu không phải ngươi làm rơi hết tiền, thì ta có nghĩ ra được cách này hồi tiền về sao, để rồi mất hết mặt mũi ở nơi này! Đáng chết! Còn nói cái gì ‘tiền đặt ở túi của ta là an toàn nhất’, ta xem đặt ở túi ngươi mới là không an toàn nhất!”

Như vậy lên án, làm cho Vương Manh Manh trên mặt nhất thời đỏ lên.

Haiz, này họa thật đúng là do nàng mà.

Lập tức mặc cho Ngọc Hồ Điệp càu nhàu, cúi đầu thế nào cũng không lên tiếng.

Đến cuối cùng, vẫn là Ngọc Hồ Điệp tự ngừng lại, ai oán liếc liếc mắt một cái nhìn Vương Manh Manh: “Quên đi, chúc mừng ngươi, ngươi lập tức sẽ trở lại cuộc sống nữ hiệp của ngươi!”

Vương Manh Manh nghe vậy ánh mắt lập tức sáng ngời: “Ngươi chuẩn bị thả ta?”

Ngọc Hồ Điệp trả lời rất đơn giản.

Chỉ có một chữ: “Sai!”

Vương Manh Manh kéo chân đi theo phía sau Ngọc Hồ Điệp, lau mồ hôi trên trán, nàng rút cục biết vừa rồi mình là tự kỷ nghĩ lung tung rồi.

Sự thật luôn tàn khốc.

Ngọc Hồ Điệp nói, cuộc sống đại hiệp chính là phải đem xe ngựa bán đi đã, ngay cả tương thịt bò ăn lót dạ cũng đổi thành ăn bánh nướng cùng bánh bao sống qua ngày.

Liên tục hơn mười ngày, cố gắng đi theo phía sau Ngọc Hồ Điệp, vậy cũng coi như đang bắt đầu cuộc sống của dân giang hồ đi -.-

Hơn nữa, còn không thể oán giận.

Chỉ cần nàng mở miệng, sẽ được Ngọc Hồ Điệp đại nhân thưởng ánh mắt khinh thường.

Trong ánh mắt kia, rõ ràng mang theo chỉ trích, rõ ràng là muốn nói, “mới như vậy còn không chịu được, quá kém cỏi, mau từ bỏ đi thôi”.

Dạng tình huống này, Vương Manh Manh trừ bỏ nhẫn nhịn, nhẫn nhịn vẫn là nhẫn nhịn.

Vương Manh Manh liếc trộm người Ngọc Hồ Điệp, nhìn đến thắt lưng hắc, dường như dùng một chút sức là có thể nhìn xuyên qua.

Không nhìn thì thôi, nhìn một cái thì hoàn toàn là kinh ngạc.

Nàng đã sớm phát hiện, năng lực thừa nhận của người này là siêu cấp cường hãn, như vậy ánh mắt đối nàng mà nói, thật sự đã muốn là chút lòng thành.

Hiện tại trong lòng nàng nghĩ đến chính là một cái đùi gà thơm ngào ngạt.

Hơn nữa là gà béo.

Cả đầu ảo tưởng vô số gà quay chung quanh mình....

Nhưng ngay lập tức, trong lòng bao nhiêu ai oán liền dâng lên.

Cũng bắt chước ánh mắt khinh thường của Ngọc Hồ Điệp kia.

Thân thủ, một phen túm lại tay áo hắc, nói: “Uầy! Mười ngày, chúng ta khi nào thì mới có thể ăn thịt đây? Nếu còn bị bỏ đói như vậy, ta xác định là sống không được bao lâu!”

Ngọc Hồ Điệp trên trán nhất thời liền xuất hiện một giọt mồ hôi.

Không phải hắc không cho Vương Manh Manh ăn.

Mà là.....

Bàn tay âm thầm cho vào túi áo, chỉ còn chút bạc vụn, Ngọc Hồ Điệp thở dài một hơi, nhìn đôi mắt đáng thương trước mặt, nói một câu: “Chờ một tháng sau về đến nhà, chúng ta có thể ăn thịt” trong lời nói, thế nào đều nói không ra miệng.

Theo dõi phản ứng hai ngày vừa rồi của Vương mèo nhỏ, hắc xác định một việc, sức chịu đựng của Vương Manh Manh đã tới cực hạn rồi.

Kết luận này là Ngọc Hồ Điệp nhìn ra khi thấy Vương Manh Manh xem người khác ăn thịt mà hai mắt liền phát sáng còn hơn cả đèn dầu, đặc biệt đến hôm nay, Vương Manh Manh trong mắt tỏa sáng rực rỡ hơn nhiều.

Ánh mắt kia, thật sự không giống mỹ nhân, lại càng không giống nữ hiệp siêu cấp chút nào.

Mà là một con sói bị bỏ đói nhiều năm rồi.

Hết thấy, hết thấy, đều nói lên rằng, trong lòng Vương Mạnh Mạnh chỉ có một yêu cầu duy nhất — nàng muốn ăn thịt!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

Ở phía sau, cự tuyệt một sinh mạng đáng thương đang nhìn hẩn, Ngọc Hồ Điệp thật sự là nói không nên lời.

Một hồi lâu sau, hẩn khẽ cắn môi, vỗ vào ót Vương Mạnh Mạnh, hơi mở miệng nói, lời còn chưa ra đã bị vẻ mặt tức giận Vương Mạnh Mạnh làm cho giật mình.

Tức giận ngập tràn trong mắt....

“Này! Người có biết hành động vừa rồi của người là hơi quá mức không?”

Nhìn Ngọc Hồ Điệp lắc đầu phủ nhận mà không chút do dự, trong lòng Vương Mạnh Mạnh uất ức lại càng thêm lớn.

Tức giận nắm chặt nắm đấm, vung lên: “Động tác của người y như chụp đầu con chó vậy!”

Chỉ tiếc, như vậy khí thế oai hùng, như vậy khí thế hổ báo, duy trì không đến mười giây!

Ngay sau đó, nàng đã bị lời nói của Ngọc Hồ Điệp làm mặt mày biến sắc “Thật sự?”

Ngọc Hồ Điệp chỉ nói một câu.

Theo câu nói đó, hẩn lấy từ trong lòng ra vài khối bạc, sau đó suy nghĩ một chút.

Ngày đó hẩn đem ngựa bán đi còn lại tiền, cẩn thận tính toán một chút, phỏng chừng đi đến nơi vẫn còn thừa một ít tiền.

Ngọc Hồ Điệp thở dài một hơi, chỉ phía quán rượu phía bên kia đường: “Đừng nói gì nữa, chờ một chút đến nơi đó, ta giúp người mua thịt, biết không?”

Kỳ thật những từ khác Vương Mạnh Mạnh đều không nghe được, nàng duy nhất để ý chính là Ngọc Hồ Điệp kia có nhắc tới một chữ: ‘Thịt’

Cho nên, Ngọc Hồ Điệp còn chưa nói xong, liền thấy Vương Mạnh Mạnh tinh thần phấn chấn hẩn lên, khí lực cũng no đủ, dùng mười phần tốc độ đi tới quán rượu hẩn vừa chỉ kia, đi đến một nửa, mới bắt đầu quay đầu lại giục hẩn: “Này! Đi gì chậm vậy?”

Bộ dáng xinh đẹp đó, làm Ngọc Hồ Điệp không khỏi cười ra tiếng.

Lúc này hẩn phát hiện, quyết định vừa rồi là chính xác.

Có thể nhìn thấy nụ cười tươi thắm như hoa, không cần nói cũng biết, “hoa” như vậy rất đáng tiền, cũng thật ngọt ngào, cũng là đáng giá...

Một bên nghĩ, một bên cười dài đuổi theo Vương Mạnh Mạnh, cùng nàng sống vai bước vào quán rượu.

Bước vào quán rượu, còn không chờ Vương Mạnh Mạnh mở miệng, Ngọc Hồ Điệp đi đến chiếm một cái bàn, một bên ngồi xuống, một bên cũng rất chủ động mở miệng giúp nàng gọi thức ăn: “Tiểu nhị, tương thịt bò!”

Không đợi tiểu nhị đáp lời, Vương Mạnh Mạnh liền lập tức đánh gãy lời nói của Ngọc Hồ Điệp: “Không cần tương thịt bò!”

Câu nói này làm cho Ngọc Hồ Điệp kinh ngạc, “Không cần tương thịt bò”?

Chẳng lẽ không phải nàng rất đói, nên không muốn ăn thịt?

Rất nhanh, Ngọc Hồ Điệp lập tức liền hiểu được mình đã hiểu sai ý.

Nguyên lai, Vương Mạnh Mạnh không phải không cần thịt, mà chính là không cần thịt bò.

Vương Mạnh Mạnh lấy tay quắc quắc gọi tiểu nhị, hai ánh mắt lờ lờ tỏa sáng, mở miệng hỏi: “Nơi này của các người có móng giò không?”

“Dạ, có!”

Tiểu nhị một bên nhanh nhẹn lau bàn, một bên trả lời: “Chẳng những có móng giò, còn có cái loại này phỉ phì, chỉ cần cắn một miếng lập tức bụng sẽ béo lên, sợ cô nương ngại béo không muốn ăn!”

Vương mào nhỏ ánh mắt càng sáng hơn, gật đầu như chém đinh chặt sắt..

“Mau đem hai suất đến!”

Ngọc Hồ Điệp phát hiện một việc, Vương Manh Manh quả thực có khẩu vị rất tốt, ăn rất nhiều.

Hơn nữa ăn cái gì tốc độ cũng rất nhanh, còn không đến nửa khắc, bụng đã bự ra đến không thể tưởng

Nhìn chiếc bàn còn một cái đĩa vẫn còn đồ ăn, ánh mắt Vương Manh Manh liền xuất hiện một tia do dự, cuối cùng nuốt nước miếng, cười tủm tỉm đem khay đồ đẩy lên trước mặt Ngọc Hồ Điệp: “Sao ngươi không ăn?”

79. Chương 79: Ta Là Đại Gia Nhà Ngươi

Edit: Phương Xêkô

Beta: Ngôn Ngôn

Nhìn nụ cười thánh thiện như trăng rằm của Vương Manh Manh, Ngọc Hồ Điệp không khỏi âm thầm thở dài một tiếng.

Trong lòng, lại cảm giác mình là tội nhân thiên cổ.

Cư nhiên đem một siêu cấp nữ hiệp có tri thức, hiểu lễ nghĩa biến thành cái dạng này.

Dường như là không còn cách nào khác, vì bù lại sai lầm của mình, Ngọc Hồ Điệp đem đồ ăn đẩy lại trước mặt Vương Manh Manh.

Trong mắt, tất cả đều là sùng nịnh không nên lời: “Ta không đói, ngươi ăn đi!”

Nghe lời nói đầy ôn nhu săn sóc của Ngọc Hồ Điệp, Vương Manh Manh nhất thời cảm kích.

Nhìn chằm chằm cái giò heo làm nàng thèm nhỏ dãi chừng nửa ngày, khẽ cắn môi, cuối cùng giương giọng nói với tiểu nhị: “Lấy cho ta một con dao, đem giò heo cắt làm đôi!”

Nàng thật đúng là ngượng ngùng một người độc chiếm .

“Quả thực chính là phá gia chi tử!”

Vương Manh Manh vừa dứt lời, bên cạnh liền có tiếng người vang lên.

“Nếu cha ngươi biết một bữa cơm ngươi ăn hai cái móng giò, không đánh chết nha đầu ngươi mới là lạ!”

Giọng nói, tràn ngập tức giận!

Ngữ khí như vậy khiến Vương Manh Manh tò mò nhìn sang bên cạnh một cái.

Không phải là hai cái giò, mà là một cái chia đôi!

Được rồi, cho dù nàng không biết ở thời đại này một bữa cơm ăn hai cái giò heo là có tội, nhưng mà.....

Nhưng mà, có thể nào cũng không phải tiền của hần nha >”

Bất quá, sau khi nhìn đến diện mạo và cách ăn mặc của người kia, Vương Manh Manh rất nhanh liền thu hồi ánh mắt của mình.

Bản tính Vương Manh Manh vốn độ lượng, cho nên tuyệt đối sẽ không so đo với người khác.

Bởi vì chỉ cần liếc mắt một cái, nàng đã hiểu người kia vì sao vì lại nói ra những lời như vậy

Quần áo trên người của hắn, không nhầm chứ? Ít nhất cũng phải vá đến hơn mấy chục miếng! Điều này chứng minh...

Hắn ghen tị!

Không ăn được nho thì bảo nho xanh, vậy khẳng định hắn không có giò heo ăn, nên mới nói người ăn giò heo là có tội!

Không có việc gì thì đi ghen tị với người khác, người như vậy quả nhiên rất nhiều T.T

Đối với cái loại chuyên đi ghen tị với người khác này, Vương Manh Manh cũng không để ý mấy.

Nhưng mà không thể không thừa nhận, tầm mắt còn dừng lại trên người lão kia, Vương Manh Manh thấy ít nhất cũng phải nói một hai câu.

Nâng cánh tay, lấy đũa chọc chọc vào miếng giò heo, có lòng tốt giúp lão quái nhân kia sửa lại: “Đại gia, ngài nói sai rồi, này không phải móng giò, là chân giò!”

Lời của nàng vừa phát ra, cái tên đại gia kia liền nổi trận lôi đình, tay vỗ mạnh vào bàn, rống lên giận dữ: “Như thế càng đáng chết, chân giò so với móng giò càng đắt hơn!”

Cái này, Vương Manh Manh cảm thấy hết chỗ nói rồi.

Cuối cùng, nàng cũng đưa ra quyết định: Tuyệt đối không thêm để ý đến tên quái nhân này, đem một nửa cái chân giò đã được tiểu nhị cắt ra đẩy về phía Ngọc Hồ Điệp, cười tủm tỉm nói: “Người một nửa ta một nửa!”

Ngọc Hồ Điệp không nghe thấy lời nói của nàng, hai ánh mắt còn đang bận nhìn chăm chăm vào một chỗ.

Về mặt kỳ quái làm cho Vương mèo nhỏ sững sốt một chút, Ngọc Hồ Điệp lúc này chỉ có thể hình dung được bằng hai chữ— kỳ lạ!

Quay đầu, nàng lại nhìn thấy một người, vẫn là lão quái nhân vừa rồi.

Thấy Vương Manh Manh nhìn mình, quái lão nhân cầm lấy bát đậu húp ném về phía này, cảm tức nói: “Nhìn cái gì, chẳng lẽ chưa thấy ai soái như ta sao?”

Thanh âm tuy rằng không lớn, nhưng lại vang như chuông. Cả quán nhất thời quay đầu lại chiêm ngưỡng dung nhan kẻ vừa ngồi tự sướng Y.Y

Trở về vấn đề chính. Không chờ Vương Manh Manh trả lời, hắn lại bắt đầu đứng lên lải nhải: “Cái hay thì không học, lại học theo bộ dáng y chang cha ngươi, thời điểm cắn móng giò thì không còn biết trời trăng gì hết, ta nói cho ngươi biết này nha đầu, ngươi thật vô dụng! Một chiêu này mười lăm năm trước cha ngươi vẫn hay dùng qua!”

Trong đầu Vương Manh Manh “ding” một tiếng, xem ra người này nhất định biết chủ nhân của thân xác này, cho nên mới nói những điều như vậy.

Sau khi nhận ra điểm này, Vương Manh Manh liền lộ ra bản mặt xun xoe nịnh nọt, vô cùng vô cùng a dua cười nhìn lão quái nhân kia: “Xin hỏi vị đại gia này, ta biết ngươi sao?”

“Hừm!”

Lão nhân tức giận hừ một tiếng: “Người biết đường gọi ta là đại gia, vậy người nói đi, ta là ai?”

Con bà nó! Chơi khó nhau hả?

Nếu mà biết hắn là ai, thì còn phí công đi hỏi hay sao?

Nhưng là trong tình thế này, nàng tuyệt đối không có khả năng đem thân phận trước khi xuyên không của nàng nói ra, chỉ có thể là cười theo mặt, thật cẩn thận hỏi: “Vậy ngươi là?”

Lão quái nhân đập tay lên bàn, ánh mắt trừng trừng lửa giận: “TMD, ta là đại gia nhà ngươi!”

Wương Manh Manh nheo mắt trầm giọng hỏi: “Người nói lại lần nữa xem!”

Lão quái nhân lại đập tay lên bàn: “Ta là đại gia nhà ngươi”

Vẫn là câu mắng chửi người như vậy, Vương Manh Manh nhất thời hít vào một hơi lạnh khí.

Người trước mắt này đi mắng chửi người còn chưa tính, vậy mà lại liên tục mắng hai lần, bởi vì hắn nghĩ rằng một bữa cơm ăn hai cái giò heo, thực chất chẳng ăn một cái, còn phân nửa không hề động tới.

Người có thể nhẫn chứ không thể nhục, Vương Manh Manh cũng đập tay lên bàn, âm thanh còn vang dội hơn so với lão kia, giọng nói cũng cao hơn so với lão kia: “Ta mới là đại gia nhà ngươi!”

“Ngươi là đại gia nhà ta?”

Lão quái nhân cũng lập tức hít vào một hơi lạnh, ngón tay run run chỉ vào Vương mèo nhỏ: “Ngươi nói lại lần nữa xem, tin hay không ngươi đại gia ta tấu ngươi!”

Nhìn Vương Manh Manh mở miệng tạo thành khẩu hình “Ta là đại gia nhà ngươi”, tay hắn cầm lên một viên đậu tằm, ngón tay vi đạn, hoàn hảo xượt qua tóc của Vương Manh Manh, khảm sâu vào vách tường phía sau, giọng nói cũng tràn ngập uy hiếp: “Ta khuyên ngươi tốt nhất ngươi nên biết mình đang nói gì!” (Xeko: Nguy hiểm v~)

Vương Manh Manh quay đầu nhìn miếng đậu tằm, ngây người nửa ngày, mới nhìn sang Ngọc Hồ Điệp bên cạnh. Cuối cùng vẫn nói ra câu: “Ta là đại gia nhà ngươi!”

Bất quá thanh âm nhỏ đi rất rất rất nhiều, nhỏ đến mức, ờ thì không khác mấy chuyện chỉ có mình nàng nghe được.

Nói xong, Vương mèo nhỏ ngoắc ngoắc đầu ngo trái liếc phải, lại cảm thấy hành động như vậy thật tổn hại đến hình tượng siêu cấp nữ hiệp của mình.

Nhưng mà, haizz, hay thôi kệ đi....

“Đừng tưởng rằng ngươi có võ công cao thì ta sợ, ta nói cho ngươi biết, ngươi có thể mắng chửi người, nói người là đại gia nhà ta, ta cũng dám nói!”

Nói xong, cảm giác được có cái gì nứu lấy góc áo mình.

Cúi đầu nhìn, là hai ngón tay dài trắng nõn của Ngọc Hồ Điệp, không khỏi dùng sức chụp đầu hắn. Miệng, cũng là tức giận dạt dào: “Ngươi túm áo ta làm gì? Ngươi sợ hãi, ta không sợ, ta không tin trên đời này không có cái gì gọi là ‘trắng-đen’! Con bà nó! (Xeko: Nguyên văn nó thế Y.Y)”

Ba chữ ‘con bà nó’ này, đưa tới kết quả là vô số tiếng hít khí lạnh....

Ngọc Hồ Điệp khụ khụ hai tiếng, ánh mắt hắn nhìn chằm chằm vào lão quái nhân, nhưng mà lại nói với Vương Manh Manh: “Hắn thật sự là đại gia nhà ngươi!”

“Ngươi.....”

Lời nói của Ngọc Hồ Điệp, nhất thời làm mặt Vương Manh Manh đỏ bừng.

Trùng trùng nhìn Ngọc Hồ Điệp, thế nào cũng không thể nghĩ đến việc tên này dĩ nhiên lại là một đứa chuyên đi bắt nạt kẻ yếu, cư nhiên “chân ngoài dài hơn chân trong”, nói giúp cho lão quái nhân kia.

Hỗn hển thở, hung hăng cắn một cái lên tay Ngọc Hồ Điệp.

Ngọc Hồ Điệp một bên bị đau nên dùng lực phải, một bên hướng Vương Manh Manh giải thích: “Hắn là Giang Nam minh chủ, Vương Mông, thân ca ca của trung nguyên đại hiệp Vương Cương, ngươi nói hắn là cái gì của ngươi? Con bà nó cái gì?”

Vương Manh Manh liếc nhìn Ngọc Hồ Điệp, trong đầu, một đồng mối quan hệ bay qua bay lại.

Ngay sau đó, miệng há hốc, hơn nửa ngày mới nói được một câu: “Hắn là đại gia nhà ta! Vậy thì ta là bà nội của mẹ hắn!”

Nói còn chưa hết câu, Vương Cương mũi hừ lạnh một tiếng: “Ta không phải đại gia nhà ngươi, ngươi mới là đại gia nhà ta!”

“Ta.....”

Vương Manh Manh sắc mặt nhất thời trở nên quẫn bách .

Theo bản năng nàng nhìn Ngọc Hồ Điệp, chờ hắn giúp mình giải vây.

Đối mặt với cặp mắt đánh thương mở to, Ngọc Hồ Điệp rốt cục cũng động thân, cười theo, thật cẩn thận nói với Vương Cương “Vương đại hiệp, chuyện gì cũng từ từ, Manh Manh kỳ thật cũng là.....”

80. Chương 80: Người Rốt Cuộc Có Bị Ăn Không?

Edit: Phương Xêkô

Beta: Ngôn Ngôn

“Cái tên Manh Manh là để cho tên dân tộc nhà ngươi gọi sao?”

Ngọc Hồ Điệp chưa nói xong liền bị Vương Cương một câu chặt đứt khí thế!

Sau khi hét xong hai chữ “dâm tộc”, ai đó hít sâu một hơi, hai mắt đảo một lúc, tập trung tinh thần xem náo nhiệt nhân tiện liếc mắt một cái, tức giận hừ một tiếng: “Đi theo ta!”

Yêu cầu như vậy, nhất thời làm cho Vương Manh Manh cùng Ngọc Hồ Điệp bốn mắt nhìn nhau, nhắc chân đi theo Vương Cương ra ngoài.

Mới được hai bước, Vương Cương xoay người lại phẫn nộ hét to: “Tính tiền! Đồ ăn thừa gói hết vào!”

Vương Manh Manh ngồi ở trong phòng, một bên gặm giò heo ròn rột, một bên nhìn Vương Cương đi đi lại lại trong phòng.

Sau khi mang bọn họ đến tửu lâu này, liền như vậy qua lại đi lại, giống như đang cân nhắc chuyện gì quan trọng lắm.

Sau nửa ngày, Vương Cương mất sắc nhìn Vương Manh Manh:

“Người bị tên dân tộc này ăn chưa?”

“Ăn?”

Đầu óc lơ mơ, một lúc lâu mới có thể hiểu Vương Cương đang nói cái gì, Vương Manh Manh nhất thời mặt đỏ bừng, nghiêm túc nói với Vương Cương: “Đại bá, người nói bậy bạ gì đó? Nào có chuyện như vậy!”

Vương Cương hồ nghi nhìn chằm chằm Vương Manh Manh, vẻ mặt dị thường kỳ quái, hảo nửa ngày sau, ngón tay đột nhiên kêu răng rắc.

Chậm rãi đi đến bên Ngọc Hồ Điệp: “Tốt, nếu không có chuyện như vậy, ta sẽ giết tên dân tộc này, giúp người thanh danh không bị ô uế!”

Vốn đang vẻ mặt thản nhiên nhìn bọn họ gia quyến nói chuyện. Ngọc Hồ Điệp, lúc này sắc mặt nhất thời biến đổi: “Ta không có xxx gì Vương Manh Manh, sao còn muốn giết ta!”

“Đó là đương nhiên .”

Vương Cương đứng lý hợp tình nắm nắm đấm, cười hắc hắc: “Nếu là người ăn cháu ta, ta đương nhiên sẽ chiếu cố người thiệt nhiều này nọ, tỷ như nói đứa nhỏ cái gì, nhưng là hiện tại.....”

Cảm giác được trên người Vương Cương sát khí hùng hực, Ngọc Hồ Điệp sắc mặt lại biến đổi, vội vàng nhìn sang Vương Manh Manh: “Người cho rằng nàng nói thật?”

Lúc nói chuyện, chẳng qua là liêu mạng nháy mắt với Vương Manh Manh .

Chỉ tiếc, Vương Mạnh Mạnh như trước ngây ngốc nhìn hấn, căn bản là không có một chút ý thức việc gì đang xảy ra.

Xem bộ dáng này của nàng, còn không biết lời nói của mình có quan hệ tới sinh tử của Ngọc Hồ Điệp.

Bị bức cho đến phát điên, Ngọc Hồ Điệp nghiêng răng nghiêng lợi cắn môi, rốt cục quyết định sử dụng tuyệt chiêu sát thủ.

Nâng tay, chỉ phía cửa sổ: “Ai?”

Thừa dịp Vương Cương cùng Vương Mạnh Mạnh giật mình nhìn ra ngoài, rất nhanh Ngọc Hồ Điệp tiến đến bên người Vương Mạnh Mạnh, dùng cước, một chưởng đem nàng đánh bất tỉnh.

Lập tức đỡ lấy người đang hôn mê, cực kỳ bỉ ổi la làng: “Mạnh Mạnh, muội sao vậy?”

Nghe được tiếng kêu bi ai của Ngọc Hồ Điệp, Vương Cương cũng nhảy dựng lên, theo Ngọc Hồ Điệp trong tay một phen đoạt lấy Vương Mạnh Mạnh.

Vội vàng hỏi: “Nàng như thế nào? Người, dám tặc người rồi cuộc làm cái gì với nàng?”

Còn chưa nói xong, Ngọc Hồ Điệp nước mắt liền chảy ào ào.

Đầu tiên là trộm liếc liếc Vương Cương, tiếp theo bắt đầu than thở khóc lóc đổ trách chính mình: “Đều là của ta sai, làm cho Mạnh Mạnh đi theo ta chịu nhiều khổ cực như vậy, đặc biệt là bụng nàng.....”

“Bụng!”

Vương Cương cảm giác được ngũ lôi oanh đỉnh âm âm đổ xuống, đẩy mạnh Ngọc Hồ Điệp, túm cổ áo hấn gào lên: “Thằng khốn, ta muốn giết chết người!”

Gió lao vun vút!

Nắm tay vùn vụt.....

Thật đúng là một chút cũng không lưu tình, chiêu nào cũng hướng điểm “trọng yếu” trên người Ngọc Hồ Điệp.

Ngọc Hồ Điệp ôm Vương Mạnh Mạnh đông trốn tây lúi, may càng lúc càng nhấn lại, xem tư thế của Vương Cương, rất có khả năng không đánh chết hấn thì không ngừng.

Nếu là bình thường, như vậy chẳng là cái đỉnh gì cả!

Nhưng mà.....

Nhưng mà trong tay của hấn còn ôm một thân thể mềm yếu đang hôn mê bất tỉnh, thể trọng cũng không thể xem là nhẹ được: cục nợ Vương mèo nhỏ.

Không cần nói đến việc xuất thủ, ngay cả né tránh, cũng trở nên khó khăn vô cùng.

Bị bách cho rơi vào đường cùng, Ngọc Hồ Điệp nhấn châu chuyển động, dùng thân, trực tiếp đứng lại, đem Vương Mạnh Mạnh đưa sang phía trước: “Người đánh đi! Đánh xuống chính là một xác hai mạng.”

“Một xác hai mạng?”

Ngọc Hồ Điệp nghe được một tiếng rống giận dữ, Vương Cương cũng không thêm giảng đạo lý với hấn, thừa dịp Ngọc Hồ Điệp đứng lại, hung hăng hạ một quyền trên gáy hấn, làm cho hấn lâm vào hôn mê.

81. Chương 81: Đứa Nhỏ Trong Bụng

Edit: Phương Xêkô

Beta: Ngôn Ngôn

Thời điểm Vương Manh Manh tỉnh lại, nàng còn chưa kịp mở mắt, đã nghe thấy tiếng Vương Cương lớn giọng: “Tại sao lại chưa tỉnh?”

Giọng nói ấy, làm cho Vương Manh Manh vừa hơi mở mắt liền nhắm chặt lại.

Giờ này khắc này, tất nhiên phải tận lực thám thính tình huống xảy ra.

Bên tai, tiếng cười xun xoe nịnh nọt của Ngọc Hồ Điệp cứ vang lên: “Có lẽ do Manh Manh đi hai ngày đường nên quá mệt, chờ một chút chắc sẽ tỉnh lại thôi.”

Vương Manh Manh một chút cũng không dám động.

Mấy ngày rồi không có cơ hội nghỉ ngơi tốt như vậy, đơn giản là nằm nhắm mắt từ từ nghỉ cách, làm thế nào giấu diếm được ánh mắt khôn khéo của Vương Cương, nàng là người từ thời hiện đại xuyên về.

Yên tĩnh....

Sau đó, thanh âm Ngọc Hồ Điệp lại vang lên: “Lão nhân gia, có thể cởi trói cho tị hạ rồi từ từ nói chuyện không?”

Vương Manh Manh hé mắt nhìn....

Nhưng chỉ liếc mắt một cái, mắt của nàng liền tròn tròn....

Trong tầm mắt nàng, Ngọc Hồ Điệp bị trói gô đang lắc lư.

Nghe Ngọc Hồ Điệp yêu cầu, Vương Cương cả giận hừ một tiếng: “Cởi trói cho người, nếu người chạy, ta biết ăn nói thế nào với cha của Manh Manh đây? Rồi người muốn ta đi đâu đào cha cho đứa bé trong bụng bây giờ?”

“Đứa bé trong bụng?”

Vương Manh Manh quên mất mình đang giả bộ ngất mà kinh hô ra tiếng, ngạc nhiên hỏi: “Ai có đứa bé trong bụng?”

Nếu nàng đoán không lầm, Vương Cương nói nhất định là nàng có đứa nhỏ, nhưng mà nàng mới đến thời đại này không đến nửa tháng, như vậy đứa nhỏ này....

Vương Manh Manh chết tiệt, tự dưng lại bắt nàng làm mẹ đứa nhỏ....

Vương mào nhỏ chưa kịp suy nghĩ, phát hiện mình đã cao giọng quát: “Chết tiệt, từ bao giờ lại có thêm một đứa bé?”

Lập tức nắm chặt nắm tay, nghiêng răng nghiêng lợi đổ trách chủ nhân nguyên lai của thân thể này: “Vương Manh Manh chết tiệt, vì sao lại như vậy, dám chưa kết hôn mà đã có con!”

Tiếng quát của nàng, nhất thời làm di chuyển tâm mắt chú ý của Vương Cương và Ngọc Hồ Điệp.

Vương Cương vẻ mặt trắng bệch:

“Manh Manh, vừa rồi con mắng ai?”

“Còn có thể là ai!”

Tức giận trong mắt Vương Manh Manh càng sâu: “Không phải là người kia.....”

Nói được một nửa, lập tức lấy tay che miệng mình lại, mở to hai mắt trái phải liếc qua, nhìn hai người trong phòng đang hồ nghi nhìn mình, mới thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Nhẹ nhàng vỗ ngực mình.

Đối với năng lực phản ứng của mình mà cảm thấy tự hài lòng, nguy hiểm thật, nếu động tác che miệng chậm một chút, thì ba chữ “Vương Manh Manh” đã thốt ra rồi.

Vương Cương tất nhiên vẫn không tha, lập tức đi đến chỗ Vương Manh Manh.

Cúi đầu, nhìn thẳng vào khuôn mặt xinh đẹp nhỏ nhắn, trầm giọng hỏi: “Con nói, vừa rồi con mắng ai?”

Mây hơi nhả lại, hồ nghi hỏi: “Nếu bá nghe không lầm, thì con đang tự mắng mình”

Vẻ mặt hung hăng, làm cho đầu Vương Manh Manh lập tức dâng lên một loại cảnh báo, nếu là nàng không cho hắn một cái công đạo, một chưởng của Vương Cương chắc hẳn sẽ chụp vào gáy nàng.

“Tại sao con phải mắng mình chứ, con nói người kia là.....”

Không cần suy nghĩ, tầm mắt Vương Manh Manh chuyển động, thốt ra: “Con mắng người kia, hẳn tên là Dương Đồng Đồng, là.....”

Hai tay day huyệt thái dương, nhẹ giọng nói: “Hắn làm cho bụng của con.....”

Nói còn chưa xong, Vương Cương liền phát ra một tiếng kêu thảm thiết.

Giờ này khắc này, Vương Cương cảm giác mình sắp bị Vương Manh Manh làm cho “thăng” luôn, đỡ lấy mép giường, ai oán nói:

“Ông trời, như thế nào lại nhiều thêm cái Dương Đồng Đồng, vậy cha đứa nhỏ này rốt cuộc là ai?”

Ngón tay Vương Manh Manh không tự chủ mà nắm chặt góc chăn, suy nghĩ nửa ngày, mới khẽ cắn môi, nhả tâm nói: “Bá không cần biết hắn là ai, hắn giờ đã không còn là người nữa rồi”

Khóe mắt thoáng nhìn bộ dáng muốn giết người của Vương Cương, lập tức bổ sung: “Dương Đồng Đồng là nam nhân, là nam nhân mà bá không biết.”

Vương Cương nửa ngay sau mới phản ứng lại, nhưng thật ra một cái đứng trọng tâm gật đầu xác định.

Từ trên xuống dưới đánh giá Vương Manh Manh, bao nhiêu hoài nghi dần dần tiêu tan, gật đầu trầm giọng nói: “Đúng vậy, hẳn đương nhiên phải là nam nhân, nếu không phải nam nhân, tin tưởng bụng người cùng lắm thì...”

“Cùng lắm thì???”

Vương Manh Manh cứng họng lặp lại ba chữ cuối cùng. Ánh mắt, nhất thời liền trở nên có chút dăm chiêu

Đến hiện tại, nàng đột nhiên phát hiện, chính mình ra vẻ nói một chút để cho người khác cực độ dễ dàng hiểu lầm trong lời nói.

Ngay tại lúc Vương Manh Manh đang cần mẫn suy nghĩ xem làm thế nào để nói dối mấy chuyện này, thanh âm suy yếu phiêu đảng của Ngọc Hồ Điệp lại vang lên:

“Làm ơn, mặc kệ thằng chết tiệt kia là ai, tuyệt đối hắn không phải tại hạ, lão nhân gia ngài có phải là nên thả tại hạ ra rồi nói sau không?”

Vương Cương cánh tay mềm nhũn, hữu khí vô lực phân phó Vương Manh Manh: “Manh Manh, con cởi trói cho hắn, ta còn một số việc cần phải hiểu rõ”

Vương Manh Manh lập tức lên tiếng, đứng lên đi đến bên Ngọc Hồ Điệp.

Thân thủ, một phen rút kiếm bên hông hắn ra, Ngọc Hồ Điệp còn chưa kịp mở miệng ngăn cản, Vương Manh Manh liền vung kiếm cắt đứt dây thừng.

Nghe được tiếng dây thừng rớt xuống, nàng lại xuyên kiếm trả về chỗ cũ. Vỗ vỗ tay, dễ dàng cười nói: “Thu phục!”

Ngọc Hồ Điệp vừa mới ngồi xuống, Vương Manh Manh liền cúi sát xuống tai hắn.

Do dự nửa ngày, cuối cùng vẫn phải hỏi: “Dâm tặc, nói cho ta biết, rốt cuộc đứa nhỏ trong bụng ta có phải của người không? Người cùng tên Dương.....”

Vương Manh Manh vội nuốt tên xuống, đổi lại câu nói: “Có phải hai chúng ta vì đứa nhỏ này mới bỏ trốn?”

Lời của nàng mới xuất khẩu, Ngọc Hồ Điệp sắc mặt liền thay đổi.

Cẩn thận đem Vương Manh Manh cao thấp đánh giá tối thiểu mười lần, đến cuối cùng nói ra phán đoán của mình: “Tận đáy lòng, ta cảm thấy hắn là không phải!”

“Hắn là?”

Vương Manh Manh thét chói tai, túm lấy tay áo Ngọc Hồ Điệp: “Là ‘thì chính là ‘là’, không phải sẽ không ‘là’, cái gì là ‘hắn là’?”

82. Chương 82: Ai Là Cha Đứa Nhỏ?

Edit: Phương Xêkô

Beta: Ngôn Ngôn

Bộ dạng kích động như vậy làm cho Vương Cương cảm thấy trời đất như rung chuyển.

Miễn cưỡng đứng dậy, nắm lấy cổ tay Vương Manh Manh. đau đớn khuyên giải: “Bá tin con nhất định bị tên lừa đảo kia làm cho ra nông nổi này.....”

Ngọc Hồ Điệp kéo Vương Manh Manh qua một bên, thấp giọng nói:

“Nhưng cũng không cần phải tìm một người giả mạo là cha đứa nhỏ đi!”

Cách nói như vậy sẽ không động chạm đến ai, Ngọc Hồ Điệp ưỡn ngực, ho khan một tiếng.

Chỉ tiếc bên này có hai người đang chuẩn bị mưu đồ bí mật, nên không có tâm tình thưởng thức dáng người cao lớn của hắn.

Vương Cương đang cố gắng nghĩ biện pháp giúp đứa nhỏ còn chưa chào đời kia tìm một phụ thân tốt. Mà Vương Manh Manh thì lại buồn bực, đứa nhỏ trong bụng mình kia là của ai????

Trầm mặc, tĩnh mịch

Cuối cùng bị Vương Cương cao giọng đánh gãy .

“Ta nói này Manh Manh, con nói tên Dương Đồng Đồng kia đã chết?”

Vấn đề này, một chút Vương Manh Manh cũng không dám ăn nói hàm hồ, vội vàng gật đầu xác nhận: “Đúng vậy, hắn sớm đã chết!”

“Được!”

Vương Cương nắm bả vai Manh Manh, dùng lực hơi mạnh làm nàng nhất thời nhăn mặt, vô cùng tán thưởng đánh giá Vương Manh Manh:

“Quả nhiên không hổ là người của Vương gia chúng ta, xuống tay cũng rất sạch sẽ lưu loát.”

Vương Manh Manh xoa xoa bả vai, còn chưa kịp hô đau, ánh mắt lại trở nên dần mơ hồ.

Có chút há hốc miệng nhìn đại bá, mù mờ hỏi: “Xuống tay?”

“Con không cần sợ!”

Vương Cương vỗ vỗ ngực mình: “Cái loại đàn ông bội tình bạc nghĩa này, đáng phải giết, dòng họ đại hiệp nhà chúng ta, một năm thể nào chẳng giết bảy tám tên trướng thối như vậy?”

Còn không chờ Vương Manh Manh kịp nói đôi lời cảm thán, Vương Cương lại nói thêm:

“Tốt lắm, cái tên Dương Đồng Đồng nếu đã muốn đã chết, ta sẽ không quản chuyện của hắn”

Hơi nhíu mày, lại nói như chém đinh chặt sắt: “Hiện tại phải nghĩ biện pháp giúp bụng của con trước khi bị người ta nhìn thấy, tìm một phụ quân tốt, làm cho hắn chịu trách nhiệm.”

Đề nghị này, làm cho Vương Manh Manh hít vào một hơi khí lạnh, theo bản năng lấy tay sờ sờ bụng mình: “Nếu hắn không muốn thì sao bây giờ?”

“Hắn dám!”

Không thể không nói, Vương Cương thật sự là cao thủ trong cao thủ.

Chính là trong mắt hắn vọng lại sát khí, làm cho Vương Mạnh Mạnh nhin không được lui lại hai bước.

Vương Cương bẻ ngón tay răng rắc, từ từ nói: “Chỉ cần con nhìn trúng ai, nếu hắn không muốn ta sẽ đánh cho đến khi đồng ý mới thôi, ta không tin trên thế gian này có tên nào không sợ chết mà dám từ chối!”

Phòng bị nhìn chăm chăm vẻ mặt hổ báo của Vương Cương, Vương Mạnh Mạnh thật cẩn thận thối lui đến bên cạnh Ngọc Hồ Điệp, lặng lẽ hỏi:

“Người xác định hắn thật sự là đại bá của ta, đại hiệp giữa đại hiệp, mà không phải là cường đạo?”

Đối vấn đề này, Ngọc Hồ Điệp thực khẳng định trả lời.

“Một chút cũng không sai, nếu hắn thật sự là cường đạo, sẽ không bạo lực như vậy, cường đạo bình thường đều là dùng tiền mà qua cửa, khí chất y như đại gia. Hơn nữa, nói như đại bá nhà người vậy, chỉ cần nghe được là nữ cường đạo, căn bản là không cần đánh, thiếu niên mới phát dục đương nhiên đều muốn cướp, ít nhất cũng không cần chờ hai mươi năm!”

Hắn dừng một chút, nhìn thoáng qua quần áo rách tung toé của Vương Cương rồi nói tiếp: “Người cũng biết, đại hiệp! Chỉ có thể sử dụng vũ lực.”

“A!”

Vương Mạnh Mạnh cũng nhìn quần áo trên người Vương Cương, gật gật đầu:

“Thật đúng là như vậy.”

Vương Cương vốn đang có hào khí phát biểu tuyên ngôn, nhìn thấy Vương Mạnh Mạnh đang đứng cạnh Ngọc Hồ Điệp, liền đi lên tách nàng ra khỏi người hắn, lời nói thâm thía dạy bảo:

“Bá nói này Mạnh Mạnh, con cách xa tên dâm tặc này một chút, như vậy mới tốt cho thanh danh của con.”

Ngọc Hồ Điệp đương nhiên là nghe thấy, trong lòng nhất thời có chút không thoải mái.

Sờ mũi, ho khan một tiếng,

Cố gắng ưỡn thẳng lưng mà nói: “Kỳ thật, kỳ thật tại hạ cũng không phải người xấu, cái danh dâm tặc trong truyền thuyết cũng chỉ là lời đồn, nếu ngài không chê.....”

“Ta khinh!”

Còn không chờ Ngọc Hồ Điệp tự đề cử mình xong, Vương Cương liền vạn phần coi thường đánh gãy lời nói của hắn. Ngữ khí thành thật, không khách khí, lại quá vô tình: “Cho dù là Mạnh Mạnh nhà chúng ta có mang đứa con của người khác trong bụng, hắn cũng không đến lượt tên dâm tặc như ngươi!”

Nhưng mà, lời của Ngọc Hồ Điệp lại chính là ý tưởng của Vương Cương.

Vào lúc này, tâm tình Vương Mạnh Mạnh hơi trùng xuống, Ngọc Hồ Điệp nói như vậy, làm cho nàng thấy cảm động.

Cộng thêm một chút.....một chút rung động nói không nên lời.

Không quan tâm đến đứa nhỏ là của người khác, mà còn muốn cưới nàng. Như vậy thâm tình, thử hỏi không động tâm sao được?

Vương Mạnh Mạnh cố gắng cứu vãn tình thế, nắm tay Vương Cương:

“Đại bá, kỳ thật hắn cũng.....”

Lời nói cùng ảo tưởng của nàng cũng bị Vương Cương thô lỗ chặt đứt.

“Hừ, nếu hắn là đại hiệp thì có thể chấp nhận, nhưng hắn là dâm tặc, con lấy hắn làm gì? Bá nói này Mạnh Mạnh, tuy rằng hiện tại giá trị con người của con không đáng tiền, nhưng thế nào cũng là siêu cấp nữ hiệp giang hồ, đương nhiên phải chọn một vị phu quân tốt!”

Từ trên xuống dưới đánh giá Ngọc Hồ Điệp vài lần, đôi mắt cả giận hừ một tiếng.

“Tướng mạo của tên tiểu tử này cũng coi như không tệ, nhưng thân thể sớm đã bị nữ nhân vết sạch, ta đoán sống không được lâu đâu.”

Ngọc Hồ Điệp, ngực càng thẳng .

Nhẹ nhàng lấy chiết phiến mở ra, nhú mào nhìn Vương Cương:

Chiết phiến: Quạt a

~“Đại bá, ngài nói như vậy có phần không đúng, chẳng lẽ Ngọc Hồ Điệp tại hạ rất kém cỏi sao? Thần thái sáng ngời này, chắc không thể nào giống người đoản mệnh đi!”

Lời nói làm cho Vương Cương hít vào một hơi khí lạnh, run rẩy một hồi lâu, buông cánh tay Vương Mạnh Mạnh.

Lấy tay kéo Ngọc Hồ Điệp đến cạnh mình, nhỏ giọng nói: “Huynh đệ, có Mạnh Mạnh nhà ta ở đây, nên ta cũng không muốn nói thẳng, người xem người kìa, một bộ dạng hư hỏng.”

Nói tới đây, Vương Cương đột nhiên nhớ tới một việc, lấy tay chỉ vào ngực Ngọc Hồ Điệp: “Ha! Người, tiểu tử này phải thành thật cho ta, người nói ta nghe, rốt cuộc người còn có thể chống đỡ được bao lâu, ta đặt cược rồi!”

Trên mặt hắn đột nhiên xuất hiện một tia đỏ, có chút nhăn nhó nói: “Kỳ thật nguyên lai ta đã muốn đặt cược, ta cá là nửa năm đến một năm, hiện tại nhìn cái dạng này của người, ta nghĩ chắc phải đem tiền đặt cược đổi thành nửa năm.”

Uỳnh!

Quác quát quát!

Ngọc Hồ Điệp thấy một tia sét từ trên trời đánh xuống, làm tâm can hắn nháy mắt nát vụn.

Nắm tay áo Vương Cương: “Nếu ta nói cho ngài, một ngàn lượng hoàng kim đặt cược cho hai năm sau, ngài tin không?”

Vương Cương nhỏ giọng ghé vào tai Ngọc Hồ Điệp truy vấn: “Chẳng lẽ người chính là ngốc tử trong truyền thuyết ?”

Ngọc Hồ Điệp gật gật đầu: “Đúng vậy, nhưng ta tuyệt đối không phải.....”

Còn chưa có nói xong, Vương Cương tựa như một trận gió biến mất không thấy, trong nháy mắt lại đã trở lại, chạy đến cạnh Ngọc Hồ Điệp cười tủm tỉm nói: “Huynh đệ, người không gạt ta chứ, Vương Cương ta trên giang hồ cái gì cũng không lợi hại, nhưng nói đến tin tức linh thông, thì tuyệt đối đứng hạng một.”

Ngọc Hồ Điệp cười gượng hai tiếng:

“Đó là, ai chẳng biết Vương đại hiệp là đại hiệp giữa đại hiệp!”

“Đúng vậy!”

Vương Cương nhìn chằm chằm Ngọc Hồ Điệp, ánh mắt như đao, lạnh lùng nói: “Hai ngày trước ta nghe một tin, cái tên ngốc tử kia, quả thực là người, mười ngày trước đã muốn đi hủy bỏ một ngàn lượng hoàng kim tiền đặt cược!”

“Ách!”

Ngọc Hồ Điệp từ đáy lòng trào lên một trận kinh nể, gật gật đầu: “Đúng vậy, của ta thật”

“Được rồi! Ta biết nên thế nào làm.”

Hắn đột nhiên cầm tay Ngọc Hồ Điệp:

“Người giúp ta chiếu cố Mạnh Mạnh, ta đi đổi tiền cược, thuận tiện tăng lên một chút.”

Cái bộ dạng chân thành này, làm cho Ngọc Hồ Điệp thấy cảm động.

“Vẫn là đại bá tin tưởng tại hạ, thật cảm ơn, chỉ cần hai năm sau, tiền này tuyệt đối không chỉ là tiền, mà tiền đều có thể biến vàng!”

Ngọc Hồ Điệp còn chưa có nói xong, Vương Cương liền lộ ra vẻ mặt kinh ngạc: “Hai năm, ta cược trong vòng nửa năm, làm sao chờ được đến hai năm!”

“Nửa năm?”

Ngọc Hồ Điệp há hốc mồm nhìn Vương Cương: “Nếu người hạ là hai năm sau tiền đặt cược, như vậy nhất định phải đến lúc đó mới có thể lấy ra bạc?”

Vương Cương nhất thời lộ ra vẻ mặt người sẽ không đùa giỡn ta, cười lạnh một tiếng: “Hay nói giỡn, ai nói ta muốn hạ hai năm, ta muốn đem toàn bộ thân gia đều hạ trong vòng nửa năm!”

Nhìn bộ dạng tan nát cõi lòng của Ngọc Hồ Điệp, Vương Cương xấu hổ cười trừ: “Kỳ thật cũng lạ không thể ta, không phải ta xem người không dậy nổi, nhưng người hẳn là cũng biết, một người đàn ông, đối với thân thể của mình thì đương nhiên phải biết rất rõ, người xem, ngay cả người cũng không tin tưởng mình có thể chống đỡ quá hai năm, vậy thì vì sao ta lại phải ngu ngốc nhảy xuống!”

Sau một hồi nói nhảm, Vương Cương phát hiện Ngọc Hồ Điệp vẫn là gắt gao túm trụ tay mình, dùng sức đánh vào gáy hắn.

Một chương này ước chừng đúng bảy phần công lực.

Vừa lòng nhìn một chương này hạ xuống Ngọc Hồ Điệp, Vương Cương đem tay bị hắn bắt lấy dùng sức rút ra, đẩy Vương Mạnh Mạnh vào trong lòng hắn:

“Các người ở chỗ này chờ ta, ta lập tức sẽ trở lại.”

“Ách!”

Vương Mạnh Mạnh cúi đầu nhìn Ngọc Hồ Điệp vẫn không nhúc nhích, đầu tiên là ngẩn ra, tức giận hét theo bóng Vương Cương lúc này ở tít phía xa: “Sao bá lại đánh ngất hắn?!”

Vương Cương không quay đầu lại, nói lớn: “Ai kêu hắn ở đó mà ngăn ta.”

Ngạc nhiên nhìn bóng dáng của Vương Cương, Vương Mạnh Mạnh định mở miệng nhưng lại thôi, bởi vì nàng phát hiện một việc.

Hiện tại, tuyệt đối là một cơ hội tốt để chạy trốn.

Nhưng mà.....

Cơ thể Ngọc Hồ Điệp vẫn như vậy, y chang bộ dạng hoa hải đường ngủ xuân Y.Y

Cau mày, lấy tay vỗ nhẹ vài cái lên Ngọc Hồ Điệp, haizz, hắn căn bản là không có ý muốn tỉnh dậy.

Vương Mạnh Mạnh cầm khay trà tạt lên mặt hắn,

Quả là cách tốt nha, nước vừa tạt lên, kiều hoa Ngọc Hồ Điệp liền tỉnh lại.

Hai mắt mờ mờ cúi đầu nhìn Vương Mạnh Mạnh, cánh môi nở nụ cười của yêu nghiệt: “Nhắm mắt hay mở mắt đều nhìn thấy người, thật thú vị, nếu người đối cách khác dịu dàng hơn, ta sẽ rất thích”

Mặt Vương Mạnh Mạnh hơi đỏ.

Ngay sau đó, nâng Ngọc Hồ Điệp cánh tay buông lỏng, trực tiếp đem cơ thể vừa tỉnh lại của Ngọc Hồ Điệp quăng qua một bên.

Xong liền ngồi xổm xuống, thân mình hung tợn theo dõi hắn: “Ta nghĩ, cách này dâm tặc người sẽ càng thích hơn.”

Lại còn giả bộ cười hì hì: “Muốn ta nâng người dậy không?”

Ngọc Hồ Điệp một chút cũng không trông cậy vào Vương Mạnh Mạnh có thể nâng mình dậy, đôi mắt hoa đào có chút cợt nhả nhìn, ngưng ngưng dồn hết trọng lực vào người nàng:

“Cho tới bây giờ ta chưa thấy người con gái nào không dịu dàng như ngươi, thật không biết về sau ngươi có thể gả đi hay không...”

Nói còn chưa hết, đầu đã bị Vương mèo nhỏ hung hăng đánh: “Ai nói ta gả không được, ta tốt như vậy, ai không muốn cướp?”

83. Chương 83: Chúng Ta Lại Chạy Trốn

Edit: Phương Xêkô

Beta: Ngôn Ngôn

Ngọc Hồ Điệp sờ sờ mũi, kỳ thị nói: “Quái lạ, đầu năm nay sao nhiều người tự tin như vậy?”

Uốn ngược đi quanh người Vương Mạnh Mạnh vài vòng.

Tầm mắt lại từ trên xuống dưới đánh giá Vương Mạnh Mạnh vô số lần, cuối cùng phát ra một tiếng cảm khái:

“Nói thật, ta thật sự không biết ngươi có cái gì để mà tự tin dữ dội như vậy.”

Đối với hành vi miệt thị như vậy của Ngọc Hồ Điệp, Vương Mạnh Mạnh căn bản là không để ý.

Giơ tay, huých cùi chỏ vào lồng ngực tên kia:

“Ngươi cứ nói đi, ta xem ngươi còn có thể nói được bao lâu!”

Tay nàng nện lấy khuôn mặt Ngọc Hồ Điệp, chẹp chẹp lưỡi: “Đừng cho là ta không biết trong lòng ngươi kỳ thật rất rất rất hâm mộ ta!”

Lời của nàng vừa dứt. Ngọc Hồ Điệp bắt đầu trở nên dăm chiêu.

“Làm sao ngươi biết??”

“Ta làm sao có thể không biết?”

Ánh mắt Vương Mạnh Mạnh bắt đầu sáng như hai cái đèn pha ô tô (Xeko:em nhầm, thời này không có ô tô =))): “Nếu không phải ngươi một lòng với ta, làm sao lại muốn cưới ta lúc ta đang mang con của người khác?”

Vừa nghe đến vấn đề này, sắc mặt Ngọc Hồ Điệp nhất thời sụp xuống.

Về mặt đau khổ do dự nửa ngày, mới chần chờ mở miệng hỏi: “Trong bụng ngươi thật sự có đứa nhỏ?”

Câu hỏi như vậy, làm cho đôi mắt Vương Mạnh Mạnh tròn tròn.

Kinh ngạc mở to hai mắt nhìn Ngọc Hồ Điệp, trong lòng âm thầm buồn bực, chuyện nàng trong bụng có cục cưng không phải do chính miệng hắn nói với đại bá trước mặt nàng hay sao?

Hiện tại sao hỏi ngược lại nàng?

Nghĩ đến việc trước khi rời đi, Vương Cường nói muốn giúp đứa nhỏ của nàng bắt một tên về làm cha, lòng Vương Mạnh Mạnh bắt đầu bối rối.

Trong lòng lại cười khổ một tiếng.

Là một người con gái xuyên từ thời hiện đại đến đây, nàng tuyệt đối sẽ không ngốc như chủ nhân thực sự của thân xác này, nhất định phải lập gia đình mới có thể sinh con, nếu làm cho nàng cưới một người nàng không thích, nàng tình nguyện làm mẹ đơn thân cũng không đồng ý trói buộc một người đàn ông qua đường làm chồng.

Ngay tại lúc Vương Mạnh Mạnh đang tính toán rốt cuộc nên làm thế nào, bên tai, đột nhiên nghe được lời nói từ biệt của Ngọc Hồ Điệp.

“Nếu không có việc gì thì ta đi đây.”

Ngẩng đầu nhìn chằm chằm Ngọc Hồ Điệp, ánh mắt Vương Mạnh Mạnh có chút thay đổi.

Hơi nheo lại, lạnh giọng hỏi: “Người phải đi? Đi đâu?”

Ngọc Hồ Điệp thở dài một tiếng, ai oán nhìn Vương Mạnh Mạnh không biết tại sao đột nhiên lại tỏ ra sát khí bức người như thế, cẩn thận trả lời vấn đề của nàng.

“Ta muốn chạy trốn nha U.U!”

“Đại bá nhà người đi đổi tiền cược, hơn nữa nhìn dáng vẻ của hần là lấy toàn bộ thân gia đi cược, nếu hần biết là đã hiểu lầm, không cần nói nữa năm, chỉ sợ hôm nay ta cũng không toàn mạng trở về >”<>

Ngọc Hồ Điệp sau đó nói thêm vài câu nhưng Vương Mạnh Mạnh đều không chú ý.

Nàng chỉ nghe được hai từ – chạy trốn!

Được, hiện tại nàng phải làm, chính là cùng Ngọc Hồ Điệp — chạy trốn.

Chỉ có như vậy, mới không bị Vương Cương tóm một thằng ôn ngoài đường về bắt nàng lấy.

Nghĩ đến đây, Vương Mạnh Mạnh vội vàng cầm góc áo Ngọc Hồ Điệp.

Trên mặt, nháy mắt tràn ngập nụ cười xun xoe “Người đợi chút, ta cũng đi!”

“Ách!”

Ngọc Hồ Điệp kinh ngạc cúi đầu nhìn tay Vương Mạnh Mạnh, nửa ngày sau mới đem tầm mắt hướng lên trên:

“Sao người cũng muốn chạy trốn? Không phải là người vẫn mong cùng ta tay trong tay tung tăng chạy đi đấy chứ?”

Nói tới đây, trên mặt đột nhiên lộ ra một tia cười điển hình của yêu nghiệt.

Cúi người tiến đến bên người Vương Mạnh Mạnh, thổi thổi vào tai nàng một cái, thản nhiên nói:

“Tiểu nha đầu, có phải người phát hiện mình đã yêu ta, nên mới quyến luyến không muốn ta rời đi?”

Nói còn chưa có nói xong, trước mắt liền thấy tối thui một mảnh.

Nắm tay Vương Mạnh Mạnh chuẩn xác không sai tung một quyền đúng ngay giữa mắt Ngọc Hồ Điệp, khinh bỉ nói:

“Người chắc chắn là vì nguyên nhân này?”

Nhìn chằm chằm vào nắm tay Vương Mạnh Mạnh, Ngọc Hồ Điệp lập tức lắc đầu. Thân mình lui từng bước ra phía sau, u oán miết lên khuôn mặt tiểu đại hiệp không khác gì hổ báo của Vương Mạnh Mạnh, sâu kín nói: “Vốn chắc chắn như thế, nhưng hiện tại có muốn nghĩ cũng không được.”

Sau đó nói thêm: “Vậy người có thể nói cho ta biết, vì sao người muốn đi theo ta?”

“Vì sao?”

Vương Mạnh Mạnh cố gắng đem câu kia đã muốn vọt tới miệng nuốt trở xuống.

Câu này suy nghĩ nửa ngày, vẫn là không biết phải trả lời Ngọc Hồ Điệp thế nào về vấn đề này.

Nàng tuyệt đối không có khả năng nói ra sự thật. Ở cái thời không biết là thời nào này, người nàng biết cũng là người duy nhất thân với nàng, chính là cái tên hái hoa tặc này, không đi theo hần, nàng làm sao sống tiếp đây? @@

Do dự mãi cũng không biết làm thế nào, khuôn mặt nhỏ nhắn của Vương Mạnh Mạnh sớm đã nhăn nhúm thành một đoàn.

Nguyên nhân cũng không phải chỉ là do việc này...

Mà còn vì trong bụng của nàng.

Lấy tay nhẹ nhàng ôm bụng của mình, sau này ở đây sẽ có một đứa trẻ, nàng cảm thấy có chút không kịp thích ứng, cũng thấy không thích hợp nha

.

“Người cũng nghe rồi đó, mấy lời của đại bá nhà ta”

Vẻ mặt đau khổ đáng thương phóng tới nhìn Ngọc Hồ Điệp, nếu không phải Vương Manh Manh làm thế nào cũng khóc không được, nàng thề nhất định phải lôi ra hai giọt nước mắt: “Đại bá muốn túm cổ một người về làm cha của con ta! Ta không chạy, chẳng phải là ngu sao!”

“Không được!”

Ngọc Hồ Điệp cơ hồ kêu to: “Nói vậy, người nhà người không bêu đầu ta ra hầm mới là lạ!”

“Người xác định là như thế?”

Nhìn Ngọc Hồ Điệp gật gật đầu xác nhận, vẻ mặt Vương Manh Manh nhất thời liền thay đổi.

Ai oán thần thái nhất thời không thấy đâu, nàng cười hì hì với Ngọc Hồ Điệp:

“Nếu người không mang theo ta chạy trốn, ngày mai ta sẽ nói với đại bá dễ thương nhà ta, là người khi dễ ta”

Lời này vừa đi ra, Ngọc Hồ Điệp liền hít vào một hơi lạnh khí.

Không cần suy nghĩ, vội vàng nâng tay che môi của Vương Manh Manh.

Mắt ngó trái liếc phải không thấy ai, mới nhẹ giọng nói: “Những lời này không thể nói lung tung! Chỉ cần một câu rơi vào tai người khác, cả đời này thế nào ta cũng bị người ta đuổi giết.”

Vương Manh Manh nhướn mi, một chương không tiếc mà cống hiến hết mình cho Ngọc Hồ Điệp.

“Người cũng đừng nói ta bức người! Dù sao ta cho người hai lựa chọn. Thứ nhất hai ta cùng chạy trốn, chờ ta sinh đứa nhỏ rồi nói sau.”

Nói tới đây, trong mắt nàng bắn ra một trận hào quang, việc này quyết tâm làm!

“Nói vậy, ta xem bọn họ còn có thể giúp đứa nhỏ này tìm một người cha chuẩn mực nữa không?”

Ngọc Hồ Điệp ử rử liếc mắt nhìn Vương Manh Manh, thần sắc lúc đó lại suy sụp không ít.

Có cảm giác như lòng mình đều bị kẻ vô tâm trước mắt vò cho nát vụn. Ngọc Hồ Điệp ai oán nói: “Chẳng lẽ tên Dương Đồng Đồng kia ở trong lòng người lại quan trọng như vậy? Hắn chết, người vì hắn mà thủ tiết sao?”

“Dương Đồng Đồng?”

Vương Manh Manh hồ nghi lặp lại cái tên, hồi lâu mới nhớ ra cái tên này là do lúc mình quá hoảng loạn mà nói bừa, không khỏi bật cười ra tiếng:

“Ta với hắn làm gì có quan hệ gì? Chẳng qua ta không muốn bị đại bá tùy tiện gả ta ột người ta không thích thôi.”

Nói xong, trên mặt Vương Manh Manh liền xuất hiện một tia nhăn nhó:

“Chủ yếu là ta lo lắng một vấn đề, phỏng chừng bọn họ nhất định là muốn gả ta ột tên đại hiệp. Nói vậy, ta chẳng phải là cả đời đều phải đi theo hắn chịu khổ, một chút cơm, không, ngay cả hai cái móng giò cũng không có để ăn sao?”

Đối với lo lắng này của Vương Manh Manh, Ngọc Hồ Điệp nghiêng ngẫm tỏ vẻ có lý.

Gật đầu một cái, nhẹ giọng nói: “Phỏng chừng đúng là vậy, lựa chọn hàng đầu của họ nhất định là cháu của trưởng môn phái Nga Mi, hiệp sĩ giang hồ tuổi trẻ đầy hứa hẹn Tần công tử, Tần Đoạn Ngọc! Hai nhà các người trước kia hình như cũng đã hứa hôn”

“Thiếu hiệp đầy hứa hẹn trên giang hồ?”, Vương Manh Manh cơ hồ là hô nhỏ ra tiếng, nghiêng răng nghiêng lợi nắm chặt nắm tay: “Chết tiệt, ta không biết!”

Nếu trước kia, nàng nghe được tin tức này, nhất định là nhảy nhót không ngừng.

Vấn đề là sau khi trải qua sự kiện “hai cái chân giò”, Vương Manh Manh vừa nghe đến hai chữ “đại hiệp”, trên đầu mưa dông ầm ầm kéo đến. Nếu là như vậy, chẳng phải là cả đời này cả thịt cũng không được ăn sao?

Nghĩ đến đây, Vương Manh Manh không khỏi rùng mình.

Vội vàng cầm tay áo của Ngọc Hồ Điệp, trầm giọng nói: “Bớt xàm ngôn đi, giờ ta nói cho người lựa chọn thứ hai. Chính là một mình người đào tẩu, sau đó chờ đại bá ta trở về, ta sẽ nói người xé rách đồ của ta, sau đó còn không ngừng cưỡng bức ta.....” Nói xong nhẹ nhàng cười với Ngọc Hồ Điệp. “Đến lúc đó, ta cam đoan vẫn sẽ có rất nhiều người truy đuổi người, bất quá so với hiện tại hung mãnh hơn, tuyệt đối là đuổi giết!”

Ngọc Hồ Điệp trợn mắt, nắm chặt nắm đấm hét lên: “Nha đầu nhà người, người dám vu khống ta? Ta xé rách quần áo người khi nào? Không ngừng cưỡng bức người khi nào?”

Vương Manh Manh tà tà liếc mắt một cái nhìn Ngọc Hồ Điệp, buông tay nhún nhún vai: “Huynh đệ, người kêu tới hồng hộc cũng vô dụng, người nói người khác sẽ tin tưởng tên dâm tặc nhà người hay tin tưởng siêu cấp nữ hiệp ta? Người kè kè cạnh ta nhiều ngày như vậy, hiện tại người ta dâm tiểu nhiều như vậy, chỉ sợ người càng giải thích càng thêm rối”

Nói xong nâng tay vỗ vỗ bả vai Ngọc Hồ Điệp: “Này ngậm bồ hòn, giờ người chỉ có thể tự cắn môi ăn đi *haiz*!”

*Xeko: Ý là bảo huynh ấy chỉ có thể âm ức mà không làm gì được ế

Ngọc Hồ Điệp dậm chiêu, ngậy ngốc nhìn chằm chằm Vương Manh Manh nửa ngày: “Ta rốt cuộc cũng hiểu được một chuyện. Người không đi làm cường đạo thật đúng là đáng tiếc.” Hơi cắn chặt hàm răng: “Người quả thực trời sinh chính là để làm cường đạo”

Nói chưa xong, Ngọc Hồ Điệp chỉ biết những lời mình nói quả thực vô nghĩa.

Nếu hắn nói như vậy có thể làm cho Vương Manh Manh cảm thấy áy náy trong lòng ngay từ đầu, thì trước mắt nàng đã không uy hiếp hắn.

Quả nhiên không ngoài dự đoán, sắc mặt Vương Manh Manh như thường còn không tính, thậm chí còn khuyến mãi thêm vài phần đặc ý.

Vương Manh Manh dạt dào cảm kích gật đầu: “Đa tạ sự khích lệ của người, giờ ta nghĩ lựa chọn của người chắc không phải bỏ đi một mình chứ?”

Sau đó hùng hổ đi phía trước...

Ở phía sau, Ngọc Hồ Điệp căn bản là không biết mình tại sao lại đi quen loại người như thế này >”

Ông trời ơi!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

Haizz!

Chỉ có thể là thở dài một tiếng.

Rồi đi lên phía trước, đi được một nửa, quay đầu gào lên với Vương Manh Manh: “Chúng ta cùng chạy trốn!!”

—

Mới đi hết một dãy phố, khuôn mặt Vương Manh Manh kéo đầy mây đen.

Không chỉ như thế, sắc mặt càng lúc càng tái, trán không ngừng túa mồ hôi: “Không được, bụng ta đau quá!!”

Những lời này làm cho sắc mặt của Ngọc Hồ Điệp cũng bắt đầu trắng bệch.

Vội vàng một phen đỡ lấy cánh tay Vương Manh Manh, lo âu vô cùng hỏi: “Người thấy thế nào?”

“Ta cảm giác như ta sắp chết đến nơi!” Vương Manh Manh dùng sức cầm lấy cánh tay Ngọc Hồ Điệp. Lời nói tiếp theo, càng làm cho Ngọc Hồ Điệp cảm thấy kinh hãi: “Ta chịu không nổi!”

Chính là như vậy, môi của Vương Manh Manh cũng bắt đầu trắng bệch.

Đau đớn khó nhịn rất nhiều, trong lòng Vương Manh Manh đột nhiên dâng lên một ý niệm.

Cái kia ý niệm kia vừa tung tăng bay đến, làm cho bạn Manh Manh cả người run lên, cơ hồ sắp khóc, có chút ủy khuất nhìn Ngọc Hồ Điệp:

“Người nói, có phải là vì đi đường mệt nhọc, cho nên, đứa nhỏ....”

Khuôn mặt của Ngọc huynh đệ càng thêm trắng bệch, tuy rằng hắn chưa từng gặp chuyện như vậy, nhưng mà từng nghe nói vì vận động quá nhiều mà hai mẫu tử nhà họ đều đi gặp tổ tiên, một xác hai mạng nha!

Ngọc huynh đệ rất biết hối lỗi sửa sai, liền bắt lấy tay một người qua đường: “Quầy thuốc gần đây nhất là ở đâu?”

84. Chương 84: Đứa Nhỏ Thế Nào Rồi?

Edit: Phương Xêkô

Beta: Ngôn Ngôn

Sau khi hỏi được địa điểm, Ngọc huynh đệ cũng không nói gì.

Mà lập tức lấy một tay ôm ngang người Vương Manh Manh, chạy như điên tới hiệu thuốc gần nhất.

Đến cửa, Ngọc Hồ Điệp ôm Vương Manh Manh vừa định đi vào, một cánh tay liền ngăn phía trước bọn họ.

Nhìn dọc lên theo hướng cánh tay, người này hẳn là người làm rồi:

“Chủ nhân nhà ta bề bộn nhiều việc, xin hỏi các vị có hẹn trước không?”

Vương Manh Manh ôm bụng cau mày nhìn chủ nhân của cánh tay chán sống kia, vừa định nói gì đó, nhưng mở miệng ra cái gì cũng không nói được.

Người kia không thấy.

Nàng chỉ kịp liếc mắt một cái, người kia ngay cả kêu cứu mạng cũng không kịp nói ra, đã biến mất ngay trước mặt nàng.

Hắn ta, ặc, bị Ngọc Hồ Điệp một cước đá bay:

“Đúng là muốn chết!”

Ngọc Hồ Điệp tiêu sái lưu loát đem một loạt động tác này hoàn thành, một chút cũng không dừng lại liền xông vào bên trong.

Vào đến nơi quả nhiên là khiến người ta sửng sốt!

Toàn bộ hiệu thuốc đều trống rỗng! Chỉ có lão già đang cười cười xem sách. Nhìn cái thể loại kia xem, ngay cả việc bọn họ đi vào cũng không phát hiện.

Nhưng mà đây không phải vấn đề Ngọc Hồ Điệp quan tâm.

Thật cẩn thận đặt Vương Manh Manh lên trên ghế, tiến đến chỗ ông lão kia kéo kéo góc áo: “Đại phu, qua bên này xem bệnh đi!”

Nghe được Ngọc Hồ Điệp tới tìm đại phu, người kia sắc mặt nhất thời trở nên xanh mét, thân mình cũng hơi run run.

Quát to một tiếng sau, người kia liền ôm đầu ngồi xổm xuống.

Miệng, lại kêu la không ngừng:

“Đừng đánh, ta cũng không cố ý, nếu người làm có cái gì không tốt, người cứ việc chuyển này nọ đi, hai ba ngày nay đều bị đánh, ta thật sự là chịu không nổi rồi!”

Ngọc Hồ Điệp kinh ngạc nhìn chằm chằm cái đầu cúi thấp của ông lão kia, lông mày chau lại, tức giận quát:

“Ta chỉ là hỏi đại phu đi đâu rồi, ta đánh người làm cái gì?”

“Người muốn cắn ta!”

Người kia lại cúi đầu càng tấp, càng lúc càng cắm xuống nền nhà nha~!

Thanh âm tuy rằng rất nhỏ, nhưng vẫn theo cái miệng đang vui vào đầu gối truyền đến: “Muốn đánh thì đánh đi, chỉ cần không đánh vào mặt là được rồi, về sau ta còn phải nhờ nó mà kiếm cơm!”

Ngọc Hồ Điệp cảm giác mắt của mình sắp hồng đến nơi rồi.

Bên kia bụng của Vương Manh Manh thật sự là đau muốn chết, không ngờ lại gặp được một tên như vậy, nói cái gì cũng không rõ ràng.

Không cần suy nghĩ, Ngọc Hồ Điệp nâng người kia đứng lên, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Ta không có hứng thú đánh người, ta chỉ cần biết đại phu ở đâu. Nếu bằng hữu của ta xảy ra chuyện không hay, ta thật sự sẽ muốn động thủ!”

Nghe Ngọc Hồ Điệp nói, cái đầu của ông lão kia liền ngẩng lên: “Người không phải người nhà bệnh nhân trước kia ta từng khám qua?”

“Đương nhiên không phải!”

Ngọc Hồ Điệp hồ nghi liếc mắt nhìn, theo cách hắn nói, thì hắn chính là đại phu.

Không cần suy nghĩ, Ngọc Hồ Điệp chỉ về phía Vương Manh Manh: “Ta là mang bằng hữu đến xem bệnh.”

Ngọc Hồ Điệp vừa nói xong, vẻ mặt người kia liền thay đổi.

Chẳng những là vẻ mặt thay đổi, chuẩn xác mà nói, hần cả người đều thay đổi.

Cái người có vẻ co vùi sợ hãi vừa rồi đột nhiên biến thành một nam tử hán cả khí chất và dáng người đều vĩ ngạn.

Cái kiểu chuyển biến quá ư nhanh chóng này, cơ hồ làm cho Ngọc Hồ Điệp không thể tin được, đứng trước mặt mình là một người mà không phải hai.

Người kia đầu tiên là ho khụ khụ hai tiếng, ánh mắt quét lên người Ngọc Hồ Điệp, trầm giọng nói:

“Ta chính là chủ của hiệu thuốc này, Giang đại phu.”

Sau đó nhíu mày, tức giận nói: “Các người có hẹn trước không?”

“Hẹn trước?”

Ngọc Hồ Điệp mặt nhăn mày nhíu nhìn thoáng qua căn phòng: “Nơi này của người trống hoắc, trừ người ra, ở ngoài là hai chúng ta, muốn hẹn trước làm cái gì?”

“Hiện tại không có người là do ngoại lệ. Nói cách khác, cái người xem chỉ là mặt ngoài! Người có biết cái gì là mặt ngoài không?”

Với vấn đề thâm ảo này, Ngọc Hồ Điệp lập tức lắc đầu.

“Danh tiếng của ta không ai trong thành là không biết, người bệnh đến xem một ngày nhiều không kể xiết.”

Giang đại phu rất kiên nhẫn giải thích: “Nếu không có hẹn trước, người xông đến đây chẳng phải là cướp chỗ người khác sao?”

Nghe đến đó, Vương Manh Manh đeo vẻ mặt đau khổ oán niệm: “Chỉ sợ xem xong, người lại bị người ta đập vỡ đầu”

Ngọc Hồ Điệp lòng nóng như lửa đốt nên không có chú ý suy nghĩ kỹ lời của tên lang băm này nói, nhưng mà nàng thì lại hiểu thấu.

Theo các loại tình cảnh vừa rồi, người kia tuyệt đối không phải là thầy thuốc tốt. Nếu không phải hẳn xem bệnh hại chết người, thì làm sao có người dám đánh hẳn?

Vương Manh Manh còn đang định nói nốt, ánh mắt Giang đại phu nhất thời mị thành một cái khâu.

Ngọc Hồ Điệp không để ý một cái hẳn liền lén đến cạnh Vương Manh Manh bịt miệng của nàng.

Cúi đầu nhìn chằm chằm Vương Manh Manh, từng chữ từng chữ nói:

“Cô nương, tốt nhất là không nên nói linh tinh, nhìn dáng vẻ của người, hẳn là bệnh nguy kịch, nếu lại kéo dài một chút, chỉ sợ thánh y là ta cũng không cứu được!”

Giang đại phu ôm cánh tay Vương Manh Manh, tuyệt đối là dùng lực lớn hết mức. Ở phía sau, mặc kệ Vương Manh Manh thế nào giãy dụa, đều không thể động đậy.

Hai mắt trợn ngược lên, trắng dã. Bởi vì bị bàn tay không chút lưu tình bị hết mũi miệng, khiến cho hô hấp không thông.

Không để ý đến Vương Manh Manh đang đau khổ giãy dụa, Giang đại phu quay đầu nhìn Ngọc Hồ Điệp: “Người muốn người hay muốn tiền?” (Nguyên văn: Người yếu nhân hay muốn tiền)

Câu nói nghiêm trọng này vừa xuất ra, Ngọc Hồ Điệp nhất thời hít vào lãnh khí, nhìn thoáng qua đôi mắt trắng dã của Vương Manh Manh, quyết định thật nhanh: “Đương nhiên là muốn người.”

“Người bệnh, trước cần đặt cọc một trăm lượng.”

Giang đại phu thật mạnh thở dài một hơi: “Bằng không.....”

“Nhiều như vậy?”

Ngọc Hồ Điệp lại hít một hơi, đem hết số bạc vụn trong người ra: “Ta chỉ có năm lượng hai, người xem xem.....”

Lờ chưa dứt, bạc trong tay đã bị Giang đại phu một phen cướp đi: “Thành giao!”

Ngọc Hồ Điệp há hốc miệng nhìn Giang đại phu: “Người xác định? Ta thật sự chỉ có năm lượng hai.”

Quả thật trách không được hẳn buồn bực, giá này đúng là hơi thái quá rồi.

Giang đại phu nhìn cũng không thèm nhìn Ngọc Hồ Điệp một cái nào nữa.

Dùng tốc độ nhanh nhất vội vàng bỏ bạc vào tay áo, thuận tay vỗ vỗ ngực.

“Chính cái gọi là người thầy thuốc, làm danh y, bản nhân đương nhiên phải lấy việc chữa cho bệnh nhân làm trọng, giá bèo một chút cũng không vấn đề.”

“Đúng! Đúng! Đúng!”

Ngọc Hồ Điệp vội vàng gật đầu: “Đại phu người nói thật sự là quá đúng, nhưng mà đã có thể xem bệnh uội ấy được chưa?”

“Đương nhiên có thể!”

Tiền cũng đã thu vào túi, ngón tay Giang đại phu đương nhiên cũng rời khỏi miệng Vương Manh Manh.

Nhìn Vương Manh Manh dùng sức hít từng ngụm khí, hắn rất nhanh đưa ra chẩn đoán: “May là các người tới kịp lúc, cô nương này bị bệnh hen suyễn, quả không nhẹ.....”

Ngọc Hồ Điệp cùng Vương Manh Manh, ánh mắt hai người nhất thời trợn tròn, cùng lúc quay sang nhìn nhau, trăm miệng một lời kinh hô: “Bệnh hen suyễn?”

Giang đại phu không hổ là hành tẩu giang hồ nhiều năm, nhìn phản ứng của hai người trước mắt, lập tức biết mình chẩn đoán sai rồi.

“Các người không nên gấp gáp, nghe ta nói đã! Đừng có tùy tiện ngắt lời ta”

Mặt không đỏ, tâm không loạn, tóm lại là cực kỳ bình thản nói tiếp: “Đương nhiên, bệnh hen suyễn chính là bệnh có thể gây biến chứng, nhưng mà nguyên nhân bệnh khẳng định không có khả năng là thế.”

Tinh tế nhìn Vương Manh Manh vài lần, Giang đại phu trình trọng quay đầu hỏi Ngọc Hồ Điệp:

“Người nói, nàng ta bị sao?”

Ngọc Hồ Điệp lau lau mồ hôi lạnh: “Muội ấy đau bụng!”

“Á?”

Ánh mắt Giang đại phu liền rơi xuống bụng Vương Manh Manh, nhìn bụng nàng hơi hơi nhô lên, lại trực tiếp hạ kết luận: “Vậy chắc chắn là có rồi!”

Nghe Giang đại phu chẩn đoán, Vương Manh Manh suy yếu gật gật đầu.

Lại há miệng hít thêm vài ngụm không khí trong lành mát mẻ, Vương Manh Manh mới nói: “Đúng vậy, việc này ta đã sớm biết, giờ ta muốn hỏi, vì sao bụng của ta lại đau như vậy?”

“Xem, đúng rồi, ta đã sớm nhìn ra là người đau bụng.”

Giang đại phu bày ra vẻ mặt ‘quả không ngoài sở liệu của ta’, hơi hơi cười một chút: “Các người tìm đúng người rồi, bản đại phu tuy rằng bệnh gì cũng tinh thông, nhưng mà sở trường vẫn là trị liệu các triệu chứng do đau đốn gây ra.”

“Ờ?”

Vương Manh Manh vốn hoài nghi khả năng y thuật của Giang đại phu, lúc này cũng bắt đầu không dám khẳng định đứng lên.

Bằng kết luận của nàng, Giang đại phu này quả thực chính là lang băm giang hồ nha!

Nhưng là nhìn bộ dạng tràn đầy tự tin của hắn, lòng Vương Manh Manh cũng bắt đầu dao động, hai mắt lóe hào quang: “Người thật sự có thể chữa trị tốt cho ta?”

“Khẳng định!”

Giang đại phu cực kỳ khinh miệt liếc mắt nhìn Vương Manh Manh, bắt đầu lôi sở trường y học của mình ra giới thiệu: “Người không nghe những gì ta vừa nói sao? Trị liệu đau đốn là sở trường của ta”

Ngừng lại một lát, lại trầm giọng nói: “Nói như vậy, tay đau thì chặt tay, chân đau thì khảm chân, tám chín phần mười đều có thể giảm đau nha!”

“Ách!” o.O

Vương Manh Manh không tự giác nắm chặt tay Ngọc Hồ Điệp, hơn nữa cơ thể bắt đầu không ngừng run rẩy.

Nàng đột nhiên phát hiện Giang đại phu này tuyệt đối không phải là đại phu, mà chính là đồ tể. >”

Nhìn hai người đang chuẩn bị chạy trốn, Giang đại phu mỉm cười: “Bất quá giờ chỉ là bụng đau thôi, đương nhiên cũng không thể chặt được, nhưng mà cũng có một cách dời đi.” (Nguyên văn: dời đi pháp)

Vương Manh Manh nghe vậy trong lòng hơi hơi định rồi một chút, không ngừng đem ánh mắt muốn nói ‘cứu ta’ bắn qua chỗ Ngọc Hồ Điệp, mới chiến run rẩy ngẩng đầu hỏi: “Dời đi?”

“Đúng vậy!”

Giang đại phu nói quả quyết. Sau đó bàn tay đột nhiên túm lấy ót Vương Manh Manh, lực đạo rất lớn, làm cho Vương Manh Manh nhất thời chết ngất.

Giang đại phu động thủ đánh người, vậy mà trên mặt lại tươi cười hớn hở, vừa lòng nhìn Vương Manh Manh trực tiếp ngã ở trên ghế, từ từ nói: “Này, chính là cách dời đi.”

Đang nói dở, sát phía sau vang lên một tiếng hét thảm thiết:

“ÔIIIIIIIIIIII!”

Nhìn Vương Manh Manh chết ngất, Ngọc Hồ Điệp gần như sững sốt

Tiếp theo hần liền vung nắm đấm lên giữa mặt Giang đại phu, đánh cho hần thành đầu heo.

Xoay người tung chân tạt ngang, một bên không ngừng đá, một bên lớn tiếng quát: “Cái đồ vương bát đản, không thể tưởng được ở trong thành cũng có hắc điểm như vậy.”

Đứng thẳng người, lại đá một cước lên người Giang đại phu, Ngọc Hồ Điệp cảm tức vung tay đấm xuống.

Nhưng mà, nắm tay lại đấm vào sát mang tai hần: “Người nói, người rốt cuộc do ai phải tới?”

“Không cần đánh, van cầu người không cần đánh nữa.....”

Loại danh y khí thế trên người Giang đại phu chớp mắt lại không thấy, thay vào đó là bộ dạng ai oán ôm mặt gào khóc: “Ta thật sự là thành tâm giúp người chữa bệnh mà, người nhìn đi, hiện tại nang ta tuyệt đối sẽ không thấy đau!”

Ngọc Hồ Điệp nhất thời nói không ra câu.

Hần là bị lời nói của Giang đại phu làm cho phân tâm.

Vương Manh Manh xác thực sẽ không cảm thấy đau bụng, bị đánh thành ra thế này, cũng sẽ không cảm thấy trên người có chỗ nào đau.

Giang đại phu tiếp tục kêu rên: “Ta dùng là cách dời đi chân chính mà, bằng không người chờ nang ta tỉnh lại rồi hỏi, ta cam đoan nang ta đau đầu mà không phải đau bụng.”

Uỳnh!

Ngọc Hồ Điệp nhất thời cảm thấy có một trận sét đánh từ trên trời giáng xuống, cẩn thận nhẹ giọng hỏi: “Người nói cho ta biết, cách dời đi của người chính là phát ở đầu muội ấy mà không phải ở bụng?”

“Ồ!”

Giang đại phu đầu lập lao đến ôm đùi Ngọc Hồ Điệp, tràn đầy ủy khuất ngẩng đầu nhìn: “Trẻ nhỏ cũng dễ dạy, chính là như vậy.”

Ai đó gân xanh lại bắt đầu nổi lên: “Ta đánh.....”

Nắm tay vừa mới tung xuống cách người Giang đại phu chừng 1cm, đã bị tiếng khóc kinh thiên động địa của hần làm cho phải thu về.

“Người đánh đi đánh nữa đi. Năm nay làm đại phu tại sao lại khó như vậy? Bà nội tổ tiên của con ơi, người ta rõ ràng chỉ biết giúp mấy đứa trâu bò đỡ đỡ, bệnh nhân cũng không phải bệnh như vậy! Người bảo ta có biện pháp sao? Người đánh chết ta, đánh chết ta đi!”

“Ách!”

Ngọc Hồ Điệp mặt rơi đầy hắc tuyến:

“Hóa ra người là bác sĩ thú y! Nguyên lai không có giấy phép hành nghề”

Lần này Giang đại phu cố gắng nâng lên nửa người trên, tức giận nói: “Huynh đệ này, ta nói ánh mắt của người thật sự là có vấn đề, người nên đi gặp thầy thuốc đi, ta chữa bệnh tuy rằng cái gì cũng tinh thông, nhưng mà việc trị liệu mắt là sở trường nhất.”

Thói quen bình thường vừa mới nói xong, Giang đại phu lập tức che miệng mình, mắt nheo lại hấp háy, nổi lên tia cười quyến rũ: “Hắc hắc, thói quen, thói quen rồi.”

Nhìn sắc mặt lạnh như băng của Ngọc Hồ Điệp, hắc vội vàng đứng lên chạy đến bức tường xanh xanh xám xám đem một biển chữ vàng xuống: “Ta có giấy phép hành nghề thật mà!”

“Ồ?”

Ngọc Hồ Điệp đem thứ Giang đại phu vừa mang đến xem qua một lúc, dựa trên những gì ghi trên đó thì hẳn là: “Điều thủ hồi xuân, giang hồ đồn đại.”

Ngón tay Ngọc Hồ Điệp dùng lực, chặt đứt cái biển kia thành hai nửa

Ném hai nửa kia lên bàn, hắc lạnh giọng nói: “Mặt trên viết sai rồi, hẳn là điều thủ truy mệnh mới đúng!”

Hai mảnh kia còn chưa chạm đến mặt bàn, Giang đại phu liền ngã xuống đất. Vô cùng bi tráng, vô cùng đau thương, gân cổ lên gào thét: “Biển của ta, năm trăm lượng bạc của ta mới mua được nó mà! Oaaaaaaaaa”

”

Bất quá lúc đang hăng say gân cổ, nhìn nắm tay Ngọc Hồ Điệp lại bắt đầu gợn lên, Giang đại phu vội vàng ôm đầu nằm úp sấp: “Không cần đánh, nương tử của người không phải là mang thai sao? Sở trường của ta chính là với mấy vật nhỏ như vậy đó.”

Nhìn ánh mắt Ngọc Hồ Điệp tràn đầy hồ nghi, Giang đại phu nhanh miệng nói thêm: “Cùng lắm thì ta coi nàng ta là ngựa để điều trị, người ta không phải nói sao, phụ nữ cùng với ngựa, không sai biệt lắm.”

Một quả đấm vèo vèo bay tới, trúng ngay giữa mặt nạn nhân =))

Ngọc Hồ Điệp rống lên một tiếng giận dữ: “Đồ hổ xí nhà người! Ta tuyệt đối không để cái tên thú y như người xem bệnh giúp muội ấy”

Bất quá.....

Bất quá Ngọc Hồ Điệp rất nhanh phát hiện một việc.

Hắn không cho lang băm này giúp Vương Manh Manh xem bệnh thật đúng là không được, bụng của Vương Manh Manh chỉ sợ không cầm cự được đến lúc tìm đại phu khác.

Thứ hai, trên người hẳn ngay cả một lượng bạc nhỏ bằng hạt bụi cũng không có.

Căn bản là không biết lấy gì để đi tìm đại phu về đây Y.Y

~0

~“Người nói, người lo lắng cho con ngựa.....”

Nói tới đây, Giang đại phu vội vàng che miệng,

Cười cười nhìn từ phía thắt lưng đến vẻ mặt đen kịt của Ngọc Hồ Điệp: “Không, là nương tử của người mệt nhọc quá độ, cho nên sợ là không cẩn thận làm hỏng thai?”

“Ồ!”

Ngọc Hồ Điệp gật gật đầu, ngón tay khẽ vuốt lên đôi má tái nhợt của Vương Manh Manh: “Người giúp ta xem xem tiểu nha đầu này bị sao.”

Nói xong, đôi mắt hoa đào liền nheo lại thành một đường.

“Nếu người không chắc chắn, tốt nhất là nói thẳng cho ta hay! Nếu có việc gì ngoài ý muốn.....”

Khi nói chuyện, nắm tay lại siết chặt một chút.

Vụn gỗ văng khắp nơi, nhìn chằm chằm khuôn mặt Giang đại phu nháy mắt trở nên trắng bệch, trầm giọng nói: “Người có biết hai chữ ‘hậu quả’ viết thế nào không?”

“Biết, biết, biết. Tiểu nhân biết!”

Giang đại phu nâng tay lau lau mồ hôi, gật đầu đầy hứa hẹn: “Đại gia, người cứ yên tâm, trị liệu này đúng là sở trường của tiểu nhân.”

Run run tay đưa lên bụng Vương Manh Manh tìm kiếm.

Hồi lâu, ánh mắt Giang đại phu liên trợn tròn, vẻ mặt ai oán vừa rồi cũng chợt biến mất, thay vào đó là cảm tức nhìn Ngọc Hồ Điệp: “Các người có phải cố ý tìm đến?”

Gương mặt Ngọc Hồ Điệp nhất thời liền chìm xuống.

Cái gì cũng không có nói, chỉ gờ nắm tay lên miệng thối thối: “Người có cái gì thì nói, tốt nhất vẫn là nói đúng vấn đề!”

Giang đại phu lúc này đây một chút cũng không lùi bước, ánh mắt cảm tức vẫn là cảm tức.

Khí thế kia tuyệt đối có thể cùng Ngọc Hồ Điệp phân đình tranh đấu: “Bằng việc ta sờ qua vô số bụng ngựa, ta dám khẳng định, nàng ta không có!”

Nói xong, ngón tay chỉ Vương Manh Manh: “Đừng nhìn bụng của nàng ta hơi lớn mà nghĩ linh tinh, kỳ thật bình thường không có tập luyện nên mỡ tích lũy xuống dưới bụng thôi.”

Ngữ khí, là tuyệt đối trăm đình chém sắt, không có một chút ngập ngừng.

“Hơn nữa!”

Giang đại phu trên mặt nổi lên một tia hèn mọn: “Các người nhất định là đã lâu toàn ăn đồ tạp nham, nàng ta đột nhiên ăn đầy mỡ gì đó mới bụng đau.”

“Ôe!”

Tiếng kinh hô không phải do Ngọc Hồ Điệp vọng lại, mà chính là từ người mới vừa tỉnh lại trong cơn mê – Vương Manh Manh.

Hồ nghi nhìn cái tên Giang đại phu mười phần tự tin, gấp giọng hỏi: “Người nói trong bụng ta không có cục cứng? Mà là lâu rồi không có đồ ăn, đột nhiên ăn nhiều quá nên mới thế?”

Nhìn Giang đại phu gật đầu khẳng định, tầm mắt Vương Manh Manh liền chuyển tới trên người Ngọc Hồ Điệp, chu mỏ cảm tức.

Cặp mắt kia xác thực là đôi mắt trách cứ, gương mặt Ngọc Hồ Điệp có chút phốt hồng.

Một hồi lâu, Ngọc huynh đệ gương mặt sang phía Giang đại phu hỏi: “Người làm sao mà biết lâu rồi nàng không có ăn nhiều mỡ gì đó?”

Giang đại phu hèn mọn đánh giá Vương Manh Manh, cười lạnh một tiếng.

Bắt đầu khoa tay múa chân bình luận: “Không cần xem thứ khác, người xem gương mặt xanh xao của nàng ta kìa, sẽ biết, mà lúc ta mới sờ bụng, tay trượt không thôi, vừa thấy chính là ăn rất nhiều mỡ gì đó, cho nên ta kết luận nguyên nhân đau bụng chính là như vậy.”

85. Chương 85: Phương Thuốc Của Giang Đại Phu

Edit: Phương Xêkô

Beta: Ngôn Ngôn

Hình như cảm thấy mình giải thích vẫn chưa đủ rõ ràng, Giang đại phu hơi nhăn mày, nói liền thoáng: “Loài ngựa chính là như vậy, nếu chúng sống trong nhà nghèo, ăn cỏ khô thì sẽ chẳng có chuyện gì phát sinh, nhưng mà một khi cho nó ăn yến mạch thượng hạng, thì sẽ xuất hiện tình huống như vậy!”

Ngừng một lát, nhìn qua hai sinh vật đang há miệng nhìn mình, Giang đại phu từ từ nói thêm: “Người nuôi ngựa không ai là không biết điều này, bằng điểm ấy ta dám khẳng định cô nương này cũng như thế!”

Cái kiểu so sánh này, khiến mặt Vương Manh Manh xuất hiện ba vạch đen. Không để ý đến cơn đau trong bụng, nàng cắn răng, tay nắm chặt: “Người coi ta là cái gì mà nói như vậy? Có tin ta đập sập tiệm nhà người không?”

Ba chữ “đập sập tiệm” đối với Giang đại phu quả nhiên là có tác dụng, nghĩ đến người đàn ông như hung thần đứng cạnh mình kia, mồ hôi trên trán không ngừng túa ra. Giang đại phu nâng cổ tay lau lau mồ hôi, đau khổ nói: “Cô nương đừng tức giận, đừng tức giận, ta chỉ là có thói quen lấy ngựa so sánh, do thói quen cả thôi, ha ha.”

Vương Manh Manh tức giận hừ một tiếng: “Người chắc chắn trong bụng ta không có cục cứng?”

“Chắc chắn!”

Giang đại phu ưỡn ngực, nhưng lại từ từ sụp xuống, lập tức nhỏ giọng trả lời: “Bất quá cũng khó có thể xác định, cô nương cũng biết đấy, bệnh mà, nhiều khi không chuẩn xác, nếu.....”

Như vậy tương đương với đáp án không chắc chắn, Vương Manh Manh nghiêng rằng nghiêng lợi chen ngang: “Giờ ta chỉ hỏi người, phải làm thế nào để chữa cho bụng của ta?!”

“Quá đơn giản!”

Giang đại phu thông thả đến trước bàn trà, nhắc bút viết loạt xoạt trên trang giấy, rồi lại thông thả đưa cho Vương Manh Manh: “Cô nương chỉ cần dựa theo những gì ta viết trong này.”

Vương Manh Manh cúi đầu, ánh mắt đắm chiêu.

Đơn thuốc của Giang đại phu quả thật rất ngắn gọn và hàm súc –[một gian nhà xí, mười tờ giấy, nếu không được, ba lạng hai đấu làm thuốc dẫn, tiên phục.]

Vương Manh Manh há hốc miệng. Giang đại phu cảnh giác, vội vàng giơ tay đoạt lại giấy.

Đọc lại một chút, rồi thông thả đi tới bàn trà, nhắc bút chỉnh thêm vài nét.

Trở lại bên cạnh Vương Manh, Giang đại phu có chút ngượng ngùng đem phương thuốc đã qua chế bản và bổ sung: “Thật ngại quá, thói quen, ha ha, ba lạng hai đấu là phân lượng dành cho ngựa, cô nương dùng ba tiền là được. Cứ xem, cứ xem hết mặt sau”

Vương Manh Manh hồ nghi liếc nhìn Giang đại phu, trong lòng cực kỳ hoài nghi. Nhưng mà sau khi xem xong một câu kia, nàng xác định được một việc, Giang đại phu quả nhiên là đồ gà mờ.

Mặt sau của câu nói kia chính là — rèn luyện nhiều hơn, quan trọng là đáng người hoàn mỹ.

“Ta nói cho người này!”

Giang đại phu cẩn thận trái phải nhìn qua, thần bí thì thầm: “Nói thật ra, ta đây có một bí phương không truyền ra ngoài, bụng dưới của cô nương đây hơi lớn, chính là do bình thường không hay hoạt động, nằm lâu mà thành, chỉ cần thường xuyên rèn luyện, nhất định có được dáng người tuyệt mỹ như siêu cấp nữ hiệp Vương Manh Manh.”

(Xeko: Bác này căn bản là không biết mình đang chữa cho “siêu cấp nữ hiệp Vương Manh Manh” đấy mà ==)

—

Phương thuốc của Giang đại phu quả là tốt, ba tiền đậu đi xuống, bụng nàng liền hết đau.

Nhưng mà lại làm cho lòng Vương Manh Manh và Ngọc Hồ Điệp nghi vấn.

Vương Manh Manh cầm phương thuốc nghiên cứu nửa ngày, nàng vẫn không thể không chú ý đến vấn đề này, hoàn toàn không thích hợp nha

~Đặt ngón tay lên bụng thăm dò, dùng đầu ngón chân cũng nghĩ không ra, nguyên lai thân xác này là siêu cấp nữ hiệp giang hồ, làm sao có thể bởi vì khuyết thiếu rèn luyện trong thời gian dài mà tích mỡ bụng, chỉ cần ngồi xếp bằng trên ghế thì liền có ngay ba tầng thịt????? Ồ.Ồ

86. Chương 86: Ta Bị Mất Trí Nhớ

Edit: Phương Xêkô

Beta: Ngôn Ngôn

Nếu như cùng cái kia, khụ khụ, cùng vòng một so sánh, mỡ bụng này chỉ có thể dùng một câu để hình dung — Trường Giang sáng sau đèn sáng trước!

Thời điểm Vương Manh Manh sờ sờ bụng mình, Ngọc Hồ Điệp ở một xó âm thầm thăm dò nàng.

Bất quá, vấn đề của hắn không phải ở bụng Vương Manh Manh.

Mà là ở cái đầu của nàng.

Từ trước đến giờ hắn vẫn luôn cảm thấy người con gái trước mắt này không có điểm gì là siêu cấp nữ hiệp Vương Manh Manh, có lẽ nàng là một trong mấy đứa giang hồ bịp bợm, ý vào bộ dáng giống Vương Manh Manh mà đi ra ngoài lừa người thôi.

Cho nên lúc ở quán rượu nàng mới không biết Vương Cương, chính là như vậy!

Nhưng mà chuyện nàng mang thai cũng có cái gì đó không đúng, tuy rằng lòng của hắn vì việc nàng không mang thai mà cứ tung tăng nhảy nhót (như vậy chứng tỏ hắn vẫn còn cơ hội ôm mỹ nhân về), nhưng mà liệu có ai ngay cả chuyện mình có mang thai hay không mà cũng không biết. Có không hả trời?!!!!!!!!!!!!

Quỷ dị a quỷ dị!

Vương Manh Manh cau mày liếc Ngọc Hồ Điệp lúc này đang ngồi xổm trong xó.

O.O

Làm cái gì vậy? Không có chuyện gì mà vụng trộm nhìn nàng, lúc nàng nhìn lại hắn, hắn lại tỏ ra vô tình chuyển tầm mắt sang hướng khác.

Tuyệt đối có chuyện!

Chẳng lẽ mình làm cái gì không đúng khiến hắn nhận ra?

Cúi đầu nhìn bụng, Vương Manh Manh đột nhiên hiểu rõ.

Nàng biết chỗ nào không đúng – chỉ có thể đổ thừa cho nàng không biết đóng kịch, đến cả việc mình mang thai hay không cũng không biết, mà không chỉ có vậy, nàng còn đi hỏi người ta có phải là cha đứa nhỏ không.

Ai, là do việc xảy đến quá đột ngột, làm nàng không biết ứng phó thế nào.

Nghĩ đến đây, Vương Manh Manh cảm thấy đầu có chút choáng váng.

Cố gắng hồi tưởng lại mấy cuốn tiểu thuyết xuyên qua. Vì sao con nhà người ta xuyên về quá khứ không có gặp phải loại chuyện này, chưa từng bị người bản xứ (a ha ha, là người thời này a) nghi ngờ. Còn nàng vừa mới đến lại....Aizz, ngay cả cái đáp án cũng không có mà tham khảo nữa, mẹ ơi! Y.Y

Nàng lo lắng một chuyện, nếu người khác biết nàng xuyên từ hiện đại về, liệu có nghĩ nàng là Tả Thi Hoàn Hồn, trực tiếp sẽ một cái răng rắc? (là bị bẻ cổ a)

Nghĩ đến đây, cơ thể Vương Manh Manh run lên bần bật. Ánh mắt không ngừng bắn về phía Ngọc Hồ Điệp. Chần chờ một lát, gơ tay chỉ vào đầu mình, nhìn trước sau một lượt, xác định không ai có ai nghe lén mới thấp giọng hỏi: “Người cảm thấy hành động của ta rất kỳ quái đúng không?”

Ngọc Hồ Điệp trầm ngâm một chút, rồi thực thành thực gật đầu một cái: “Đúng là có một chút.”

Câu trả lời của Ngọc Hồ Điệp, làm cho Vương Manh Manh đứng bật dậy.

“Sai! Hoàn toàn sai!”

Nắm tay nhỏ nắm chặt, phát hiện mình thế nào cũng không ra nổi một giọt nước mắt, cuối cùng đành từ bỏ chiến lược binh ai, liều mạng nháy ánh mắt nhìn Ngọc Hồ Điệp: “Người nói sai rồi! Không phải có một chút, mà là đầu của ta hỏng rồi!”

“Ách!” Ngọc Hồ Điệp khó hiểu nhìn Vương Manh Manh: “Người có bệnh?”

“Người mới có bệnh!”

Không cần suy nghĩ, Vương Manh Manh trực tiếp trả lời một câu như phản xạ có điều kiện.

Vừa nói xong mới nghĩ ra là không đúng, giờ không phải lúc dùng võ mồm. Ngỡ khí, nháy mắt liền chuyển biến. Cúi đầu giả bộ thở dài, u oán ngậm ngùi nhìn Ngọc Hồ Điệp: “Người nói đúng, ta có bệnh! Nhưng mà, bệnh của ta do người gây ra.”

“Cái gì mà ta?” Ngồi trên ghế, Ngọc Hồ Điệp hít phải khí lạnh, cảnh giác nhìn Vương Manh Manh. Nói như vậy, chỉ cần có chuyện gì, một trăm phần trăm đều đổ vấy lên đầu hắn.

“Đúng vậy!” Cúi đầu, nàng nói tiếp: “Nếu không bởi vì người, làm sao ta lại bị gạch bay đánh ngất? Từ khi tỉnh lại, đầu ta vẫn mơ mơ màng màng, không nhớ nổi những chuyện trước kia.” (cái vụ này hình như từ đầu truyện, lúc tỉnh dậy chị ấy phát hiện mình xuyên qua, bên cạnh còn có viên gạch hung khí của Ngọc huynh)

Nguyên nhân hợp tình hợp lý này, làm ồ hôi trên trán Ngọc Hồ Điệp không ngừng gào thét đòi kháng chiến.

Xem ra hết thấy đều là do hắn nghĩ lung tung, tiểu nha đầu trước mắt đúng là siêu cấp nữ hiệp, chẳng qua bị đánh thành cái thể loại này thôi.

Hết thấy nghi vấn đều vì vậy mà biến mất.

Khó trách nàng một chút võ công cũng không có, ngay cả đại bá Vương Cương của mình mà cũng không nhận ra.

Nghĩ đến đây, Ngọc Hồ Điệp nhìn cặp mắt trông mong hồn nhiên của Vương Manh Manh nói: “Vậy người nghĩ chuyện mình mang thai là.....”

Vấn đề này, làm cho Vương Manh Manh ôm đầu lẩn lộn trên giường gào thét: “Ta không phải đã nói với người, những chuyện trước đây ta đều không thể nhớ!”

“Cho nên?”

“Cho nên khi ta vừa tỉnh dậy đã nghe thấy các người nói ta có cục cứng, ta mới nghĩ mình có.”

“Vậy người nói cái tên Dương Đồng Đồng là.....”, Ngọc Hồ Điệp nhăn mày: “Người từng nói hấn hại người thành như vậy.”

“Á?”

Cái đầu không được tốt cho lắm của Vương Manh Manh đang chôn trên đầu gối, nghe được cái tên Ngọc Hồ Điệp vừa thốt ra, hồi lâu mới có phản ứng: “Hắn là người ta gặp trên đường, hắn nói với ta đến thành XX phong cảnh rất đẹp, ta liền đi, ai biết lại gặp được người, còn bị người đập cho không nhớ nổi, người nói có phải hấn hại ta thành cái dạng này không?”

Nói xong, bao nhiêu oan ức không ngừng kéo đến. Ánh mắt cũng bắt đầu đỏ, thanh âm dần trở nên mong manh, ngẩng đầu nhìn Ngọc Hồ Điệp: “Ngay cả võ công đều quên, làm nữ hiệp lưu lạc đến nơi này, người

nói đi, ta sung sướng không?”. Nàng nâng tay chỉ vào đầu mình: “Ta không trách người, muốn trách, chỉ có thể trách viên gạch kia bay tới không đúng lúc đúng chỗ!”

Để tăng thêm hiệu ứng hình ảnh, Vương Manh Manh còn giả bộ chấm chấm nước mắt: “Ta muốn biết, là kẻ nào đã làm chuyện kia, ta nhất định không tha cho hắn!”

Ngọc Hồ Điệp không tự chủ nhìn xuống bàn chân, ngay sau đó liền ngẩng lên, nhẹ nhàng nâng khuôn mặt Vương Manh Manh: “Người đợi ta chút!”

Nói xong cầm đầu chạy thực mạng ra khỏi Giang phu quán, bắt chắp hình tượng người của công chúng, trực tiếp đứng giữa đường cởi giày lột tất. Nhìn chân to đen thùi của mình thì không ngừng hít vào khí lạnh.

Sự việc trước mắt đã nhắc nhở hắn, Vương đại nữ hiệp ngày hôm nay trở thành cái dạng này, hắn tuyệt đối phải là người đầu tiên đứng ra chịu trách nhiệm.

Viên gạch đánh ngất Vương Manh Manh kia quả thật là từ trên trời giáng xuống, nhưng tuyệt đối không phải thiên ngoại phi tiên.

Nếu Ngọc Hồ Điệp không nhớ lầm, lúc ấy hắn từ tường thành bay vọt xuống dưới, nhất thời không phán đoán được độ cao, thời điểm ấy, chân lại vô tình va vào vòng bảo hộ trên tường thành. Cái chính là, lúc đó chân dùng hơi quá sức, cho nên gạch bị đập bay xuống dưới, thật tình cờ lại đập trúng Vương Manh Manh.

Với chuyện này Ngọc Hồ Điệp nhớ rất rõ, bởi vì sau đó ngón chân hắn đau liên ba ngày, đến bây giờ vết bầm vẫn chưa tan.

Hết thấy đều sáng tỏ, Ngọc Hồ Điệp hắn quả thực phải xin lỗi Vương đại nữ hiệp rồi!

Ngọc Hồ Điệp áy náy lò dò quay trở lại.

Nhìn Vương Manh Manh vẫn giữ nguyên bộ dạng nghiêng răng nghiêng lợi, nước bọt của hắn nuốt xuống cũng không thể trôi: “Nếu người bắt được tên nhóc kia, người sẽ làm thế nào?”

Mắt của Vương Manh Manh rất tinh, thoáng chốc đã nắm bắt được vẻ áy náy trên mặt Ngọc Hồ Điệp, tinh quang trong lòng rọi ra tứ phía.

Về mặt cử chỉ như vậy, chỉ có thể dùng bốn chữ để hình dung—có tật giật mình.

Dường như không nghĩ đến Vương Manh Manh lại nhảy lên túm cổ áo mình, nghiêng răng buông từng chữ: “Người đừng có nói với ta, cái kia là do người làm!”

Bộ dáng hung tợn ấy làm cho ý định đầu thú của Ngọc huynh nháy mắt bay sạch, lắc đầu thật mạnh: “Người xem ta có giống cái loại chuyên đi đập gạch người ta không?”

“Giống!”

Vương Manh Manh sớm phát hiện ra một việc, Ngọc Hồ Điệp có một tật xấu, nếu trong lòng hắn giấu diếm bí mật gì, thì bên ngoài sẽ căng ra sức làm bộ như không có.

87. Chương 87: Gặp Lại Cố Nhân

Edit: Phương Xêkô

Beta: Ngôn Ngôn

Bất quá, chuyện này nàng tuyệt đối không nói cho Ngọc Hồ Điệp biết.

Biết người biết ta trăm trận trăm thắng!

Bằng không chẳng may tên kia đề phòng, thì nàng sẽ không còn cái gì để xem thấu nữa rồi.

Huống chi lúc ấy người hấn đập trúng là Vương Manh Manh, cũng không phải nàng, cho nên cứ nói đại là mất trí nhớ cũng chẳng sao.

Quả nhiên, Ngọc Hồ Điệp có chút chột dạ vội vàng thanh minh: “Ta không có cố ý, tất cả đều là ngoài ý muốn.”

Cơ thể Vương Manh Manh nhất thời hóa đá.

Tên Ngọc Hồ Điệp này quả nhiên được giáo dục rất tốt, còn muốn chịu trách nhiệm nữa kìa.

Ánh mắt mở to, Vương Manh Manh còn chưa kịp đem những lời giáo huấn nghiêm khắc nói ra, đã bị giọng nói kinh dị từ cửa truyền đến làm cho phát sợ, miệng cũng rất nhanh đã ngậm lại.

“Người đã gặp qua hai người kia à?”

Giọng nói này rất quen thuộc, quen thuộc đến mức làm cho Vương Manh Manh thấy rùng mình....

“Á?”

Giang đại phu kinh ngạc nói: “Hai người này không phải là hai người hôm nay đến tìm ta để khám bệnh sao?”

“Đúng vậy, là bọn họ!”

Gia tộc của Giang đại phu cũng nhanh miệng bon chen: “Ta nhận ra người này, lúc ấy hấn còn đập ta một cước vì bụng của nương tử hấn đau không chịu nổi!”

“Đồ mất chó nhà người, cái gì mà nương tử, bọn chúng là gian phu dâm phụ!”

Một tiếng bạt tai trong veo như suối, sau đó là tiếng đấm đá vô cùng sinh động hấp dẫn.

Ở giữa, là tiếng gia tộc kêu thảm thiết.

Trong đó câu nói được lặp lại nhiều nhất:

“Ông trời ơi, hôm nay con gặp phải vận gì vậy, tại sao toàn đụng phải mấy tên không có tính người vậy.....oa oa.....”

“Ta nói cho người, không biết chuyện gì thì ra ngoài đừng có nói lung tung, bằng không người cũng không biết mình chết khi nào đâu.”

Tiếng quát đầy tức giận của Phượng Thanh Ly bay vèo vèo vào trong phòng: “Nói mau, bọn chúng ở đâu?”

Người có thể làm cho Vương Manh Manh ngay cả nói cũng không dám nói đương nhiên chỉ có mình Phượng Thanh Ly. Túm lấy tay áo Ngọc Hồ Điệp, nàng ghé vào lỗ tai hấn nhỏ giọng nói: “Người mau đi ra ngoài chống đỡ.”

Ngọc Hồ Điệp lắc đầu: “Ta không đi, người cũng không phải không biết tính cách hung hãn của cô ta, ta đi ra ngoài chẳng phải là tự mình đi gặp Diêm Vương sao?”

“Nhưng mà.....”

Vương Manh Manh bắt đầu cảm thấy muốn khóc: “Nếu như bị cô ta bắt được, không giết ta mới là lạ.”

Ngọc Hồ Điệp không trả lời, hai mắt nhắm nghiền nhìn ra phía cửa: “Ta nghĩ, chúng ta không cần đi ra nữa đâu.”

“Vì sao?”

Lời vừa nói, Vương Manh Manh kỳ thực cũng biết mình hỏi ngu rồi, không cần đi ra ngoài, nguyên nhân đương nhiên là do Phượng Thanh Ly đã vào đến đây.

“Người nói chúng ở đâu?”

Một thanh âm mềm nhẹ từ tốn vang lên bên tai Vương Manh Manh, làm cho nàng vội vàng quay đầu lại xem, Phượng Thanh Ly cách nàng một khoảng còn chưa đến nửa thước, ánh mắt căm thù nhìn chằm chằm.

Người ta chẳng những vào được, còn không biết đã đi tới sau nàng từ khi nào.

Nhảy dựng lên hết lớn, Vương Manh Manh vội vàng trốn sau lưng Ngọc Hồ Điệp, thập thò nhìn bộ dáng tựa cười tựa không của Phượng Thanh Ly. Thật lâu sau mới miễn cưỡng cười gượng hai tiếng: “Hi hi, Thanh Ly muội muội khinh công thật tốt, ngay cả tiếng bước chân cũng không có.”

“Phải không?”

Phượng Thanh Ly ngây ngô chớp chớp mắt, ngồi vào chiếc ghế của Vương Manh Manh, từ từ nói: “Nhưng sao ta không biết ta lại có một người tỷ tỷ chứ.”

Đối với sự lãnh đạm của Phượng Thanh Ly, Vương Manh Manh trực tiếp xem nhẹ.

“Chuyện này, chúng ta đều là nữ hiệp giang hồ, làn da của muội xem chừng nhẵn mịn như vậy, non mềm như vậy, chắc chắn phải nhỏ tuổi hơn tỷ, đương nhiên chính là muội muội của tỷ rồi. Ai! Tỷ cũng định hỏi một vấn đề? Da của muội chăm sóc thế nào được như vậy, làm sao có thể tốt như vậy, quả thực chính là vô cùng....”

Một chiêu mà Vương Manh Manh từ nhỏ đến lớn đều quen dùng chính là—— nói sang chuyện khác, hơn nữa là chuyện khiến người ta thích, sau đó sẽ đánh vào điểm yếu.

Quả nhiên đúng như nàng sở liệu, trên mặt Phượng Thanh Ly nổi lên ý cười: “Cũng không phải do chăm sóc, cái này là trời sinh.”

Còn không chờ Vương Manh Manh tiếp lời, Phượng Thanh Ly đã lạnh lùng nói: “Vấn đề làn da thảo luận xong rồi, chúng ta có phải nên thảo luận một chút về bụng của người hay không?”

Sau đó, ánh mắt nóng bỏng nhìn chằm chằm vào bụng bự Vương Manh Manh.

“Bụng của ta?”

Tầm mắt tự động dịch chuyển xuống phía bụng dưới, nhìn cái bụng hơi hơi nhô lên, khuôn mặt Vương Manh Manh nhất thời trở nên đỏ ửng.

Vội vàng lấy tay che đi cái bụng bự do thiếu rèn luyện của mình, Vương Manh Manh cười hi hi ha ha nói: “Rất bình thường!”

Dù thế nào cũng phải nói, hiện tại nàng là siêu cấp nữ hiệp, làm sao có thể để người khác nhìn thấy mỡ bụng của mình chứ, mặt dày đến đâu ít nhất thì cũng biết ngượng.

Sắc mặt Phượng Thanh Ly lại thay đổi, không ngừng hít vào thở ra: “Rất bình thường?”

Ngữ khí cùng sắc mặt như vậy, làm cho bộ lòng rối tinh của Vương Manh Manh càng thêm lộn tung phèo.

Không cần phải nói, nàng biết Phượng Thanh Ly nhất định lại hiểu lầm cái gì rồi, vội vàng xua tay giải thích: “Chuyện xảy ra tuyệt đối không như người tưởng tượng đâu!”

“Đúng vậy!”

Về mặt “ta đây thấu hiểu” của Phượng Thanh Ly làm cho Vương Manh Manh rốt cục cũng nhẹ nhõm thở phào.

Nhưng mà Vương Manh Manh còn chưa kịp triển khai nụ cười xinh tươi xuân về hoa nở thì Phượng Thanh Ly đã hừ lạnh một tiếng: “Ta còn nghĩ mấy người các ngươi vừa gặp đã nhất kiến chung tình nên cùng nhau bỏ trốn, xem ra thật đúng là không phải như ta nghĩ, các ngươi là có dự mưu.”

Ánh mắt Phượng Thanh Ly chuyển tới Ngọc Hồ Điệp, nghiêng răng nghiêng lợi chất vấn: “Huynh bây giờ có dám nhắc lại, ‘ba tháng trước huynh hủy hôn với muội không phải vì người khác, mà là do huynh cảm thấy không thích hợp’?”

Ngọc Hồ Điệp lau mồ hôi trên trán, gật gật đầu: “Thật là như vậy, ta thật sự cảm thấy chúng ta không thích hợp cho nên mới....”

“Chuyện đã đến nước này, huynh còn muốn gạt ai?”

Phượng Thanh Ly chỉ tay về phía cái bụng tròn tròn nhỏ nhỏ của Vương Manh Manh, không ngừng nói lớn: “Huynh xem bụng của cô ta, chẳng phải trông vừa đúng ba tháng sao?”

Vương Manh Manh cuối cùng cũng biết được thế nào là “đất trời xoay chuyển, thiên hạ đại loạn”

Nhìn bụng mình mà khóc không ra nước mắt, nguyên lai lưỡi biếng một chút, nên bụng hơi bự một chút, chẳng lẽ cái này cũng là có tội sao?

88. Chương 88: Đội Cầu Tử

Edit: Phương Xêkô

Beta: Ngôn Ngôn

Tuy rằng hơi phì một chút, nhưng mà có đến mức chắc chắn rằng nàng “có cái gì” trong đó không?

Ngay lúc Vương Manh Manh định mở miệng để mình oan cho sự vô tội của mình, Phượng Thanh Ly cùng Ngọc Hồ Điệp đang thi nhau đấu mắt, nóc nhà đột nhiên bật tung.

Một người từ trên cao bay xuống dưới, dùng tốc độ nhanh nhất đứng lên, tay cầm văn phòng tứ bảo nhằm hướng này phóng thẳng tới:

“Xin chào, tại hạ là phóng viên Thảo Thượng Phi của Thính Phong thư cục, hiện tại có thể hỏi một chút về cảm giác sắp làm mẹ của Vương đại nữ hiệp được không?”

Thời điểm Thảo Thượng Phi nói chuyện, trên trán hắn có một dòng máu nhỏ từ từ chảy xuống, quệt tay, nhanh chóng nằm xuống, rất nhanh bắt lấy văn phòng tứ bảo, yên lặng chờ Vương Manh Manh trả lời.

Vương Manh Manh không trực tiếp trả lời về vấn đề, mà mắt óc cứ tranh nhau lên sàn...(Xeko giải nghĩa: ý là mắt chị ý trợn tròn lên, như thể này này O.O)

Có chút sợ run nhìn nghiêng mực bên người Thảo Thượng Phi một chút cũng không văng giọt mực nào ra ngoài, lại ngẩng đầu nhìn trời xanh mây trắng qua lỗ thủng trên nóc nhà, cảm thán một câu:

“Không thể tưởng tượng được mấy người các người chẳng có chút trách nhiệm nghề nghiệp nào cả, bản thân thì ngã thành như vậy, công cụ hay cái gì đại loại cũng không có”

“Đó là....”

Ngồi xổm trên mặt đất cùng với hết thấy đồ đạc được chuẩn bị tốt để phỏng vấn, Thảo Thượng Phi khiên tốn gật gật đầu, lấy tay chỉ vào nghiêng mực cùng tờ giấy. Mà trên mặt, tất cả đều là đặc ý dạt dào:

“Làm phóng viên, tại hạ sẽ không đem trang giấy văn chương của mình phá hư, đầu có thể rơi, máu có thể chảy, nhưng đạo cụ hành nghề tuyệt đối không thể hỏng! Đối với tại hạ mà nói, nó chính là vũ khí của sức mạnh!”

Về điểm này thì Vương Manh Manh hoàn toàn tin tưởng, bằng không Thảo Thượng Phi kia cũng sẽ không dùng nghiêng mực đập bể cái đầu trí thức của Tô Tần đại ca, quả thật nó chính là vũ khí của sức mạnh nha

~Nghĩ đến đây, nàng không khỏi lắc đầu thở dài một tiếng: “Không thể tưởng tượng được trên thế gian loại người như các người, cũng khó trách Thính Phong có thể trở thành thư cục nổi tiếng trong giang hồ.”

Lời của nàng nhất thời làm cho Thảo Thượng Phi đỏ mặt, nghẹn ngào không thốt nên câu:

“Đa tạ lời khen của Vương đại nữ hiệp, rất nhiều người đều nói bọn ta ăn no không có việc gì làm, suốt ngày chỉ có bám lấy người ta rình mò kiếm chuyện, kỳ thật ai có thể hiểu được sự đau khổ ẩn giấu bên trong công việc của bọn ta. Có lần một đồng nghiệp của bọn ta vì hoàn cảnh phải chui qua chuồng chó, thế là người ta cư nhiên đặt cho bọn ta một biệt danh – đội cầu tử Y.Y

Tay hắn chỉ lên trời xanh:

“Bất kể nơi nào dù là nguy hiểm nhất cũng có mặt bọn ta, chui chuồng chó đã tính là gì, lời thề của bọn ta chính là nơi nào có náo nhiệt, nơi đó nhất định sẽ có những phóng viên tận trung với công việc như bọn ta.”

Sau đó, hắn đột nhiên cười trộm:

“Giống như chuyện mùa đông năm ngoái, đạo tặc Giang Nhất Dao cùng trưởng môn phái Nga Mi, hai người bọn họ vốn có mối quan hệ mờ ám, cứ nghĩ tọa thuyền ở một cái hồ hẻo lánh hoang vu là bọn ta sẽ không biết, lại không thể nghĩ được là bọn ta đã cài nội gián hành động ở đấy thuyền”

Ngọc Hồ Điệp thở dài một hơi:

“Chuyện này làm cho Nhất Dao buồn bực rất lâu, nghĩ mãi cũng không ra tại sao sự việc lại bị truyền ra ngoài, ngay cả từng lời nói của bọn họ cũng bị phát tán trong giang hồ mà không sai một chữ, hóa ra là người!”

Thảo Thượng Phi cười hắc hắc he he:

“Bọn họ đúng thật là tình chàng ý thiếp, lạnh như vậy mà vẫn ngồi cả đêm bên mạn thuyền tâm sự.”

Ánh mắt Vương Manh Manh mở to. Một hồi lâu, mới nhẹ giọng hỏi: “Lời bọn họ nói trong đêm ấy, truyền ra ngoài không sai một chữ, vậy người chẳng phải là.....”

“Ta?”

Thảo Thượng Phi tự tin vỗ ngực, cuồng tiếu: “Ta đương nhiên là ở trong nước nghe hết chuyện đêm đó.”

Vài tiếng hít vào lạnh khí đồng thời vang lên.

Quả nhiên là chuyên nghiệp.

Vương Manh Manh lại nói ra một câu cảm thán: “Người thật lợi hại, không hổ là tinh anh đội cầu tử.”

“Đó là!”

Thảo Thượng Phi che mặt cười, cũng không giấu được vẻ đắc ý làm thần thái hắn cứ không ngừng bay lên, vuốt cằm nói:

“Tuy rằng sau đó ta đông như cục đá, về nhà nằm bẹp trên giường một tháng mới khỏe, nhưng tựa đề trang nhất làm cho Thính Phong số đó bán chạy gấp ba lần bình thường, không uống công ta một phen xông vào biển lửa.”

Thảo Thượng Phi đắc ý dạt dào, nhưng rồi đột nhiên nhớ tới câu nói kia của Ngọc Hồ Điệp, mặt biến sắc, hoảng hốt nhìn hắn:

“Hình như Ngọc huynh đây biết rất rõ Giang Nhất Dao?”

Ngọc Hồ Điệp gật đầu xác nhận:

“Đều là đồng đạo, đương nhiên ta biết!”

Câu trả lời này, làm cho khôn mặt Thảo Thượng Phi trở nên trắng bệch, trông mong nhìn Ngọc Hồ Điệp:

“Ngọc huynh, có thể nhờ huynh một việc không?”

“A?”

Ngọc Hồ Điệp cau cau mày, kinh ngạc nhìn Thảo Thượng Phi:

“Không biết người có chuyện gì muốn nhờ.”

“Xin huynh ngàn lần đừng nói cho Giang Nhất Dao kia chuyện lần đó là ta làm!”

Động tác của Thảo Thượng Phi làm cho Vương Manh Manh rất cục cựa cũng biết vì sao hắn lại có tên là Thảo Thượng Phi.

Kinh công của hắn quả nhiên không đồng nhất, ánh mắt nàng chưa kịp nhìn thấy gì, Thảo Thượng Phi động thất lưng một cái, lập tức bổ nhào lên chân Ngọc Hồ Điệp.

Chỉ thấy hần đau khổ ôm đúi Ngọc Hồ Điệp, thê thảm nói:

“Trước kia hần không biết, nếu như bị hần biết là ai đã tuyên truyền chuyện này ra ngoài, mặc kệ là ai cũng giết không tha, nếu như hần biết là ta làm, thì cái mạng nhỏ của ta chẳng phải là....”

Còn không chờ Ngọc Hồ Điệp trả lời, Vương Manh Manh liền chen vào vở vai Thảo Thượng Phi: “Người yên tâm, hần sẽ không đi nói cho Giang Nhất Dao .”

Vẫy vẫy tay, ý bảo Ngọc Hồ Điệp ‘mau làm đi’.

Liếc mắt một cái nhìn ánh mắt hơi híp lại của Vương Manh Manh, Ngọc Hồ Điệp lập tức rút chân ra khỏi tay gấu của Thảo Thượng Phi.

Vương Manh Manh cười cười, cầm lấy góc áo của Thảo Thượng Phi lau đi vệt máu trên trán hần, nhẹ nhàng nói:

“Kỳ thật, người như vậy là có tội, người phải biết rằng không ai muốn chuyện của mình bị người ta đem ra bàn tán, người làm như vậy quả thật là chuyện rất nguy hiểm.”

Cảm nhận được bàn tay dịu dàng của Vương Manh Manh, trong lòng Thảo Thượng Phi tràn đầy cảm động. Người làm phóng viên như hần, bị người ta bắt được đều bị người chửi mắng, người thấu tình đạt lý như vậy giống Vương đại nữ hiệp thực sự là rất ít.

Một thiếu nữ lương thiện hiểu được lòng người, quả nhiên không hổ là người có khí chất nhất trong giới võ lâm, là khí chất của hoa bách hợp, của tiểu thư khuê các mà ít ai sánh bằng...

Cảm động rất nhiều, Thảo Thượng Phi luống cuống tay chân đoạt lại tay áo trong bàn tay nhỏ của Vương Manh Manh, ngại ngần nói:

“Chuyện của ta chính là nhiệm vụ, nào dám làm phiền Vương đại nữ hiệp đây.”

89. Chương 89: Cảm Nghĩ Hạnh Phúc Của Vương Manh Manh

Edit+ Beta: Phương Xeko

Ngay giữa lúc Ngọc Hồ Điệp cùng Phượng Thanh Ly đồng thời gạt đầu, một giọng nói vang dội từ cửa truyền đến.

Vương Manh Manh nhoẻn miệng cười, lắc đầu khinh phiêu nói: “Không cần cảm ơn, ta chỉ muốn giúp người lau khô nó.”

Giữa lúc Thảo Thượng Phi định nói lời cảm tạ, đáy mắt nhanh chóng Vương Manh Manh chuyển động, cười cười nhìn hần: “Không phải người muốn nghe cảm tưởng của ta sao? Bây giờ còn muốn nghe không?”

Ánh mắt Thảo Thượng Phi lóe sáng, không thể tưởng được đại nữ hiệp trước mắt này chẳng những dịu dàng lại quan tâm hần như vậy, cứ nhiên chủ động phối hợp với phóng viên của Thính Phong, chuyện này quả thực từ lúc có Thính Phong đến giờ chưa hề xảy ra.

Giữa ánh mắt như hoa của Vương Manh Manh, Thảo Thượng Phi chợt nhớ tới tập giấy đang đè ngay ngắn dưới đất. Cúi đầu nhấc tập bút lên rồi lặp lại câu nói kia: “Hiện tại phiền nữ hiệp trả lời, siêu cấp nữ hiệp Vương Manh Manh cảm thấy thế nào khi sắp làm mẹ?”

Vương Manh Manh trả lời rất đơn giản, hơn nữa mặc kệ là ai nhìn đều sẽ biết. Không biết lúc nào nàng đã cầm gậy trong tay, hung hăng đập vào ót Thảo Thượng Phi, nghiêng rằng nghiêng lợi nói: “Cảm nghĩ hạnh phúc của ta chính là, kẻ nào phao tin chuyện tình loạn của ta ở từ lâu, ta sẽ giết hần! Con bà nó, rốt cục ta cũng bắt được người!”

Lấy ra một tập giấy lộn xộn từ trong lòng Thảo Thượng Phi, loáng thoáng nhìn ra hình tượng huy hoàng của mình lúc ở từ lâu bị Thính Phong đưa tin.

Nâng tay, đấm xấp giấy kia lên người hắn, tức giận nắm tay đập thêm một cước: “Ta chờ đến ngày này lâu lắm rồi! Nói cho người biết, ta hạnh phúc đến mức muốn giết người!”

Nếu Thảo Thượng Phi còn có thể mở to mắt mà nói, nhất định sẽ hoảng sợ hét lên: “Bát quái ơi là bát quái, không thể tưởng tượng được người có khí chất cùng hình tượng như đại nữ hiệp Vương Manh Manh lại có thể bạo lực với quần chúng nhân dân.”

Đương nhiên, lấy lại tác phong chuyên nghiệp, hắn quả quyết nâng bút sột soạt ghi lại sự tình.

Chỉ tiếc chưa kịp ghi gì thì đã bị Vương Manh Manh kia một chưởng đánh cho ngất xỉu.

Nửa ngày sau, khuôn mặt Vương Manh Manh đỏ bừng một cách quái dị.

Người sáng suốt vừa nhìn sẽ biết, đó là do dùng sức quá độ mà ra.

Tức giận vô số lần, nàng tuyệt đối sẽ không vì việc Thảo Thượng Phi ngất đi mà bỏ qua hắn.

Sau khi đã đập không biết bao nhiêu cước lên người Thảo Thượng Phi, Vương Manh Manh mới lấy tay lau lau mồ hôi.

Vừa lòng vỗ tay, ổn định lại hơi thở. Từ từ nói với Thảo Thượng Phi còn đang hôn mê bất tỉnh: “Ngọc Hồ Điệp không cần phải nói cho Giang Nhất Dao, bởi vì bây giờ ta sẽ làm cho người chết đi sống lại, căn bản là không tới phiên tên kia động thủ.”

Nói xong ôm bụng ngồi xuống băng ghế: “Mà phải nói, đánh người thật là một việc tốn sức!”

Sau đó khua tay tùy tiện sang bên: “Có trà hay không, đem một ly tới đây cho ta.”

Trà rất nhanh được đặt vào lòng bàn tay của Vương Manh Manh.

Là Giang đại phu lấy hết dũng khí mà đem qua, chờ Vương Manh Manh cầm lấy chén trà, liền bay nhanh ra sau cây cột mà nấp.

Ngọc Hồ Điệp vất vả lắm mới giặt mình tỉnh táo lại được, miệng mở lớn, đồng thời phát hiện cánh tay mình bị một bàn tay run run nắm chặt.

Cầm lấy hắn, là bàn tay tinh tế trắng nõn của Phượng Thanh Ly.

Phượng Thanh Ly cùng Ngọc Hồ Điệp nhìn nhau liếc mắt một cái, rồi lại cùng nhau lặng lẽ nhìn Vương Manh Manh: “Huynh có xác định người đó là siêu cấp nữ hiệp mà ai cũng khen là có tri thức hiểu lễ nghĩa không?”

Ngọc Hồ Điệp hơi hơi lắc đầu: “Lúc đầu ta dám xác định là như thế, nhưng mà bây giờ có nghĩ cũng không dám.”

Phượng Thanh Ly nuốt nước miếng, co rúm lại nói: “Muội cảm thấy muội so với người đó thì còn tính là quá thân thiện rồi.”

Ngọc Hồ Điệp kinh ngạc quay đầu nhìn Phượng Thanh Ly liếc mắt một cái: “Muội cũng có cảm giác như vậy à?”

“Đúng vậy, muội lúc nào cũng cho rằng mình là người không sợ trời không sợ đất, nhưng hiện tại muội mới thật sự phát hiện, siêu cấp nữ hiệp quả nhiên không phải người bình thường, chính là cách động thủ hung hãn với người của Thính Phong, may là muội chưa có làm gì thái quá.”

Lời của Phượng Thanh Ly nhất thời làm cho Ngọc Hồ Điệp nhớ ra cái gì đó, trừng mắt với Vương Manh Manh, chỉ vào Thảo Thượng Phi nói: “Người, người thật sự đã chết hẳn rồi?”

“Ta không đá!”

Vương Manh Manh hừ lạnh một tiếng, trong lòng thật vất vả lắm mới bình ổn, nghe những lời này tức giận lại dâng lên, đập chén trà lên bàn.

Chén trà tiếp xúc với mặt bàn tạo ra âm thanh vô cùng rợn tóc gáy, Vương Manh Manh khinh phiêu nói: “Ta dùng gậy đánh ngất hắn mà thôi.”

Ánh mắt nàng lại nhìn chăm chăm Thảo Thượng Phi đang quỳ rạp trên đất: “May cho hân, gặp được nữ hiệp dịu dàng như ta, nếu đổi thành người khác, không chừng còn lôi cổ cả họ nhà hân ra nữa!”

Ngọc Hồ Điệp lau lau mồ hôi: “Người không biết là người lúc này hơi xúc động rồi à?”

“Xúc động? Một chút cũng không cảm thấy ta nên xúc động.”

Vương Manh Manh hai tay nắm chặt thành quyền, nhún nhún vai cười một tiếng: “Đây là chuyện ta đã nghĩ rất lâu rồi, nếu ta mà xúc động, chỉ sợ hân đã đi đời nhà ma.”

Ngọc Hồ Điệp thở dài một tiếng; “Người phải biết rằng, người làm như vậy chỉ tổn hại đến bản thân, chỉ cần bọn họ tùy tiện vẽ thêm vài nét, hình tượng của ngay cả một miếng bẻ như cái móng chân cũng không còn!”

Phượng Thanh Ly cũng liên tiếp gật đầu: “Đúng vậy, là người trong giang hồ ai cũng biết không nên chọc vào Thính Phong, ngay cả cha ta là người của ma giáo mà thấy chúng cũng tránh xa, tức giận cũng chỉ mắng hai câu, chưa bao giờ dám so đo với chúng!”

“A? Không thể nào?”

Đã kích liên tiếp đã kích, Vương Manh Manh cầm đầu xuống nhìn Thảo Thượng Phi. Rất lâu sau, mới trông mong nhìn sang Ngọc Hồ Điệp, lại nhìn xem Phượng Thanh Ly:

“Thật sự có nghiêm trọng vậy không?”

“Nha đầu! Không cần lo lắng!”

90. Chương 90: Đại Gia Là Phải Có Tiền!

Edit: Phương Xêkô

Beta: Ngôn Ngôn

Giọng nói này làm cho biểu cảm trên khuôn mặt của Ngọc Hồ Điệp còn khó coi hơn Vương Manh Manh, giọng nói lớn đến nỗi người ở cách ba con phố đều nghe rõ, trừ bỏ vị đại hiệp giữa đại hiệp – Vương Cương – thì còn có thể là ai?

Đi sau Vương Cương còn có một người, bộ dạng hơi giống nhau, tuổi trông không kém hân là bao, khí thế làm cho lòng người kinh sợ cũng rất tương xứng với Vương Cương.

Thời điểm nhìn thấy Vương Manh Manh, mọi người đó khẽ run run.

Không cần nhìn ánh mắt Ngọc Hồ Điệp, lúc này đây Vương Manh Manh cũng đoán ra phần nào thân phận của người kia — vô lâm minh chủ Vương Mông, cũng chính là cha nàng.

Vương Mông nắm chặt bàn tay Vương Manh Manh, nhìn nàng từ trên xuống dưới, nửa ngày sau mới ngửa cổ lên trời oán thán nức nở: “Manh Manh, con làm ta sợ muốn chết.”

Nhìn viên hồng quan mắt ‘cha’, trong lòng Vương Manh Manh dâng lên một cảm xúc khó nói. Ở thời hiện đại, nàng chưa từng có người thân.

Một loại tủi thân mạc danh kỳ diệu từ từ dâng lên, đôi mắt cũng đỏ dần: “Cha!”

Vương Mông sờ sờ đầu Vương Manh Manh: “Manh Manh, không cần sợ, có cha ở đây, ai bắt nạt con, nói cho cha biết.”

Sau đó ánh mắt đột nhiên chuyển sang trừng Ngọc Hồ Điệp: “Con nói, tên dâm tặc này có làm.....”

Vương Manh Manh cắn môi lắc đầu, nói một tiếng:

“Không.”

“Không có?”

Vương Mông giơ chân găm lên: “Vậy sao đại bá nói trong bụng con có thai?”

“Cha!”

Sự việc này làm mặt Vương Manh Manh thoáng ửng hồng. Túm tay áo Vương Mông, ghé sát tai cha nhỏ giọng nói: “Chuyện đó là hiểu lầm, thực ra do con lười vận động, nên tích mỡ thôi.”

Một nữ đại hiệp mà để tích mỡ bụng, quả thực là việc đáng xấu hổ.

Vương Mông nhất thời cả kinh.

Nhìn sang bên cạnh, thấy Phượng Thanh Ly tai nhọn lên nghe lén, vội vàng che miệng Vương Manh Manh, nói một câu mà so với giọng nàng còn nhỏ hơn: “Chuyện này chúng ta về nhà thảo luận, nơi đây nhiều người.”

Vương Manh Manh vội vàng gật gật đầu, tay chỉ thượng Thảo Thượng Phi nằm bò trên đất: “Nhưng mà, con lỡ tay đánh hấn, có thể.....”

Vương Mông chưa kịp trả lời, Vương Cương hừ một tiếng: “Ta không phải đã nói sao? Nha đầu con không cần lo lắng, con phải nhớ kỹ, chúng ta là đại hiệp! Con có biết đại hiệp tốt ở chỗ nào không?”

Lúc này đây, không phải Vương Manh Manh, mà là Ngọc Hồ Điệp cùng Phượng Thanh Ly liên tiếp lắc đầu.

Chẳng lẽ đại hiệp đánh người thì không sợ?

“Quả nhiên là đại hiệp danh bất hư truyền, tài trí hơn người!”, còn không chờ Vương Manh Manh mở miệng hỏi, Phượng Thanh Ly lạnh lùng trào phúng nói.

Phượng Thanh Ly nhìn Vương Manh Manh bắt đầu hoảng sợ tới mức tâm can lên lên xuống xuống, liền phát hiện có điểm không thích hợp.

Vì sao nàng phải e ngại cái người được gọi là ‘siêu cấp nữ hiệp’ kia? Rõ ràng vị hôn phu của nàng là do người ta cướp mất.

Vốn đang tức giận, nghe Vương Cương nói vậy, trong lòng lại càng không thoải mái.

Nàng vừa mới nói cha nàng cũng không tình nguyện cùng người của Thính Phong xảy ra xung đột, vị đại hiệp này ngay lập tức nói ‘không sao cả’, như vậy chẳng phải cố ý coi thường người khác sao?

Là nàng muốn nhịn mà người cứ bức! Phượng Thanh Ly lấy tay quẹt miệng, lại bổ thêm một câu: “Kỳ quái, chẳng lẽ trên thế giới này, đại hiệp giỏi thì đều như vậy, ăn mặc rách tung tóe.”

Vương Cương vỗ tay thật lớn: “Cô nương đừng nhìn ta ăn mặc phong cách mà cho rằng đại hiệp chúng ta không có tiền, nói cho cô nương biết, trên người ta lúc nào cũng găm vài trăm lượng vàng!”

(Xeko: Dùng từ dữ dội thật! =”=.)

Lần này không chỉ có Phượng Thanh Ly, mà ngay cả Vương Manh Manh cũng xuất hiện biểu tình ‘làm gì có chuyện đó’.

Nếu hấn thật sự có nhiều vàng như vậy, tại sao có thể ngay cả một cái móng giò cũng tiếc không dám mua?

Vương Cương thấy vẻ mặt quá mức biểu cảm của dân tình, liền trừng mắt thật lớn: “Nhìn gì! Chẳng lẽ các ngươi không tin? Muốn ta lấy cho xem không?”

Vương Manh Manh vội vàng đi qua níu tay Vương Cương, ha ha cười nói: “Đại bá, con làm sao có thể không tin, không cần nói, người là đại hiệp giữa đại hiệp, có nhiều tiền như vậy đâu có lạ gì.”

Ngọc Hồ Điệp vội vàng nhảy vào hát đệm: “Đúng đúng đúng.”

Nếu bọn họ không mở miệng giúp Vương Cương xuống sào, chỉ sợ với tính cách của hấn, lát nữa không lấy được vàng, chắc chắn sẽ thẹn quá hóa giận.

Nói không chừng còn có thể giết người diệt khẩu.

“Tên dân tộc người câm miệng cho ta! Từ bao giờ ta cho phép người nói hả?”

Ngọc Hồ Điệp nhất thời á khẩu, giả bộ làm không khí.

Sờ sờ mũi, trong lòng cảm thấy ủy khuất. Xem ra ở trong mắt đại hiệp, dân tộc chính là người có muốn làm điều tốt cũng không được.

Vương Cương căn bản không lĩnh hội được ý tứ của hai người bọn họ, liếc mắt nhìn Ngọc Hồ Điệp, tức giận nói: “Ta nói cho người này tiểu dân tộc, nếu không phải người làm liên lụy đến Mạnh Mạnh nhà ta, vì tránh cho lời đồn chuyện nhảm, người nghĩ rằng ta và cha của Mạnh Mạnh sẽ bỏ qua cho người chắc? Tới một lúc nào đó ta cũng sẽ giết người!”

Nói xong liền hừ lạnh một tiếng, lấy trong người một bao nặng trĩu mà so với quần áo trên người còn rách nát gấp đôi: “Ta không có tiền? Các người tự đến mà nhìn!”

Phượng Thanh Ly cau mày, đi qua đi mở ra bao bố, trên mặt hiện rõ vẻ có gì không đúng, cũng không nói gì liền đóng bao lại, bĩu môi.

Nhìn phản ứng của Phượng Thanh Ly, Vương Mạnh Mạnh cùng Ngọc Hồ Điệp chớp chớp mắt nhìn nhau.

Hoài nghi bước đến mở bao.

Trong không gian đồng thời xuất hiện hai tiếng than sợ hãi.

Ở trong bao, là một đám nguyên bảo.

Toàn bộ đều bằng vàng.

Vương Cương đắc ý dào dạt nở nụ cười: “Chẳng những ta có, trên người em trai của ta cũng chẳng thiếu.”

“Đúng thế!”

Vương Mông tự đắc vỗ ngực, lấy ra một cái túi:

“Đã là đại hiệp thì trên người ai chẳng có vài ba trăm lượng vàng.”

Vương Mạnh Mạnh vừa nghe vừa nhìn Ngọc Hồ Điệp đang đơ đơ một bên, mắt nàng mở to, trông mắt hiện rõ ba chữ “người gạt ta”. Đồ chết tiệt, làm nàng cứ nghĩ đại hiệp thì toàn lũ nghèo rớt.

Tiếp thu ánh mắt chỉ trích của Vương Mạnh Mạnh, Ngọc Hồ Điệp lắc đầu như phản xạ có điều kiện.

Trong lòng hắn còn buồn bực hơn so với Vương Mạnh Mạnh, dựa theo giang hồ đồn thổi, đại hiệp một đám đều cùng đỉnh đương vang (cái này thực sự không biết là cái gì, ai biết chỉ với =,=), hắn tuyệt đối không có lừa gạt Vương mèo nhỏ, nhưng sao giờ lại thành thế này?

Một hồi lâu, vẫn là Vương Mạnh Mạnh thu hồi tầm mắt đang dán lên người Ngọc Hồ Điệp, quay đầu hỏi: “Đại bá, trên người bá mang nhiều vàng như vậy, tại sao không mua một bộ quần áo tư trang đi?”

“Cái này”

Vương Cương bị Vương Mạnh Mạnh hỏi một vâu nhất thời nói không ra lời, nhìn em trai nửa ngày: “Đệ nói coi, tại sao chúng ta đều muốn ăn mặt rách nát như vậy?”

Không biết vì sao, Vương Mông đứng lên, sắc mặt cũng trở nên cổ quái, trên trán cũng bắt đầu đổ mồ hôi.

Đi theo Vương Cương thì thảo lắm bầm hai chữ ‘vì sao’, đột nhiên đứng lại vỗ trán: “Người ta có câu ‘tài không để lộ’! Nếu chúng ta không ngụy trang như vậy, nhờ gặp được đạo tặc thì làm sao bây giờ?”

“Sợ gặp đạo tặc?”

Vài tiếng hô kinh ngạc vang lên, vài người trên mặt phủ đầy hắc tuyến.

Vương Mạnh Mạnh lại sững sốt: “Cha, cha nói là sợ gặp đạo tặc? Cha không phải đại hiệp sao? Đại hiệp cũng sợ đạo tặc? Đại hiệp không phải chuyên môn truy bắt đạo tặc sao?”

Mấy câu câu hỏi này, làm cho Vương Cương ho khò khè, mặt đỏ hồng trừng mắt nhìn Vương Mông.

Nghiêng đầu, ghé lỗ tai hần, nhỏ giọng nói: “Tiểu đệ, nói dối cũng không nên nói lung tung.”

Vương Mông lau lau mồ hôi trên trán: “Là do tình huống cấp bách, đệ bị ép buộc phải nói ra.”

Vương Cương thở dài một tiếng, chỉ có thể là kiên trì dựa theo lời nói của Vương Mông mà chống đỡ, hai mắt mở to, dầm tay lên bàn: “Đúng vậy, chẳng lẽ đại hiệp không phải là người, không sợ đạo tặc?”

Sau đó liền lãng sang chuyện khác:

“Tốt lắm, hiện tại không phải thời điểm thảo luận vấn đề này, Manh Manh, ta cho con biết, chúng ta là đại hiệp không sợ Thính Phong, tên vô lại như thế kia, đáng đánh! Con đừng sợ!”

91. Chương 91: Thiên Hạ Đệ Nhất Giáo

Edit: Phương Xêkô

Beta: Ngôn Ngôn

Phượng Thanh Ly cau mày, từ chối cho ý kiến.

“Cha người là giáo chủ Phượng Kinh Vân?”

Vương Cương nhìn Phượng Thanh Ly, rõ ràng là đang chê cười nàng trẻ người non dạ:

“Lạ thật, hần ta lợi hại như vậy, sao lại có thể sinh ra một con nha đầu lỗ mãng thế này?”

Phượng Thanh Ly hừ lạnh một tiếng, lại không hề phản bác điều gì, nàng không ngốc, biết mình đã lỡ chọc giận Vương Cương, cùng hần động thủ chỉ có chịu thiệt.

Hơn nữa, một người là đại hiệp giữa đại hiệp, một người là đệ tử ma giáo, cho dù Vương Cương có đánh nàng, người khác cũng không nói Vương Cương cậy lớn hiếp bé, ngược lại còn khen hần là đại hiệp trừ hại cho dân.

Đối với sự nhu thuận của Phượng Thanh Ly, Vương Cương rất vừa lòng: “Không phải ta có ý coi thường cha người, nhưng người có biết vì sao cha mình không dám đắc tội Thính Phong không?”

Nhìn Phượng Thanh Ly lắc đầu, trên mặt Vương Cương liền xuất hiện nụ cười khó đoán: “Người cũng không tưởng được những chuyện hần đã làm, nếu chẳng may đắc tội Thính Phong, một khi chuyện của hần bị truyền ra giang hồ, rơi vào tay quan phủ, người xem, kết quả thế nào?”

Nói xong lại cười trộm, tư tư ghé sát tai Vương Mông: “Thời gian trước quan phủ bảo chúng ta đi thương thảo, lúc ấy chính là thảo luận vấn đề của ma giáo, bàn xem phải xử chúng thế nào.”

Vương Mông gật gật đầu, lại nhỏ giọng thì thầm: “Phi pháp tụi chúng”

Bọn họ nói rất nhỏ, nhỏ đến mức làm cho toàn bộ người trong phòng đều nghe được, đương nhiên bao gồm cả Phượng Thanh Ly.

“Đúng vậy!”

Vương Cương quan sát gương mặt tái nhợt của Phượng Thanh Ly, từ từ nói: “Không chỉ như thế.”

Phượng Thanh Ly mở to mắt, đổ lên đầu họ cái danh phi pháp tụi chúng, quan phủ còn có quyền xuất động nhân mã san bằng ma giáo, nếu không chỉ có vậy, ma giáo chẳng phải chỉ còn mỗi đường chết ?

Vương Cương nở nụ cười bí hiểm nhìn Phượng Thanh Ly kinh sợ, cười tủm tỉm, hỏi một câu không ăn nhập gì với vấn đề: “Tổng đà của các người ở Hàng Châu à?”

“Ừ!”

Phượng Thanh Ly nhất thời hiện ra vẻ kiêu ngạo, ngẩng đầu nói: “Chuyện này cũng không có gì bí mật, trên đời này nơi nào là người là có giang hồ, nơi có giang hồ thì sẽ có ma giáo, người biết ma giáo sẽ biết tổng đà ma giáo ở Hàng Châu.”

Như vậy ngạo khí, làm cho Vương Manh Manh sợ hãi than ra tiếng: “Nói như vậy, các người chẳng phải là thiên hạ đệ nhất giáo sao?”

Phượng Thanh Ly liếc nhìn ánh mắt hâm mộ không ai bì nổi của Vương Manh Manh.

Tuy rằng nàng không trả lời câu hỏi kia, nhưng những biểu tình trên mặt cũng đã xác minh, chuyện này quả nhiên là sự thật.

Vương Cương bon chen: “Vậy xem ra, chuyện Tri Phủ Hàng Châu đăng báo là sự thật, không bao lâu nữa, tổng đà ma giáo của các người sẽ phải chuyển đi.”

“Dựa vào cái gì?”

Phượng Thanh Ly tức giận bất bình kêu lên: “Chẳng lẽ các người tưởng quan báo tư thù, tưởng giúp Vương Manh Manh hết giận? Ta nhất định phải nói Thỉnh Phong truyền ra việc này, để cho người trong thiên hạ phân xử, đoạt vị hôn phu của người khác còn xuống tay với họ!”

Vương Cương đắm chiêu, lúc Phượng Thanh Ly đi qua người hấn liền nắm lại tay nàng: “Này! Nói cho người biết, ta nể mặt người cũng là người của võ lâm, có lòng tốt mật báo cho người, tại sao người lại nói những lời độc địa như vậy?”

Phượng Thanh Ly vung tay về, quả nhiên là trúng chọi đá: “Mật báo? Chẳng lẽ các người không phải giúp Vương Manh Manh cướp vị hôn phu của ta nên mới dùng thủ đoạn tì bỉ như vậy ư hiệp ta?”

“Vị hôn phu của người?”

Vương Cương hít vào lãnh khí, quay đầu nhìn Ngọc Hồ Điệp đang đứng yên ngoan ngoãn ở một góc: “Người nói hấn?”

Nhìn Phượng Thanh Ly ủy khuất gật đầu xác nhận, Vương Cương liền lộ ra vẻ khinh thường: “Tên dâm tặc này? Không cần nói cướp, hấn tặng không cho nhà chúng ta, Manh Manh nhà ta còn thấy chướng mắt. Người cần phải biết rõ ràng, Manh Manh nhà chúng ta siêu cấp nữ hiệp giang hồ.”

Ngọc Hồ Điệp khụ một tiếng, có phải quá đáng quá rồi không, hấn chưa từng trêu chọc, chưa từng bắt nạt ai, sao lại dă kích hấn như thế?

Kháng nghị của hấn rất hiệu quả, Vương Cương chuyển tầm mắt sang hấn, tức giận hừ một tiếng: “Khụ cái gì mà khụ, chẳng lẽ ta nói sai?”

Lại bơ Ngọc Hồ Điệp, Vương Cương quay đầu nhìn Phượng Thanh Ly: “Nếu ta đoán không nhầm, ma giáo các người vài năm gần đây thu nhận không ít tân môn đồ?”

Phượng Thanh Ly hơi run lên: “Làm sao người biết?”

“Cái này đúng rồi!”

Vương Cương quay đầu trừng mắt Vương Mông: “Đệ xem xem, ta đoán không nhầm!”

Vương Mông hắc hắc cười ngây ngô hai tiếng, chấp tay lạy Vương Cương: “Quả nhiên vẫn là đại ca lợi hại.”

“Đương nhiên!”

Vương Cương hất tóc: “Làm đại hiệp, ta có thể giải thích chuyện các người thu nhận nhiều môn đồ, nhưng mà, các người hình như cũng không để tâm lắm đến tổ chất thì phải?”

Sau đó phất tay một cái: “Này, người cầm nó đem về cho giáo chủ Khinh Vân xem.”

Phượng Thanh Ly vội vàng bắt lấy, mở ra xem, mặt bắt đầu phỉm đỏ, cảm thông lệnh cẩn thận cất vào trong người, dịu dàng cúi người: “Đa tạ Vương đại hiệp nhắc nhở.”

Tò mò nhìn Vương Cương dễ dàng thu phục Phượng Thanh Ly, Vương Mạnh Mạnh ra vẻ quan tâm trước nay chưa từng có.

Hồ nghi cùng Ngọc Hồ Diệp liếc mắt nhìn nhau, nhìn đến khi mắt mịt mù mờ ảo, vội vàng hỏi: “Đại bá, xảy ra chuyện gì vậy?”

Nàng hỏi, Phượng Thanh Ly càng đỏ mặt, nắm chặt góc áo: “Kỳ thật đều do cha ta, quá vội vã, thu nhận môn đồ không có tổ chất...”

92. Chương 92: Mỗi Người Đầu Có Một Hoàn Cảnh

Edit: Phương Xêkô

Beta: Ngôn Ngôn

Vương Mạnh Mạnh vừa nghe, lập tức cùng Ngọc Hồ Diệp trao đổi ánh mắt.

Nhìn vào mắt đối phương cho đến khi hiện ra sương mù, bọn họ hiểu được, chuyện vừa rồi không hiểu gì, càng nghe càng thấy hồ đồ.

Vương Cương khụ khụ mấy tiếng, chấp tay sau lưng thở dài: “Ma giáo bọn họ mấy năm nay thu nhận môn đồ, không có việc gì cũng mở nghi thức hoan nghênh...”

Sau đó đánh mắt sang nhìn Ngọc Hồ Diệp: “Người nói, bình thường trong chốn võ lâm, nghi thức hoan nghênh là gì?”

Ngọc Hồ Diệp thận trọng suy nghĩ nửa ngày, thật cẩn thận trả lời: “Đương nhiên là uống rượu.”

Vì phòng ngừa sai lầm, hắn bổ sung thêm một câu: “Đương nhiên, cũng có không uống rượu.”

“Vô nghĩa!”

Vương Cương tức giận hừ lạnh một tiếng: “Người trong võ lâm ai mà không uống rượu, tuổi còn trẻ như người biết cái gì mà lải nhải.”

Ngọc Hồ Diệp khúm núm lên tiếng, người này tính tình thật khó ưa.

Vương Cương lại thở dài, ánh mắt vẫn nhìn Ngọc Hồ Diệp: “Uống rượu không sai, chẳng qua là không tốt, uống say sẽ làm ra vấn đề nghiêm trọng, người có biết là vấn đề gì không?”

Ánh mắt Ngọc Hồ Diệp lóe lên, đáp án thốt ra: “Chẳng lẽ những người đó say rượu mà loạn tính?”

Hắn vừa nói xong, liền thấy được đầy trời sao. Đương nhiên là do bàn tay Vương Cương tạo thành, đập một cái thật mạnh lên cái đầu của tên heo Ngọc Hồ Diệp, bức bối quát: “Loạn cái đầu người, đồ đâm tặc, suốt ngày chỉ nghĩ được mấy cái chuyện này.”

Vương Cương nhìn Vương Mạnh Mạnh, ra hiệu: “Con nói cho hắn!”

Thấy tấm gương hy sinh oanh liệt của Ngọc Hồ Diệp, Vương Mạnh Mạnh muốn nói lại thôi.

Nửa ngày sau, rốt cuộc không ai chờ nổi nữa, mới trả lời: “Nhất định là bọn họ uống rượu xong đều xài hết tiền, đi ra ngoài cướp bóc!”

“Cướp bóc?”

Vương Cương lại giơ cao cánh tay, ngón tay cũng nắm lại thành nắm. Nhưng nhìn Vương Mạnh Mạnh ôm đầu nhắm mắt, đành tức giận hừ một tiếng phất tay.

“Bá nghĩ con cũng không cần làm siêu cấp nữ hiệp nữa rồi, đi làm đạo tặc luôn đi, vô nãi nãi của ta à, làm thế nào mà con lại chỉ biết có cướp bóc?”

“Chúng ta là ma giáo!”

Còn không đợi Vương Cương nói xong, Phượng Thanh Ly tức giận vung tay: “Chúng ta không phải đạo tặc, làm sao có thể cướp bóc!”

Vương Manh Manh nhìn thấy cánh tay Vương Cương buông xuống, miệng lại cười hì hì cười, ngượng giải thích với Phượng Thanh Ly đang sôi lửa giận: “Ha ha, thật ngại quá, ta thuận miệng nói ra, nói sai cái gì mọi người cũng đừng để ý.”

Vương Cương lắc lắc đầu, nhìn Vương Mông, trong ánh mắt tràn ngập trách cứ.

Ánh mắt này làm cho Vương Mông rung mình, lau lau mồ hôi trên trán. Cúi thấp đầu thì thầm vào tai Vương Cương: “Huynh cũng không phải không biết, đứa bé này từ nhỏ đến lớn đều không hứng thú với chuyện của giang hồ, sao còn hỏi nó, nó nói được như vậy xem như đã cho huynh mặt mũi lắm rồi.”

“Con thế này đều tại cha!”

Vương Cương ngửa mặt lên trời thở dài một tiếng. Quyết định không làm khó đứa nhỏ này trước mặt người ngoài.

Đầu tiên dùng ánh mắt trấn an Phượng Thanh Ly đang bị vũ nhục cả tinh thần và tư tưởng, sau đó nhẹ giọng trách cứ Vương Manh Manh: “Bá nói này Manh Manh, con về sau đừng nói giỡn lung tung thế nữa.”

Vương Manh Manh gật gật giật giật: “Về sau sẽ không.”

Vương Cương âm thầm mắng đứa nhỏ ngu ngốc này vô số lần. Rồi háng giọng nói: “Tục ngữ nói: người có ba loại, uống rượu xong đứng lên là không sai, nhưng uống nhiều quá thì không tránh khỏi phải đi giải quyết.”

Hắn vỗ mạnh vào đùi: “Giáo chủ Phượng Khinh Vân kia vì nóng vội, người nào cũng thu. Chuyện này tất nhiên ảnh hưởng rất lớn tới nghi thức chào mừng tân môn đồ. Uống hết rượu không đi nhà xí, mà chọn cách hắc ám là giải quyết tại chỗ, các người nói, bọn họ có phải quá thoải mái rồi không?”

“Ách!”

Hai câu trả lời sai của mấy tên heo kia làm ai cũng buồn bực tới cực điểm, ai có thể ngờ sự thật lại là thế này =.=

Vương Cương không thèm nhìn biểu cảm của bọn họ, đập tay lên bàn: “Chẳng lẽ các người nghĩ đây là chuyện nhỏ?”

Vương Manh Manh cùng Ngọc Hồ Điệp đều cảm thấy chuyện này quả là khó chấp nhận, nhưng đó chỉ là suy nghĩ trong đầu. Còn bề ngoài – khi mà phải đối diện với ánh mắt bức người của Vương Cương -hai người họ tuyệt đối không dám biểu lộ cái gì, rất nhanh cùng lắc đầu: “Không nhỏ không nhỏ!”

“Đúng vậy, không nhỏ!”

Về mặt Vương Cương bắt đầu nghiêm túc, hắn đứng lên: “Các người có biết, hai năm nay Hàng Châu thành cái loại gì không?”

Không cần người khác trả lời, Vương Cương liền tự cảm thấy đau đớn đấm ngực: “Chỉ cần vừa đi vào thành Hàng Châu, mặc kệ là ai, sẽ ngửi được một mùi, các người biết là cái gì không?”

Vương Manh Manh cùng Ngọc Hồ Điệp thật tình gật đầu một cái, nói như vậy đương nhiên phải hiểu, không biết mùi gì chẳng phải là ngu lắm sao?

Không cần phải nói, cái kia đảm bảo là mùi xú uế...(@.@)

Vương Cương gật đầu: “Các người tưởng Hàng Châu là nơi nào? Là nơi người giàu hay nghèo muốn đều có thể đến, bị bọn họ làm ô nhiễm như vậy, kẻ nào còn ngu ngốc tự dẫn xác vào?”

“Quả thật, Tri phủ Hàng Châu vẫn rất khoan dung với bọn ma giáo các người!”

Vương Cương thở dài một tiếng. Nhìn chăm chăm vào sắc mặt dị thường của Phụng Thanh Ly: “Nhiều lần hần đi theo nhắc nhở, tẩy uế dựa vào tuyên truyền, cũng có đề ra nội quy, điều thứ nhất là gì? Mẹ nó ta quên mất rồi!”

Phụng Thanh Ly quả nhiên không hổ là nhân sĩ Hàng Châu, nhanh mồm nhanh miệng trả lời: “Điều thứ nhất, không được đại tiện, tiểu tiện sai chỗ.”

Nói chưa xong đã phát hiện mình bị hố, trong lòng thầm mắng. Vương Cương, lão hồ ly, cái gì mà quên? Có mà cố ý, cố ý bầy nàng nói ra.

Kinh ngạc một chút, ngay sau đó, Phụng Thanh Ly nắm chặt bàn tay, mắt hạnh mở tròn: “Tên Tri phủ kia cũng là chuyện bé xé ra to, có mỗi việc này cũng bảo chúng ta dọn đi, uống công cha ta đưa hần nhiều bạc như vậy, đồ cầu quan”

Vương Cương bất đắc dĩ lắc đầu: “Aiz, đại tiểu thư của ta, ma giáo các người phản rồi, tri phủ đại nhân người ta cũng không báo cáo triều đình.”

Liếc đến Phụng Thanh Ly, lại ảo não thở dài một hơi: “Mùi các người gây ra làm Tri phủ đại nhân từ trên cao bỗng nhiên thành tạp vụ, nói xem, thế là thế nào?”

Vương Mạnh Mạnh hít vào lãnh khí: “Tri phủ đại nhân này cũng quá tình nghĩa rồi!”

“Không phải thế!”

Vương Cương gật gật đầu: “Nếu không phải Tri phủ phụ nhân trước đó tức giận, một mực cho rằng Tri phủ đại nhân ở ngoài bao nuôi tiểu thiếp mà bỏ tư gia, rồi đánh hần, từ đó không cho ra ngoài, thì kỳ thực hần cũng không muốn làm khó dễ các người, dù sao hần nhận bạc cũng không phải là ít”

Vương Mông ở bên cạnh a dua gật đầu: “Tri phủ cũng bị bức đến đường cùng, các người có nhìn thấy Tri phủ đại nhân bị phụ nhân đánh không, quả thực vô cùng thâm hiểm. Bất quá, chuyện của các người, ở đây ai cũng là người trong võ lâm, ta là Giang Nam võ lâm minh chủ, cho nên mới nhắc nhở các người, nếu không muốn dọn đi, thì mau mau về mà dạy đồ đệ cho tốt vào.”

Phụng Thanh Ly nhu thuận gật đầu một cái: “Đa tạ Vương đại hiệp, ta trở về sẽ nói với cha, bảo cha quản thúc đồ đệ.”

“Thật tốt, trẻ nhỏ dễ dạy!”

Vương Cương vừa lòng gật gật đầu, hơn nữa một câu: “Bất quá, các người bảo người đem nước rửa sạch đường Hàng Châu, như vậy mới chứng tỏ sự ăn năn!”

Vương Mông thở dài một tiếng: “Nhớ kỹ, không phải việc quan trọng thì đừng gọi chúng ta, đại hiệp cũng là người, cũng biết mệt, cũng có việc gia môn phải xử lý.”

Vương Mạnh Mạnh cười cười, vừa định nói hai câu, đột nhiên nhìn Thảo Thượng Phi đang hôn mê không biết đã tỉnh từ bao giờ.

Không chỉ có như thế, hần còn cầm theo giấy bút sột soạt ghi lại.

Vương Mạnh Mạnh biết rất rõ, Thảo Thượng Phi này tuyệt đối không viết được cái gì ra hồn, nên vội vàng bay tới chỗ hần, đoạt lấy xấp giấy.

93. Chương 93: Đại Hiệp Ra Tay

Edit-Beta: Ngôn Ngôn

Nhìn thoáng qua tiêu đề sau đó hút một ngụm khí lạnh, thẳng mặt đọc ra tiếng: “Bí mật kinh thiên: Võ lâm minh chủ Giang Nam cùng ma giáo thông đồng thành gian, tiết lộ cơ mật trọng đại của triều đình.”

Thanh âm Vương Manh Manh làm cho ánh mắt mọi người đều nhìn Thảo Thượng Phi.

“Hi hi!”

Thảo Thượng Phi thanh xanh tím tử trên trán nhất thời toát ra vô số mồ hôi lạnh, chậm rãi cười mỉa: “Thói quen nghề nghiệp, thói quen nghề nghiệp mà thôi, ta cũng chỉ là tùy tiện viết viết, tuyệt đối sẽ không.....”

“Người không cần giải thích !”

Không đợi Thảo Thượng Phi nói xong, Vương Cương liền đánh gãy lời nói của hắn, tại lúc nói chuyện, ánh mắt hắn nhìn đệ đệ mình, ngưng trọng nói: “Người là Giang Nam võ lâm minh chủ, người hắn là biết làm như thế nào đi?”

“Biết!”

Vương Mông thật mạnh gật gật đầu, tức giận hừ một tiếng, toàn thân cốt cách đột nhiên phát ra một trận bạo vang, lạnh lùng nhìn thượng Thảo Thượng Phi, trên người phát ra sát khí nhất thời làm cho tất cả mọi người lui ba thước.

Nằm trên mặt đất giữa đầu, Thảo Thượng Phi lại sợ tới mức hồn phi phách tán, khoe miệng run nhè nhẹ, lại không phát ra được âm thanh nào, ngay cả cầu xin tha đều nói không ra một câu.

Một hồi lâu mới kêu rên ra tiếng: “Vương minh chủ người yên tâm, ta chính là gan lớn như trời, cũng không dám tiết lộ đi ra ngoài, người lão nhân gia tạm tha ta đi.”

Vương Mông quả nhiên không hổ là Giang Nam võ lâm minh chủ, chỉ là này khí thế là đủ rồi.

Hắn giận trừng mắt Thảo Thượng Phi ước chừng có một khắc chung, đồng dạng là một câu cũng không nói, nhưng trong không khí cái loại này hơi thở đầy sát khí lại càng ngày càng đậm.

Mắt Vương Manh Manh cũng mị thành một đường.

Nàng nhìn cha, trong mắt tràn ngập sùng kính, xuyên qua lại có thể có như vậy có một người cha anh dũng, nàng còn có gì để oán .

Xem ra, xuyên qua đến thời đại này, là lên trời đối nàng kia nhất thế bồi thường.

Chính là Ngọc Hồ Điệp trong lòng cũng sinh ra một loại kính ngưỡng, trong lòng thầm khen một tiếng: “Hảo sát khí!”

Lúc mọi người ngừng thở chờ sự tình phát sinh, cánh tay Vương Mông liền cao cao giơ lên, ánh mắt đồng thời cũng mị thành một đường.

Một thế hệ đại hiệp sắp ra tay.

Vương Manh Manh trong mắt sùng kính càng thêm nồng hậu, đại hiệp quả nhiên không hổ là đại hiệp, nên ra tay liền ra tay!

Mọi người đều nín thở tĩnh khí chờ Vương Mông kia lôi đình nhất kích ra tay, mà hắn giơ lên cao cánh, tay quả nhiên không phụ sự mong đợi của mọi người thật mạnh hạ xuống.

Nhưng là.....

Nhưng là tay hắn không có chạm vào Thảo Thượng Phi, vô thanh vô tức trực tiếp dừng lại cách trước ngực Thảo Thượng Phi ít nhất năm thước.

Lần này chẳng những là Vương Manh Manh đối hắn kính ngưỡng càng sâu, chính là luôn luôn đều xem thường đại hiệp ma giáo đại tiểu thư Phương Thanh Ly cũng kinh hô ra tiếng: “Vô thanh vô tức lăng không chưởng?”

Ngọc Hồ Điệp cũng kích động một phen, không thể tưởng được hắn cư nhiên thấy được trong truyền thuyết vô thanh vô tức lăng không chưởng, nói thật ra, lăng không đánh vật không khó, khó chính là vô thanh vô tức.

Vương Mông thu chưởng lại, sát khí cũng biến mất: “Chúng ta đi!”

Vừa dứt lời, hần dùng loi đình chi thể nhanh chóng vô cùng tiêu sái đến ngoài cửa, đến cửa quay đầu nhìn kia đoàn người còn sững sờ ở tại chỗ bất động: “Các người sững sờ ở nơi này làm cái gì? Còn không lăn ra đây cho ta!”

Nuốt một ngụm nước bọt, Thảo Thượng Phi đang quỳ rạp trên đất, hần ra vẻ một chút đều không có bị một chưởng kia của Vương Mông đánh cho bị thương, đứng lên lùi ra ngoài, mới đi được một nửa, đã bị Vương Cương chặn lại: “Không phải gọi người! Người cho ta là đồ ngốc sao, ta còn có một số việc muốn cùng người hảo hảo thương lượng một chút.”

“Ách!”

Nhìn đến động tác nhanh nhẹn của Thảo Thượng Phi, hần kích động không thôi nhất thời hai mắt nhìn nhau đứng lên.

Vẫn là Ngọc Hồ Điệp kiến thức rộng rãi, trước hết nghĩ thông suốt vấn đề này, nhỏ giọng nói: “Quả nhiên không hổ là Giang Nam võ lâm minh chủ, mọi sự tình đều lo lắng chu toàn, hần nhất định là ám thủ, chờ chúng ta đi rồi, Thảo Thượng Phi mới có thể nội thương phát tác bỏ mình, đến lúc đó ai cũng không sao nói là hần đã hạ thủ.”

“Nga!”

Vương Manh Manh cùng Phụng Thanh Ly bưng tỉnh đại ngộ gật gật đầu, vội vàng hướng phía ngoài chạy đi, nếu bọn họ còn ngây ngốc đứng ở nơi này, đến lúc đó chẳng phải là thoát không được quan hệ .

Vương Manh Manh mới bước ra cửa, liền ghé vào Vương Mông bên tai nhỏ giọng hỏi: “Cha, kia Thảo Thượng Phi lúc nào mới chết?”

Vấn đề này, làm ắt Vương Mông nhất thời trầm lớn, kinh ngạc lớn tiếng hỏi: “Hần vì sao chết?”

Vương Manh Manh nhẹ nhàng huých một chút Vương Mông cánh tay, cười hì hì tề mi lộng nhãn, hết thấy đều ở không nói trung bộ dáng: “Lão cha, người đừng giả vờ, nơi này đều là người một nhà, nói ra không có vấn đề gì .”

Nàng nghịch ngợm hướng Vương Mông trát trát nhãn tình: “Chúng ta đều biết nói người đối Thảo Thượng Phi dùng là ám thủ pháp.”

“Ám thủ pháp?”

Vương Mông vẻ mặt kinh nghi bất định làm cho tất cả mọi người không thể không bội phục đứng lên, không thể tưởng được này đại hiệp công phu cao cường còn không tính, chính là hành động đều tài trí hơn người, giả vờ so với người khác còn giống hơn.

Vương Mông nhẹ cúi đầu: “Cái gì ám thủ pháp minh thủ pháp, ta căn bản là không có đối Thảo Thượng Phi xuống tay a?”

“Người không hề động thủ?”

Vương Manh Manh cùng hai người kia cũng không rõ ràng lắm tình huống hiện tại, trao đổi ánh mắt thật lâu.

Rốt cục vẫn là quyết định không hề thừa nước đục thả câu, trực tiếp mở miệng hỏi: “Lão cha, vậy người bảo chúng ta đi ra là làm cái gì? Còn có đại bá không phải nói, người là võ lâm minh chủ, hần là biết làm như thế nào, giờ lại là chuyện gì?”

“Thanh trằng a!”

Vương Mông một bộ dáng đương nhiên: “Đại bá người nói không phải rất rõ ràng, ta là Giang Nam võ lâm minh chủ, đối rất nhiều chuyện sẽ ít nhiều có một chút tị hiềm, nếu lúc hần cùng Thảo Thượng Phi nói chuyện, ta còn ở lại, giả bộ không có nhìn đến có phải hay không không khỏi có chút rất giả tạo ?”

“Ách!”

Vương Manh Manh rốt cục hiểu được, nàng kính ngưỡng lão cha vì nguyên nhân này mà đuổi mọi người ra ngoài.

Thật là vì tị hiềm, nhưng là tuyệt đối không phải Ngọc Hồ Diệp nói như vậy.

Nghe được trong phòng tiếng kêu thảm thiết, Vương Mông dựng lỗ tai lên, cũng không biết là cùng nàng nói hay là hấn chính mình ở thì thảo tự nói, dù sao ý tứ của hấn cũng thật rõ ràng: “Kỳ quái, khoảng thời gian này, lỗ tai của ta thường xuyên có vấn đề, không có việc gì liên ong ong vang lên, thanh âm gì đều nghe không được.”

94. Chương 94: Dê Vào Miệng Cọp

Edit: Phương Xêkô

Beta: Ngôn Ngôn

Bốn phía khôi phục lại sự yên tĩnh, đầu tiên là Vương Cương đi ra, trên mặt vẫn thoải mái, dâng trào niềm vui phơi phới, từ từ ngâm một bài thơ của thi nhân nào đó.

Nhìn hấn, Vương Manh Manh vội vàng nghênh đón, lo lắng nói: “Đại bá, thế nào?”

“Thế nào?”

Vương Cương chỉ chỉ ngón tay ra sau: “Còn có thể thế nào, bá nói này Manh Manh, con phải nhớ kỹ, chúng ta là đại hiệp, trên đời này vốn không có chuyện đại hiệp chúng ta không làm được!”

Vương Manh Manh vội vàng nhìn theo ngón tay Vương Cương, nghiêng cứu người đang bò lê lét ra ngoài nửa ngày, rốt cục hô hấp không thông: “Đại bá, người này là Thảo Thượng Phi?”

Vương Cương hơi hơi nhíu mày “Không phải hấn còn có thể là ai? Nha đầu con tuổi còn trẻ, sao mắt lại kém như vậy?”

Phượng Thanh Ly nghe vậy kinh hô một tiếng: “Thật là hấn?”

Nói thật, không riêng gì Vương Manh Manh ánh mắt kém, ngay cả Phượng Thanh Ly cũng nhìn không ra người này lại là người nàng vừa gặp – Thảo.Thượng.Phi.

Vương Cương đánh hấn đến độ ngay cả mẹ hấn cũng không nhận ra, cái đầu heo kia có vẻ như lớn gấp đôi so với bình thường.

Vương Manh Manh cẩn thận đi về phía Thảo Thượng Phi: “Người bị đánh thành cái dạng này, có cần tìm đại phu không?”

“Đa tạ Vương nữ hiệp quan tâm, nhưng người nói sai rồi!”

Thảo Thượng Phi nước mắt lưng tròng, đáng vẻ đáng thương ngẩng đầu nhìn Vương Cương: “Không phải ta bị người ta đánh, chỉ là không cẩn thận bị té thôi.”

Dừng một lúc lâu, hấn mới suy yếu nói: “Các vị đại hiệp, nếu muốn rút đao tương trợ, kêu giúp ta đại phu với >”<>

Còn không chờ người khác gọi, Giang đại phu không rõ từ xó nào phi ra, khụ khụ mấy tiếng: “May cho người, gặp danh y ta ngay tại đây”

Ánh mắt Thảo Thượng Phi ngập tràn biển nước: “Đại phu, cứu ta!”

“Không vấn đề gì!”

Giang đại phu gật đầu một cái: “Nhưng mà, làm gì cũng có luật của nó, bản đại phu luôn luôn đều là tiền trước khám sau a.”

Ngọc Hồ Diệp đứng một bên tự dưng nhớ tới một chuyện, lau một chút mồ hôi trên trán, một bước đi tới bắt lấy tay Thảo Thượng Phi: “Huynh đệ, không bằng ta mang người đến nơi khác xem bệnh?”

Thảo Thượng Phi hất tay Ngọc Hồ Điệp: “Huynh đệ, người không lừa được ta đâu, trước mắt có đại phu ta không xem, còn đi theo người đến nơi khác? Ta nói cho người, ta muốn xem bệnh ngay tại đây, nơi khác có đánh chết ta cũng không đi.”

Bên kia Giang đại phu đã giúp Thảo Thượng Phi xem bệnh: “Người, cái dạng này, hai mắt vô thần, vừa nhìn cũng biết là do uống sữa bột kém chất lượng, cho nên, đầu tiên ta phải giúp người trừ độc”

Vài người đầu đầy hắc tuyến, Vương Cương tay đỡ trán: “Chúng ta đi thôi, ta già rồi, chịu không nổi kích thích như thế này”

Vài cái đầu nhất thời gật gật.

Thời điểm Vương Mạnh Mạnh bước ra y quán, đột nhiên sinh ra một ảo giác, hình như nàng nhìn thấy ánh mắt cầu cứu của Thảo Thượng Phi.

Bất quá tới khi ra đến đường lớn, tâm tư này liền bị nàng gạt qua một bên, Thảo Thượng Phi hẳn là nhìn Giang đại phu rồi, nhìn nàng làm gì?

Vương Cương đem Ngọc Hồ Điệp đang đi bên cạnh Vương Mạnh Mạnh kéo lại phía mình.

Còn không chờ hắn giải thích, Vương Mạnh Mạnh đã lại bật cười: “Con biết con biết, không cần đi gần tên đâm tặc như vậy, sẽ làm hỏng thanh danh của con.”

Vương Cương vừa lòng gật gật đầu: “Đúng vậy, trước kia không được, hiện tại càng không thể được, con theo chúng ta về nhà, cha con đã giúp con sắp xếp phu quân.”

95. Chương 95: Người Muốn Cứu Ta?

Edit-Beta: Phương Xeko

“Chọn phu quân?”

Lời nói của Vương Cương có lực sát thương không thua gì quái vật, trực tiếp làm cho điệu cười tủm tỉm dễ tiện của Vương Mạnh Mạnh bay mất tiêu: “Mọi người định giúp con chọn dạng người gì?”

“Đương nhiên là đại hiệp!”

Vương Cương vỗ vỗ ngực: “Chẳng lẽ chất nữ của ta lại phải lấy một người lai lịch bất minh?”

Nghe đến đó, Vương Mạnh Mạnh cảm thấy đất trời xoay chuyển, cầm tay Ngọc Hồ Điệp: “Xong rồi, bị người nói trúng, thật sự là đại hiệp.”

Sau đó nhỏ giọng thì thầm vào tai hắn: “Người nhất định phải cứu ta.”

“Cứu người bằng niềm tin.”

Ngọc Hồ Điệp cũng nhỏ giọng trả lời.

Trong lòng hắn thấy hơi sốt ruột, nếu nàng bị bắt về lập gia môn, làm sao hắn có thể tìm được người thứ hai khiến bản thân rung động?

“Ta mặc kệ!”

Vương Mạnh Mạnh lòng rối bời, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Đó là chuyện của người.”

Ngọc Hồ Điệp thở dài một tiếng, kỳ thật hắn đang định hỏi vấn đề kia, thì Vương Mạnh Mạnh đã trả lời như vậy.

Một câu: “ta mặc kệ”, cái gì cũng để hắn làm chủ.

Hắn làm gì cũng đều tuyệt đối tin tưởng, không hề phòng.

Ngay giữa lúc Vương Cương nói ra chuyện đó, hắn đã hận không thể giết cái tên đại hiệp còn chưa từng gặp mặt kia..

Dám cùng hắn tranh phu nhân!

“Người về với bọn họ trước đi, ta sẽ nghĩ cách.”

Vương Manh Manh cuối cùng cũng rũ vấy trở về cùng cha và đại bá.

Hai người này cẩn thận còn hơn cả Ngọc Hồ Điệp, quả thực không chê vào đâu được.

Cùng đi giữa đường với hai con người được coi là đại hiệp giữa đại hiệp, Vương Manh Manh bắt đầu cảm thấy bị kịch của mình chính là đã xuyên qua, không, cách nói chuẩn xác nhất có thể coi đây là cái bàn trà, trên bày đầy bát đĩa tạp nham...

96. Chương 96: Đại Hiệp Chỉ Nam

Edit: Phương Xêkô

Beta: Ngôn Ngôn

Ý nghĩ này cũng không phải mới xuất hiện, rốt cục nàng cũng hiểu Ngọc Hồ Điệp không lừa nàng, đại hiệp thật sự, thật sự nghèo.

Hiện tại Vương Manh Manh cùng đại hiệp này không khác nhau là mấy.

Giày mới đi nhiều đã rách miệng. Bộ trang phục đỏ trên người, từng hoàn hảo là thế, từng đẳng cấp là thế, giờ chấp chấp vá vá chả khác gì cái bang.

Mà muốn ăn cái gì lại càng không thể nói. Vương Manh Manh chỉ cần hồi tưởng lại đoạn thời gian cùng ăn cùng uống với hai người mà ai cũng biết là ai đây, sẽ nghiêng rằng nghiêng lợi mà nói một câu: “Cái đó quả thực không phải cho người ăn!”

Một túi đeo bên người Vương Cương và Vương Mông đều là vàng, cho tới giờ vẫn lặng lẽ nằm ở chỗ của mình, không suy chuyển.

Chùi chùi miệng, ánh mắt Vương mèo nhỏ long lanh như chó hoang....

Ngồi ôm cột một chỗ không chịu đi, hét lớn: “Mọi người có thể đừng keo kiệt như vậy được không? Lấy vàng thuê một cỗ xe ngựa không phải ổn rồi sao? Vàng không phải lấy để cho người khác xem, tác dụng của nó chính là để dùng mà >”<....>

Hai huynh đệ nhà họ Vương mặt liền nhăn nhó: “Nhưng mà, vàng này không phải của chúng ta, Manh Manh, con phải hiểu điều đó.”

Đối tượng được nói đến ánh mắt trợn như ốc luộc: “Không phải của mọi người? Vậy sao hai người lại đem theo nó?”

Thanh âm, lớn gấp khoảng chục lần.

Vương Cương ghé miệng vào tai Vương Mông, thì thầm: “Con gái đệ tốt xấu gì cũng là siêu cấp nữ hiệp, sao ngay cả điểm này cũng không biết, còn truy vấn chúng ta?”

“Vô nghĩa!”

Vương Mông thở dài một tiếng: “Đệ không phải đã nói, nha đầu này từ nhỏ đến lớn cũng không quan tâm tới chuyện trên giang hồ, cái mác nữ hiệp cũng là do người của chúng ta hợp lực làm nên, huynh đâu phải đâu biết. Cho nên, đứa nhỏ này thối mác chuyện như thế cũng là bình thường.”

Sau đó lại ảo não thở dài: “Thời điểm xuất môn, chẳng lẽ huynh không mang tí tiền nào sao”

Nói đến tiền, Vương Cương bắt đầu trở nên hưng phấn, khuôn mặt vốn không giận mà uy kia, nháy mắt đã nổi lên một tia giảo hoạt.

Huých cúi chỏ vào ngực Vương Mông: “Làm sao huynh có thể không mang tiền. Về gia sản, căn bản là không cần tìm nơi gửi, từ đầu tới giờ đều là mang theo người. Bất quá ta đặt nó vào một nơi, nửa năm sau, tiền tăng gấp bội”

“Á?”

Vương Mông híp mắt lại, cười tủm tỉm nhìn Vương Cương: “Đệ biết mà, vì toàn bộ tiền trên người đệ cũng đặt vào đó rồi.”

“Quả nhiên là anh hùng cùng chung chí hướng!”

Vương Cương cười trộm một tiếng: “Nguyên lai đệ cũng không buông tha cơ hội phát tài này. ~”

“Đại ca!”

Vương Mông gật gật đầu, lén lút liếc nhìn bên cạnh: “Đệ đặt nửa năm, còn huynh?”

“Ta cũng đặt nửa năm.”

Vương Mông vươn tay, làm thành tư thế một cái trảo: “Lần này đệ đều đặt hết sạch vào đó rồi, cho nên trên người một chút tiền cũng không có.”

Bọn họ một bên cười bỉ ổi nghĩ chuyện tương lai, đâu biết rằng có một ánh mắt căm tức đang ngùn ngụt phóng tới, Vương Manh Manh không nhận được cuối cùng phải lên tiếng.

“Hai người có thể làm ơn đừng giả bộ như không nghe thấy lời của con được không? Lấy vàng ra thuê xe ngựa, mua đồ ăn đi >”<>

Hai huynh đệ họ Vương lấp bắp xoa xoa tay: “Manh Manh à, này tiền không thể dùng, thật sự không phải của chúng ta.”

“Con mặc kệ là của ai, dù sao con cũng nói cho hai người, từ giờ trở đi, con tuyệt đối sẽ không ăn rau đại hai người hái cũng như ngủ chui rúc dưới gốc cây dâu!! Q_Q”

Vương Manh Manh thân hình vẫn đứng thẳng tắp, hai mắt to đong đầy nước: “Nếu không, con sợ rằng không thể sống đến lúc về nhà rồi...”

“Nhưng mà.....”

Nhìn vẻ mặt xanh xao tiêu tụy không chịu nổi Vương Manh Manh, tay Vương Mông lại gãi gãi đầu: “Nhưng mà tiền kia là của chúng ta là do phú hộ “quyên góp”, trừ bỏ dùng phát cho dân nghèo, bất luận thể nào cũng không được động vào một phần.”

“Đúng!” Vương Cương lại a dua gật gật đầu: “Đó là công khoản, vạn lần không thể tham ô.”

Vương Manh Manh còn lớn giọng hơn so với hai người họ: “Cướp của người giàu chia cho người nghèo, làm ơn, hai người nói, trên thiên hạ này còn người nghèo hơn hai người sao? Trước lo cho chúng ta đi!”

Lời của nàng dẫn tới hậu quả là Vương Cương cùng Vương Mông, hai huynh đệ kịch liệt phản đối: “Không được! Nếu chúng ta dùng số vàng này, sẽ không phải là cướp của người giàu chia cho người nghèo nữa, như vậy là ăn cướp, là đạo tặc!”

Câu trả lời như vậy làm cho ánh mắt của Vương Manh Manh càng thêm đỏ, bĩu bĩu môi: “Vậy hai người có thể cứu tế cho ta một chút hay không!”

“Manh Manh à!”

Vương Mông sửng sốt, bàn tay sờ sờ trên người: “Quên đi, con không hiểu quy định của võ lâm, nói với con cũng không rõ ràng, ta còn tưởng người biết rõ ràng đi!”

Nhìn hành động của Vương Mông, ánh mắt Vương Manh Manh tức khắc tỏa ra vạn tia sáng hào quang.

Trong lòng cũng dâng lên một loại cảm giác hạnh phúc, nàng có một người cha tốt, biết đau lòng thay con. Cảm giác ấy khiến đôi mắt của nàng trở nên ướt ướt.

Giữa ánh mắt chờ đợi của Vương Manh Manh, Vương Mông rút từ trong người ra một thứ, bất quá không phải túi vàng như trong tưởng tượng, mà là một tập giấy.

Wương Manh Manh sững sốt nửa giây, lập tức mặt mày liền hớn hở như dưa hấu, thứ cha nàng cầm trong tay nhất định là ngân phiếu, hơn nữa là để đưa cho nàng.

Lần này thì giống như trong tưởng tượng, Vương Mông đưa tập giấy kia cho nàng.

Wương Manh Manh vội vàng cúi đầu lật xem, nhìn chữ đầu tiên, khó hiểu ngẩng đầu nhìn Vương Mông.

Người sau lại dùng ánh mắt ý bảo nàng tiếp tục xem phía dưới.

Lật lật từ đầu đến cuối, ánh mắt Vương Manh Manh lại rạo rực, lần này là lửa giận ><”, miệng=“” há=“” hốc=“” nhìn=“” mặt=“” trên=“” tờ=“” giấy,=“” nói=“” không=“” ra=“”>

Wương Mông vươn tay chỉ chỉ vào đó: “Đây là bản “Đại hiệp chỉ nam”, không phải đại hiệp nào cũng có thể làm được, nếu vi phạm quy định nêu trên, nhẹ thì bị võ lâm duyệt ý phê bình, nặng thì bị phế danh hiệu đại hiệp, con tự mình xem mục một, điều thứ ba mươi hai và ba mươi ba.

Nhìn bộ dạng lúng túng của Vương Manh Manh, Vương Mông nói một câu, giúp nàng xác định vị trí: “À, ở trang năm.”

Wương Manh Manh chậm rãi giở đến trang năm, mặt trên viết: “Điều ba mươi hai: Làm đại hiệp, không được dùng công quỹ để tư lợi riêng, bao gồm việc mua trang phục và đồ ăn, vi phạm điều này bị tước bỏ thân phận đại hiệp”

Xem xong, sắc mặt Vương Manh Manh trở nên cực kỳ khó coi.

Nhưng mà, xem đến điều thứ ba mươi ba, sắc mặt còn khó coi hơn nữa.

“Điều thứ ba mươi ba: Làm đại hiệp, không thể lấy tiền dùng cho việc cứu tế để phục vụ mưu lợi cho những người cùng thân thích có dòng máu về trực hệ trong phạm vi ba đời, vi phạm điều này xử như điều thứ ba mươi hai”

Wương Manh Manh buồn bực nhìn chăm chăm quyển sách trong tay nửa ngày, thật lâu sau sau mới ngẩng đầu hỏi một câu vô nghĩa: “Ý của mấy cái này có phải là hai người cũng không thể giúp con?”

Wương Cương tròn tròn mắt, bực bội nhìn Vương mèo ngố: “Trực hệ trong phạm vi ba đời!”

Wương Manh Manh cắn môi, gấp cuốn “Đại hiệp chỉ nam” lại:

“Kia lại cái dạng gì, chẳng lẽ hai người nhắm tâm nhìn con đói đến chết?”

Lời vừa dứt, tầm mắt nàng đã bị bóng người vừa đi qua hấp dẫn, có vẻ như là người của Thính Phong, Vương Manh Manh vội vàng ngăn vị đại hán kia lại: “Khoan đã, người biết ta là ai không?”

Đại hán trả lời: “Đương nhiên biết, tiểu thư không phải là siêu cấp nữ hiệp nổi danh giang hồ – Vương Manh Manh sao?”

Wương Manh Manh mắt sáng lên, vẻ mặt kiêu ngạo không giấu nổi đắc ý.

Mang danh nữ hiệp này, quả nhiên không lỗ.

Ít ra thì danh tiếng cũng nổi như cồn, tùy tiện bắt một người không quen hỏi cũng biết.

Giữa lúc nàng đang hớn hở toe toét cười tươi như hoa, đại hán nói tiếp một câu làm cho nụ cười như hoa chưa nở đã tàn. Thật đúng là không thể nhìn bề ngoài!

Hắn đánh giá Vương mèo nhỏ từ đầu tới chân, tầm mắt cuối cùng dừng lại trên tập giấy: “Không cần nhìn, nữ hiệp mặc trang phục và mang đồ như này, ta liếc mắt cũng đoán ra, đôi giày này tuyệt đối chỉ có thể là của một người.”

Đại hán hình như mắt có vấn đề, hoàn toàn không thèm coi đến biểu cảm hắc ám trên khuôn mặt Vương Mạnh Mạnh, mắt liếc phải ngo trái, sau đó cầm tay nàng thì thầm: “Nữ hiệp, ta tìm người lâu rồi, muốn nhờ người một việc, người nhất định phải giúp ta.”

Vương Mạnh Mạnh còn đang tức giận vì lời đồn về hình tượng của mình, trừng mắt đại hán, cau mày nổi giận đùng đùng: “Người có chuyện gì?”

“Kỳ thật, cũng không có gì.”

Đại hán chà xát chà xát tay cười ngây ngô một tiếng, trông mong nhìn Vương Mạnh Mạnh: “Là nương tử tương lai của ta, lần trước nghe đồn nhìn thấy y phục của nữ hiệp, một lòng nhớ thương muốn một bộ quần áo như vậy, liền bảo ta đi mua, ta tìm đã lâu nhưng không có được, cho nên...”

Lời nói còn chưa hết, bên cạnh nhiều người đột nhiên quây lại, ánh mắt mong mỏi nhìn Vương Mạnh Mạnh:

Người qua đường Giáp: “Đúng đúng, nương tử nhà ta cũng bắt ta tìm trong khắp các thành lân cận. Ta chạy nhiều đến nỗi gầy đi vòng một rồi này (=)))))

Đại hán kia cũng vung tay cầm tờ Thính Phong, thở dài nói: “Hôm nay ta nghe theo báo Thính Phong đến chỗ này, chỉ muốn xem nó có bán tân triều phục sức không, nhưng mà không thu hoạch được gì!”

Người qua đường Ất đẩy vị đại hán, tranh quyền lên sân khấu: “Các người như vậy đã là gì! Giúp nương tử mua, đương nhiên phải chọn quần áo”

“Vương nữ hiệp, người có lòng tốt, giúp chúng tôi đi”

Người qua đường Ất: “Nương tử nhà ta hai ngày trước làm một kiểu tóc, sau đó liền đuổi cổ ta ra ngoài, nói nếu không tìm được bộ y phục nào hợp với kiểu tóc, sẽ không cho ta vào nhà. Y.Y Người xem, mấy ngày nay ta đều ngủ ngoài đường!”

Lời lẽ càng lúc càng vô lý, càng lúc càng chả đâu ra đâu.

Đầu đột nhiên “uỳnh” một cái.

Sét đánh!

Hóa ra cổ nhân cũng là thích một thời thượng, con người có tính thích chưng diện quả nhiên là không sai, cũng không vì thời đại thay đổi mà thay đổi.

Sau đó, Vương Mạnh Mạnh rốt cục hiểu được đã biết chút thiên nhưng đến nay vẫn đều không rõ một sự kiện.

Nàng vẫn buồn bực, trên đường làm sao có thể đột nhiên xuất hiện nhiều nữ nhân giống nhau, rõ ràng đều là mặc tơ lụa cẩm y ngọt ngào mỹ mỹ nữ nhân, trên đầu lại là cùng một kiểu tóc.

Thật nhiều giai nhân mặc quần áo rách nát, phí sau thường là có một đám nha hoàn ăn mặc chỉnh tề vây quanh rêu rao khắp nơi.

Nàng vẫn còn tưởng rằng là mỗ ta có tiền tiểu thư hoặc là phu nhân hào phóng, các nàng không cần quần áo mới đem cho nữ khất cái.

Hiện tại nàng rốt cục hiểu được, nguyên lai này chính là trào lưu.

Mà nàng, chính là tác giả của trào lưu này!

Nghĩ đến đây, Vương Mạnh Mạnh ánh mắt nhất thời liền sáng lên.

Nàng phát hiện có thể lợi dụng thân phận của mình để làm một việc khác, thì phải là dẫn dắt trào lưu.

Một hình tượng huy hoàng có thể làm cho tiểu thư danh môn khuê các, thiếu phu nhân nếu chính mình có một cái tạo hình mới mẻ, lại đem đi tuyên truyền một chút, chẳng phải là phát tài?

Có chủ ý này, Vương Mạnh Mạnh trên mặt tươi cười càng ngọt, dùng sức vung cánh tay: “Mọi người yên lặng, bộ trang phục và đạo cụ kia là ta Vương... Mạnh Mạnh chính mình nghiên cứu ra, cũng không quý, chính là như vậy.....”

Vương Manh Manh trong lòng luôn mãi cân nhắc, rốt cục khẽ cắn môi, báo ra một con số ngay cả chính nàng đều cảm thấy là cướp tiền: “Cũng chính là năm mươi lượng bạc một bộ, nếu là đặt mua, có thể đặt tiền cọc trước, một tháng sau tới nhà của ta nhận hàng!”

“Chúng ta muốn!”

Vài người đã muốn đưa tay vào lòng lấy bạc, lại bị Vương Cương quát chói tai sợ tới mức động cũng không dám động một chút: “Các người ai dám đem bạc lấy ra, đừng trách ta không khách khí!”

Lúc này đây, Vương Manh Manh càng xác định một sự kiện.

Vương Cương chính mình không có tiền, nhìn đến người khác có tiền, tâm ghen tị bộc phát, nhất thời giận dữ kêu một tiếng: “Đại bá, người làm gì chặn đường tài lộ của ta?”

Lời của nàng còn không có nói xong, đã bị Vương Mông một phen che miệng lại, nghiêng rằng nghiêng lợi bên tai nàng nói: “Manh Manh a, người làm như vậy là không đúng.”

Nhìn thấy cha cũng phản đối, Vương Manh Manh không khỏi kêu rên một tiếng: “Ta như thế nào lại không đúng?”

Vương Mông cũng không nói nói, trực tiếp buông tay che miệng Vương Manh Manh ra, mở ra trong tay kia bản [đại hiệp chỉ nam], chỉ vào mặt trên một cái — kiêu ngạo hiệp giả, không thể lợi dụng hình tượng chính mình trong công chúng kiếm tiền, vì giả.....

Vương Manh Manh nhìn đến chỗ này, cũng không nhìn tiếp, đối vấn đề này cười nhạt: “Không phải là không thể không làm đại hiệp, ta cũng không hiếm lạ.”

Vương Mông dùng sức nhu đầu, lại nhìn thư điểm trong tay mình: “Này xử phạt không phải đơn giản như vậy.”

“Không phải đơn giản như vậy?”

Vương Manh Manh vội vàng cúi đầu nhìn xuống, nhìn đến điều lệ xử phạt phía dưới, nhất thời hút một ngụm lạnh khí, ngẩng đầu trông mong nhìn trời, cổ họng run rẩy: “Thiên, không cần quá mức như vậy đi!”

Đây là [đại hiệp chỉ nam] cuối cùng một cái.

Mặt trên viết thật sự là rất rõ ràng, rất nhiều đại hiệp lợi dụng thân phận đại hiệp giúp vô số thương gia làm quảng cáo, cho nên đặc biệt tăng thêm nội dung này nghiêm phạt, giết một người răn trăm người, trừ bỏ hủy bỏ thân phận đại hiệp ở ngoài, đồng thời còn muốn ở trên mặt khắc bốn chữ to ‘Ta là tham tiền’.

Vương Manh Manh ngửa mặt nhìn trời thở dài, đáng thương hề hề nhìn lão cha: “Vì sao? Như vậy cũng là dùng chính bản lĩnh kiếm tiền mà?”

“Ai!”

Vương Mông lấy tay vuốt đầu Vương Manh Manh an ủi: “Thân bất do kỷ thôi.”

Hắn nhắm mắt bắt đầu nhớ lại: “Kỳ thật cuộc sống đại hiệp của chúng ta khi đó không tồi, rất nhiều tửu lâu cùng thương nhân vũ khí tìm chúng ta giúp bọn hắn làm người phát ngôn, còn có thể thu chút lễ vật.”

“Ừ!”

Vương Manh Manh lập tức gật gật đầu: “Vì sao hiện tại lại không làm?”

Nói đến vấn đề này, khớp ngón tay Vương Cương rằng rắc vang lên, lập tức lớn giọng nói: “Còn không phải do Văn Nam kim đao vô địch Lí Thừa Vận, thời điểm hắn dư hơi thừa lời nói ra những lời đồn làm tổn hại này.”

“Nga?”

Vương Manh Manh mà nhất thời liền nhăn lại: “Hắn chỉ nghe đồn mà đem việc này công bố ra ngoài?”

“Phi! Nếu như vậy khen ngược!”

Vương Cương cũng phi một ngụm thật mạnh, đột nhiên nhảy ra, tay cầm cương đao hướng lên trời tạo dáng.

Miệng đột nhiên hét lớn ra tiếng: “Mọi người biết ta vì sao vô địch? Đó là bởi vì trong tay ta là chuôi này kim đao, này đao là xx làm ra, chém sắt như chém bùn, nếu ai muốn trở thành vô địch giống ta, thỉnh nhớ kỹ, có được cây đao như vậy sẽ là vô địch!”

Nói xong sau hần liền đứng thẳng thân mình thu hồi tạo dáng, đối với người bị hành động này của hần dọa ngốc, Vương Mạnh Mạnh giải thích: “Hần cũng rất lợi hại, bắt quá trong tay hần nhiều hơn ta một cây đao.”

Một hồi lâu, khôi phục thần chí, Vương Mạnh Mạnh kim lòng không đập mà mở to mắt, sợ hãi than một tiếng: “Thật là lợi hại!”

“Sai!”

Vương Cương mãnh liệt nghiêng đầu: “Lợi hại không phải đao mà là mồm của hần!”

Hần hướng Vương Mông chỉ chỉ: “Không cần nói người khác, chính là lão cha ngu ngốc này của ngươi lúc ấy hứng thú với vàng tìm ba trăm lượng bạc mua vô địch kim đao trong truyền thuyết, hần vẫn đều nói chuyện này là trong lòng hần đau nhất, ngươi tự mình đi hỏi đi, sau đó là xảy ra chuyện gì.”

Vương Mông chà xát 2 tay, sắc mặt cũng biến thành mặt heo, có chút nhăn nhó bất an nói: “Chuyện này đừng nói nữa, đều trôi qua nhiều như vậy năm.”

Hiện tại, mối quan tâm của Vương Mạnh Mạnh đã gọi lên, đương nhiên sẽ không như vậy dễ dàng buông tha Vương Mông.

Lập tức lấy tay bắt lấy cánh tay Vương Mông lay lay: “Cha, ngươi sao lại cũng đi mua một cây đao? Của ngươi võ công không phải rất lợi hại sao?”

“Ai! Chuyện này thiệt nhiều năm, lúc ấy cha ngươi vừa mới bắt đầu bước vào giang hồ, võ công nào có lợi hại như vậy.”

Vương Mông tuy rằng ngượng ngùng, nhưng mà nhìn đến ánh mắt mong đợi của nữ nhi, vẫn là nói ra: “Ta còn tưởng làm một cây đao như vậy, coi như là đường tắt thôi.”

“Nga!”

Vương Mạnh Mạnh lý giải gật gật đầu: “Kết quả là thế nào?”

“Đừng nói nữa!”

Vương Mông dùng sức vung cánh tay: “Vì cây đao trong truyền thuyết kia, làm ta toàn thân không một xu chưa tính, còn phải đi mượn thân thích, kết quả ngày hôm sao liền gãy, ta phải tiết kiệm ba năm mới trả hết nợ.”

“Chặt đứt?”

Vương Mạnh Mạnh đổ một ngụm lãnh khí: “Ngươi ngày hôm sau liền đem bảo đao làm gãy? Ngươi rốt cuộc lấy nó làm cái gì?”

Xem ra chuyện này thật làm Vương Mông cho tới nay trong lòng đau nhất, nói tới đây hần lại bắt đầu dậm ngực dậm chân: “Ta cái gì đều không có làm, lúc ấy chính là muốn dùng nó đem chặt củi khô nướng cá ăn.”

Hần chỉ chỉ tay mình, nha nha nói: “Lúc ấy, cành củi khô kia nhiều nhất chính là to cỡ như vậy.”

Vương Mạnh Mạnh không nói nên lời, một chữ cũng nói không nên lời, chính là hai mắt dầm dầm nhìn chăm chăm cánh tay trắng kiện nhỏ bé của Vương Mông.[đương nhiên, mặc kệ là ai, tay nhỏ bé cũng không thô lắm.]

Lần này, nàng rốt cục hiểu được kia đao là cái dạng gì ‘Bảo đao’.

Vương Cương thở dài một tiếng: “Tuy rằng sau này, Lí Thừa Vận cũng đối việc này xin lỗi, nói hần không biết cái kia đao chất lượng kém như vậy, nhưng mà chuyện này tạo thành ảnh hưởng thật sự là rất ác liệt.”

Nói xong hai tay vỗ mạnh một cái, tức giận nói: “Hắn chỉ nói mấy câu, rất nhiều đại hiệp có tiềm chất vì trả nợ đi làm đạo tặc, cho nên, đại hiệp liên minh xã trải qua nghiên cứu thảo luận rốt cục hạ quyết tâm, định ra một cái quy củ cùng nghiêm khắc xử phạt điều luật.”

Vương Manh Manh dùng sức nuốt nước bọt, nhìn nhìn mọi người xung quanh, rốt cục cắn răng hạ quyết định: “Các vị, đa tạ hảo ý của các người, ta.....”

Còn không chờ nàng nói xong, một đại hán liền vẩy tay đánh gãy lời của nàng: “Vương nữ hiệp, chúng ta biết các người đại hiệp không ham tiền, chúng ta đều có thể lý giải.”

Vương Manh Manh trong lòng càng thêm buồn bực, miết miết tay trong lòng, đau lòng không thôi.

Nói thật ra, người khác có thể hay không lý giải nàng không muốn biết cũng không muốn quản, hiện tại là trong lòng nàng không thể lý giải, ai nói nàng không ham tiền?

Bất quá nghĩ như thế nào cũng không thông, Vương Manh Manh đều vẫn là không hy vọng trên mặt chính mình khắc bốn chữ ‘Ta là tham tiền’, tuy rằng nói có lẽ nói như vậy lại hội đưa tới một trận hình xăm trào lưu.

Ở trong lòng thở dài một tiếng, Vương Manh Manh liền chỉ tay vào đại hán trong tay nghe đồn báo chí.

Nàng chính là bị một hàng chữ hấp dẫn: “Đại ca, người có thể hay không đem này cho ta xem một chút?”

“Không quan hệ!”

Đại hán thực hào sảng bắt tay lý nghe đồn nhét vào Vương Manh Manh trong tay: “Cho người, dù sao ta đều xem xong rồi.”

Vương Manh Manh nói một tiếng cảm ơn, vội vàng cúi đầu hướng nhìn đến cái kia tiêu đề.

[Tin đồn trong nỗi đau mất mãnh tướng – kỳ tài Thảo Thượng Phi ngày x tháng x năm xx bất hạnh qua đời]

Xác định chính mình vừa rồi không có nhìn lầm, mắt Vương Manh Manh nhất thời liền tròn tròn.

Miệng thì thảo lời nói nhỏ nhẹ: “Kỳ quái, Ngọc Hồ Điệp không phải nói thương thế không nặng, năm hai ngày cũng sẽ tốt, như thế nào hắn liền ô hô ai tai đầu?”

Nói còn không có nói xong, ánh mắt liền mở to.

Nàng đã biết nguyên nhân trong đó.

Trừ bỏ Giang thầy thuốc kia ra, trên thế giới này, chỉ sợ còn không có người có thể giết người không thấy máu.

Ở bên người nàng, Vương Cương cũng không phát ra một tiếng cảm thán: “Trên giang hồ có câu cách ngôn quả nhiên đúng vậy, bị đánh, cắn răng chịu đựng, chính là nhắc nhở chúng ta, trăm ngàn không cần tùy tiện nhìn đại phu a.”

Nghe lời của cha nàng, Vương Manh Manh nhất thời thật mạnh gật gật đầu.

Tiểu tâm can ở nháy mắt cũng bắt đầu đập bịch bịch, nghĩ mà sợ không thôi, nàng lúc ấy như thế nào còn tốt như vậy, đem Giang đại phu cho uống được của nàng?

97. Chương 97: Hai Hồ Tranh Chấp, Ta Chạy Trốn

Nghĩ đến đây, Vương Manh Manh lại nghĩ đến cái tên chết tiệt Ngọc Hồ Điệp.

Không biết vì sao, nàng bắt đầu cảm thấy ủy khuất.

Đã lâu như vậy, tên dâm tặc đáng chết kia vẫn không lộ diện, mặc cho nàng đi theo hai vị đại hiệp này cùng ăn cùng ngủ.

Quay đầu, nhìn chiếc giường phía sau, Vương Manh Manh nắm chặt tay lại.

Nàng thề, về sau nhất định phải trừng phạt tên dâm tặc kia thật nặng, đã lâu như vậy. Cũng không biết bắt lấy thời cơ đến thăm nàng, hoặc là đem chân giò đến. >”

—

Vương Manh Manh ngồi trong phòng, tay vô thức quần quần lộn tóc, lại chậm rãi buông ra. Nàng muốn về nhà

Lấy tay dụi dụi đôi mắt hồng hồng có chút sưng đỏ, tức thì, mắt lại càng đỏ lên.

Là do nàng khóc.

Cho tới giờ nàng mới biết mình không thể kiên cường nữa rồi, ban này còn có thể dễ dàng rơi lệ như vậy. Có đáng không? Vương Manh Manh gạt nước mắt đứng lên.

Bước đến trước cửa, từ trước, nàng không hề có mẹ, chưa bao giờ biết thế nào gọi là tình thân....

Ai biết.....

Ai biết Vương phu nhân đang ăn cơm, vẫn liên tục gấp hai cái chân gà vào bát nàng.

Ăn, nước mắt của nàng cứ như vậy bị thịt gà dẫn ra ngoài

Có trời mới biết, nàng đi theo hai vị đại hiệp kia, ước chừng đã hơn một tháng không biết cái gì gọi là “vị thịt”

Hơn nữa, hai vị đại hiệp kia còn bận để tâm đến hình tượng, rõ ràng võ nghệ đầy mình, nói mãi cũng không đổi, không chịu vào rừng săn thú.

Nói cái gì mà võ công của bọn họ chỉ dùng để trừ bạo an dân. không đối phó với chim bay cá nhảy.

Còn nói cái gì mà con nhà võ chân chính, tuyệt đối sẽ không ra tay tùy tiện. Thậm chí, Vương Cương còn đứng bên đường, dùng hơn hai canh giờ, chỉ để thao thao bất tuyệt về một vấn đề –cái, gọi là đẳng cấp. Y.Y

Hồi tưởng con đường gian nan đầy vất vả, Vương Manh Manh lại thấy rùng mình.

Trong đầu không tự chủ được mà nghĩ đến tương lai tăm tối mịt mù khi nàng đính hôn cùng vị thiếu hiệp kia, cưới một người hoàn cảnh cònhơn. >”

Hai thân ảnh vận y trang đỏ chót, tay nắm tay.

Tiêu sái đi đến quán bánh nướng phía trước, chú rể phong trần thật cẩn thận lấy ra hai đồng tiền mua bánh, dùng võ nghệ cao cường khiến người gặp người sợ của mình bẻ bánh làm hai nửa bằng nhau, đặt vào lòng bàn tay tân nương, dịu dàng nói:

“Ăn đi!”

Tân lang, không cần phải nói, chính là vị huynh đệ không quen biết bị cha mẹ an bài- một thiếu hiệp rất có tiền đồ ~~~|g.g|~~~.

Mà tân nương.....

Vương Manh Manh liên tưởng tới đó, nghĩ đến bàn tay mình vươn ra, nhớ đến bộ dáng tội nghiệp của miếng bánh nướng kia, lần thứ hai rùng mình.

Chẳng lẽ, siêu cấp nữ hiệp đại danh giang hồ như nàng sẽ phải sống bi thảm như thế cả đời?

Nghĩ đến đó, Vương Manh Manh từ ghế nhảy dựng lên.

Mở mắt những đồ vật có thể đem theo khi chạy trốn, ném toàn bộ lên giường, dùng sàng đan làm thành cái bao lớn, đeo lên vai, chuẩn bị bỏ nhà lang thang.

Nếu như vậy, nàng thà lấy hái hoa tặc còn hơn.

Trong đầu xuất hiện ba chữ “hái hoa tặc “ làm cho Vương Manh Manh nhất thời sửng sốt, miệng há hốc, mắt nhú lại.

(>0<) *le=“” hình=“” ảnh=“” mang=“” tính=“” chất=“” mình=“” họa=“”>

Mặt, không không chế được liền đỏ lên.

Bắt đầu từ bao giờ, nàng lại nhớ đến tên dâm tặc nổi danh giang hồ kia?

Hơn nữa, còn nghĩ đến việc gả cho hắn!

Vương Manh Manh lắc đầu, muốn làm cho ý niệm về tên Ngọc Hồ Điệp chết dần ấy văng ra ngoài.

Rón rén lén lút đến gần cửa, nghiêng tai nghe ngóng động tĩnh bên ngoài.

Sau khi xác định mình không nghe thấy bất cứ âm thanh gì khả nghi, mới cẩn thận mở hé cửa phòng.

Khe mở rất hẹp, tim giật thót.

Ngoài cửa, giống như có đôi mắt nhìn nàng.....

Không phải giống như!

“A!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!.....”

Ngay sau đó, Vương Manh Manh hét lên như heo bị chọc tiết.

Ngoài cửa, thông qua khe hở kia, thật sự có một đôi mắt đang cùng nàng nhìn nhau đăm đúi.

Ngay sau tiếng hét của heo bị chọc tiết, ngoài cửa cũng vang lên tiếng hét rợn người.

Nghe tiếng kêu này, Vương Manh Manh giật thót cả mình.

Cửa phòng mở banh, nhìn tiểu nha hoàn vẫn đang hét cật lực kia, Vương Manh Manh tức giận lấy tay che miệng người kia: “Người tên gì!”

Tiểu nha hoàn mở to hai mắt nhìn Vương Manh Manh, nâng tay gỡ móng heo của Vương mèo. Chúi chúi môi, ủy khuất minh oan: “Lúc này nó tì vào, nhìn thấy tiểu thư ở trong phòng.....”

Nâng tay, chỉ vào cái bao lớn trên lưng Vương Manh Manh, dùng hành động thuyết minh lời nói: “Ai biết tiểu thư đột nhiên đi đến mở cửa, nó tì nhất thời sợ hãi, mới kêu lên.....”

Nhìn mặt Vương Manh Manh càng ngày càng đen, tiểu nha hoàn đột nhiên nghĩ đến một thứ.

Vội vàng lấy tay che miệng, lời nói mơ hồ không rõ theo kẽ tay truyền ra;“Nó tì không phải đang giám sát tiểu thư, cũng không phải người do mình chủ mưu kêu tới canh chừng không cho tiểu thư bỏ trốn.....”

Lời vừa nói, đầu đầy sao....

Vương Manh Manh mặt đen xì, tức giận thu tay.

Trên mặt, đằng đằng sát khí.

Nghiến răng nghiến lợi nhìn nhìn chăm chăm vào con bé nha hoàn không đánh đã khai kia: “Vốn ta còn không định động thủ, nhưng mà sao ngươi nhất định phải nói vậy, làm ta không đánh không được!”

Nói xong, liền quay vào phòng, đóng rầm cửa lại.

Đem bọc tải trên vai ném qua một bên, rầu tới phát sầu.

Trong lòng lại buồn bực không thôi, Vương Mông quả nhiên không hổ là võ lâm minh chủ, ý nghĩ chạy trốn vừa xuất hiện trong đầu nàng, vậy mà hắn đã liệu rõ.

Vương Manh Manh âm thầm kính nể, trong lòng lại thấy không vui, vừa bực vừa giận.

Nghiến răng nghiến lợi mắng: “Ngọc Hồ Điệp chết tiệt, dâm tặc, về sau còn để ta nhìn thấy, nhất định sẽ thiến ngươi!”

“Aiz, ta đã làm cái gì chưa?”

Không biết giọng nói thì thầm ấy truyền từ đâu, khuôn mặt Vương Manh Manh ngơ ngác.

Giọng nói này....

Thả người xuống giường....

“Không cần nhìn, ta ngay cạnh ngươi....Ôe!”

“Dâm tặc!”

Làm cho những lời nói của Ngọc huynh biến dạng như vậy, đương nhiên là do sự kiện “Năm đấm Vương Manh Manh”

Hơn nữa là hai cú.

Ra tay, lại rất nghiêm túc

“Dâm tặc, coi như gan người lớn, dám bò lên giường của ta!”

Ngọc Hồ Điệp ôm hốc mắt thâm quầng bị một chiêu “Song long rời bến” của Vương Manh Manh oanh tạc, hơn nửa ngày, mới bỏ được tay.

“Vương đại nữ hiệp của ta, ta vẫn ngồi yên ở chỗ này, là do ngươi không thèm nhìn thôi!”

Nhận thấy ánh mắt ngờ vực của Vương Manh Manh, Ngọc Hồ Điệp lại càng thêm u oán: “Không biết kẻ nào nhất quyết đòi ta tới cứu, kết quả”

Vương Manh Manh một lần nữa lộ rõ tư chất của địa chủ, lập tức chặn họng dân đen.

“Ta bảo ngươi tới cứu ta, nhưng không bảo ngươi bò lên giường của ta!”

Đứng thẳng lưng, cúi đầu thóa mạ một tiếng; “Quả là cún không đổi được thói ăn thịt!” (Chả liên quan)

Mới mắng xong, ánh mắt liền trở nên mơ hồ.

Những lời này.....

Ngọc Hồ Điệp cũng không để ý, bực bội rời giường, đứng dậy đi về phía cửa sổ.

Mới đi có một bước, tay đã bị Vương Manh Manh gắt gao bắt lấy: “Ngươi đi đâu?”

Giương mắt nhìn hốc mắt thâm như gấu mèo của Ngọc Hồ Điệp, hắc hắc he he cười mấy tiếng, sắc mặt rất nhanh trầm xuống, hung hăng mở miệng; “Ta mặc kệ, ngươi nhất định phải đem ta cứu ta ra ngoài!”

“Cứu sao được”

“Sao là sao thì mặc kệ ngươi, chỉ cần cứu ta ra là được.....”

Vương Manh Manh theo vừa nói một nửa, sắc mặt đột nhiên cứng đờ.

Nửa câu hỏi bị cắt ngang, không phải do Ngọc Hồ Điệp, mà là.....

Mang theo sự kỳ vọng, Vương Manh Manh cẩn thận quay đầu nhìn cửa phòng, mới liếc mắt một cái, hy vọng đổ bể, lập tức liền oa lên một tiếng.

Mắt mở to nhìn hai vị huynh đệ nhà họ Vương.

“Ngươi... Các ngươi.....”

Hơn nửa ngày, cũng chỉ nói được từng ấy.

Vương Cương giận dữ gầm lên: “Ngươi còn không bỏ tay ra, chẳng lẽ muốn kéo hẳn lên giường?”

Vừa lòng nhìn Vương Manh Manh vội vã buông tay, trong mắt Vương Cương, liền xuất hiện một tia đắc ý.

Chà chà mũi, nhanh chóng bước vào phòng, nhìn Vương mèo đang đứng chết khiếp tại chỗ: “Trên đường tới đây, chúng ta đã sớm nhìn ra, trong lòng tiểu nha đầu con nhất định có quỷ!”

Hừ một tiếng, mắt cũng tự động lé sang một bên nhìn tên Ngọc Hồ Điệp vẫn đang bình thường như cái giường.

Ánh mắt, vạn phần sáng tỏ.

“Ta đã nghĩ lúc trước các người có điều gì đó không đúng, cái gì kèm hai bên, cái gì mà trong bụng Manh Manh có đứa nhỏ!”

Vương Cương nâng tay chỉ thẳng mặt Ngọc Hồ Điệp: “Rõ ràng là con cùng tên hái hoa tặc này nhất chân, châu thai ám kết liên thủ bỏ trốn!”

Nói ra suy đoán mười mười rõ mười, Vương Cương hắt mắt: “Ta nói đúng không?”

Vương Manh Manh bị lời nói của Vương Cương làm cho váng vất, cả người như lọt vào sương mù, hơn nửa ngày sau, mới có thể xâu chuỗi toàn bộ sự việc.

Sắc mặt, đỏ ửng.

Buồn bực nâng tay đâm đâm vào người Vương Cương: “Đại bá đừng có ngậm máu phun người. Bằng không, cần thận con...”

Khí thế căm tức dần dần hạ xuống.

Giọng nói hung tợn, càng ngày càng xiu xuống. Cuối cùng trở thành một con cừu nhỏ ôn nhu....

Sự thực so với nhân cường.

Nàng đánh không lại Vương Cương.

Nghĩ đến bộ dạng thê thảm của Thảo Thượng Phi khi lết khỏi y quán, Vương Manh Manh liền rùng mình.

Nuốt nước miếng, có chút sợ hãi mở miệng: “Kỳ thật, sự tình không giống đại bá nói đâu, mà là..... Ô ô ô.....”

Võ đánh không lại. Vương Manh Manh chỉ còn có thể dùng lý lẽ.

Dùng đạo lý khiến Vương Cương thông suốt.

Nhưng mà, ngay lúc nàng vừa mới nói được vài ba câu, Ngọc Hồ Điệp đột nhiên sải bước tiến đến che miệng nàng, vô cùng bí tráng nhìn Vương Cương: “Đúng vậy, mọi chuyện chính là như vậy!”

Tay còn lại, quả quyết chỉ xuống: “Bụng của Manh Manh, là do tại hạ làm nên mới lớn như vậy.....”

Lời còn chưa dứt, trước tầm mắt kinh ngạc của Vương Manh Manh, một cái chùy đập mạnh vào gáy Ngọc Hồ Điệp

Thành công làm gián đoạn khí thế hùng hực của ai đó.

Người kia bị đánh bất tỉnh, nửa câu sau thật sự không có gì để nói ra được.

Mặc kệ lúc trước dùng cảm bao nhiêu, hùng hổ bao nhiêu, bây giờ thật sự không thể nói ra được.

Vương Mông nhìn Ngọc Hồ Điệp từ từ xui lơ trên mặt đất, một tay cầm chùy vỗ vỗ, hung hăng đá lên người hắn một cước: “Này thì, ngay cả đóa hoa nhà chúng ta người cũng dám hái, người đúng là chán sống rồi.”

“Cha, người đánh lén!”

Vương Manh Manh nhìn chăm chăm phụ thân của mình, nửa ngày, rốt cục bất bình hét lên.

Ánh mắt Vương Mông, trợn tròn.

Các ngón tay nắm chặt, khớp xương kêu răng rắc, nghiêng răng nghiêng lợi phản bác: “Đánh lén! Ta đánh lén hắn lúc nào ? Còn không bằng với hắn! Còn.....”

Khí thế lại trào dâng.

Tay nhanh chóng rút ra cây kiếm sắc bên hông, khí thế vững vàng, động tác nhanh như chớp định chém tới Ngọc Hồ Điệp bất tỉnh trên mặt đất: “Ta giết hắn!”

Ngay lúc Vương Manh Manh đứng đờ tại chỗ, chưa kịp phản ứng. Một đôi tay, dễ dàng đỡ kiếm Vương Mông.

Người vừa xuất hiện, ánh mắt sắc bén như đao nhìn Vương Mông. Giọng nói lạnh tựa băng sơn:

“Muốn giết hần, trước giết ta!”

Giọng nói, cũng kiên quyết cương nghị

Lần đầu tiên!

Lần đầu tiên Vương Manh Manh cảm thấy khuôn mặt đen kịt béo béo tròn tròn của Vương Cương có điểm đáng yêu.

Ra tay đúng thời điểm, cũng như vậy soái. (beautiful boy a~)

Nếu không phải biết rõ tình huống, nhất định nàng sẽ lao tới hôn lên mặt lão soái ca Vương Cương một cái.

Đỡ lấy kiếm của Vương Mông, không ai khác chính là người vừa mới lớn tiếng răn dạy, đại bá Vương Cương.

Wương Mông tràn đầy cảm xúc.

Khí vũ hiên ngang!

Mặt đối mặt, face to face, Vương Mông rốt cục cắn chặt răng, trầm giọng nói: “Đại ca, huynh yên tâm, hần là hái hoa tặc, đệ là đại hiệp, tuyệt đối không vi phạm Đường kim vô lâm ký hạ cùng triều đình, không sử dụng hình phạt riêng chen lấn việc công!”

“Ta không lo lắng chuyện này.”

Wương Cương lại nâng tay, đánh gãy lời nói của Vương Mông.

Nghiến răng nghiến lợi nói: “Nếu đệ muốn giết hần, vậy giết ta trước đi.”

Nhấp môi, lạnh giọng tiếp: “Hơn nữa, ta cam đoan giết hần xong, nhất định đệ sẽ hối hận!”

“Chẳng lẽ huynh lo cho Manh Manh?”

Wương Mông dùng nhú mày, ngạo nghễ nói: “Con gái của Vương Mông, muốn lập gia môn, thiếu hiệp nào dám nói không cần? Đệ giết hần”

Wương Cương cup mắt, thở dài: “Không phải chuyện này, chẳng lẽ đệ quên, thân gia của chúng ta, đều đặt trên người hần.

Lời vừa nói xong, bao nhiêu sát khí trên người Vương Mông nhanh chóng tiêu tán.

Giờ thì hiểu rồi, lý do Vương Cương làm vậy.

Dựa theo quy củ của võ lâm đồ phưởng*, một khi liên quan tới mạng người, nếu người kia chết mà nguyên nhân không liên quan gì đến nguyên nhân đã đặt cược, một khi điều tra làm rõ, tiền đặt cược toàn bộ sung công.

* võ lâm đồ phưởng: sòng bạc giang hồ.

Vì quy củ này, cũng vì lo chuyện Ngọc Hồ Điệp bị kẻ nào nóng nảy giết chết giữa chừng,,,

Mà bọn họ.....

Hai người bọn họ mới khuôn toàn bộ gia tài đi, đặt trong vòng nửa năm Ngọc Hồ Điệp phải chết.

Giết chết Ngọc Hồ Điệp, vậy số tiền này...

Wương Mông liếc mắt nhìn hai hốc mắt bây giờ còn đen hơn lúc này, tra kiếm vào vỏ, hai tay cầm lấy bàn tay Vương Cương, tràn đầy sùng bái nhìn đại ca mình.

“Vẫn là đại ca lợi hại, trước sau đều có thể lo chu toàn.”

Vương Mông thở dài, vỗ vỗ đầu, sau đó đá vài cú hả giận lên người Ngọc Hồ Điệp: “Thiếu chủ nữa bị thằng nhãi này làm cho hồ đồ.”

Vương Manh Manh nhìn hành vi tàn bạo của cha, giận mà không dám nói. Lâu sau, mới khe khẽ mở miệng: “Hắn không làm gì, tại sao ai cũng muốn hắn chết?”

“Hắn không làm gì?”

Vương Mông mở to mắt, tay run run chỉ vào bụng Vương Manh Manh: “Đến thai cũng có rồi, vậy còn không phải đã làm gì?”

Lại nhắc đến chuyện mà mình không tài nào làm rõ được, Vương Manh Manh theo lý trí mà lựa chọn.

Ngậm miệng.

Gắt gao ngậm miệng, gì cũng không nói.

Giờ này khắc này, rốt cục nàng cũng có thể hiểu Tô Tần huynh đệ tại sao lại lảm nhảm như vậy.

Hóa ra, ở nhà chuyện gì cũng không thể nói, bên ngoài, mới có thể phát tiết.

Bi ai thấu hiểu nỗi đau của Tô Tần huynh. Chưa được ba giây, Vương Manh Manh lại trợn to mắt.

Vừa mới thực hiện hành động theo lựa chọn sáng suốt, ngay lập tức, lời nói của Vương Mông khiến nàng ném nó ra một xó.

“Nha đầu, con đi ngủ sớm một chút, ngày mai Đoạn Ngọc công tử sẽ tới đây, đến lúc đó chúng ta sẽ cho con trông thấy vị hôn phu.”

“Ngày mai?”

Vương Manh Manh trừng lớn mắt, Vương Mông gật đầu một cái.

Đoạn Ngọc công tử là ai? Chính là cháu trai của chương môn phái Nga Mi- vị huynh đệ không quen không biết xuất hiện trong giấc mơ bánh nướng của nàng Y.Y.

Đáp án đã được khẳng định, Vương Manh Manh càng vội vã cuống quýt: “Sao nhanh vậy?”

“Ờ !”

Lắc đầu, vô hạn thốn thức cất tiếng bi ai: “Chúng ta có thể chờ. Nhưng mà, cái bụng của con không thể chờ, bằng không...”

Nói tới đây, đôi mắt Vương Mông lại càng thêm đỏ: “Quả thực cha cũng luyến tiếc khi con lập gia môn sớm như vậy. Nhưng giờ con có bầu, có thể giấu diếm mà gả đi. Chờ tới mấy tháng sau, chẳng lẽ ôm đứa nhỏ mà qua cửa? Việc đó quả thật không thể nói nổi.”

Nghe Vương Mông nói vậy, ánh mắt Vương Manh Manh có khi còn trở nên đỏ hơn cha, nhưng tuyệt đối không phải do buồn bực vì phải gả ra ngoài, mà là tức giận >”<>

Trợn hai mắt lên như hận không thể đá bay Vương Manh Manh vào nhà một tên đầu đường xó chợ nào đấy, Vương Mông nghiêng răng nghiêng lợi nói ra từng chữ một: “Con muốn ta nói cái gì nữa! Ta lại nói cho con biết.....”

“A!!!”

Vương Mông đang bùng lên khí thế, bị tiếng kêu bi thiết ngoài cửa làm cho gật mình.

Nơi đó, Vương phu nhân run rẩy chỉ tay vào Vương Manh Manh, yếu ớt không nói nên lời.

Sau đó liền khuyu xuống

Vương Mông lần này trở về, nào dám đem chuyện Manh Manh mang thai nói cho phu nhân, chỉ sợ bà ấy không tiếp nhận được. Giờ thì hay rồi, tất cả đều đã biết, quả nhiên giống như trong lo lắng của Vương Mông.

Ngất!

Vương Mông rất nhanh lao đến, đỡ lấy phu nhân vào lòng: “Nương tử, nàng sao rồi?”

“Thiếp chịu không nổi !”

Vương phu nhân không phụ sở vọng của Vương Mông, chậm rãi mở mắt, tay day nhẹ huyết thái dương: “Nói gì cũng vậy, đều do thiếp làm mẹ mà không dạy được con, đều là lỗi của thiếp.....”

Nhìn phu nhân bị đả kích, Vương Mông lại thấy đau lòng: “Nương tử, đừng nói nữa, chờ Mạnh Mạnh lập gia môn, mọi chuyện sẽ đâu vào đó.”

Quay đầu, nhìn thoáng qua Vương Mạnh Mạnh, rồi ôm lấy phu nhân về phòng.

Đi một nửa, quay đầu trầm giọng phân phó tiểu nha hoàn đứng ở cửa: “Đi lấy một cái dây thừng đem tiểu dâm tặc kia trói lại! Chờ Mạnh Mạnh gả đi thì thả hẳn. Nhớ kỹ trông chừng Mạnh Mạnh, đừng để nha đầu đó chạy loạn .”

Vương Cương nhìn Ngọc Hồ Điệp đang hôn mê, lại nhìn sang Vương Mạnh Mạnh đang bất mãn mà không dám nói gì, cuối cùng nhắc chân theo Vương Mông ra ngoài.

Không thể không nói, tiểu nha hoàn quả nhiên không hổ là người trong nhà của võ lâm minh chủ, động tác rất nhanh,

Vương Mạnh Mạnh còn chưa kịp nhìn ra động tác, đã thấy sợi dây thừng xuất hiện trong tay của tiểu nha hoàn. Đi nhanh vào phòng, cười ngọt ngào với Vương Mạnh Mạnh, rồi ngồi xổm xuống nhanh chóng trói Ngọc Hồ Điệp lại.

Động tác thuần thục lưu loát, Vương Mạnh Mạnh thầm thán phục “Người làm thế nào mà nhanh như vậy?”

“Đương nhiên!”

Tiểu nha hoàn một bên dễ dàng trói Ngọc Hồ Điệp vào cây cột nhà, một bên thắt cho hẳn thêm một cái nơ đáng yêu: “Tiểu thư chẳng lẽ quên, mình chủ mỗi lần bắt cướp, đều không quên chuyện trói người này, từ trước tới nay đều do nô tì làm, làm nhiều đương nhiên sẽ quen tay.”

Đứng lên, ánh mắt dào dạt đắc ý nhìn kiệt tác của bản thân, vỗ vỗ tay: “Thu phục!”

Đang nói, người đổ!

Người vừa ngã xuống, đương nhiên là con bé nô tì. ++

Vương Mạnh Mạnh khua tay, nhìn cây chùy: “Đúng vậy, xem ra chuyện gì cũng là quen tay mới được việc, đại nữ hiệp ta sau này chắc có thể dùng chùy làm vũ khí.”

chùy, quả nhiên là vũ khí thích hợp nhất cho việc đánh lén, có thể làm đồ phòng thân mang theo.

Ném hung khí sang một bên, Vương Mạnh Mạnh nhanh chóng đóng cửa phòng lại, liếc trái ngó phải một phen, rồi mới đi tới bàn trà bưng lên một chén nước, hắt thẳng lên Ngọc Hồ Điệp.

Cặp mắt hoa đào dài hẹp chậm rãi mở ra.

Có chút mờ mịt, có chút quay cuồng, một hồi lâu Ngọc Hồ Điệp mới biết đã xảy ra chuyện gì.

Bực bội nói: “Không có thiên lý, đại hiệp cũng biết đánh lén!”

“Người nhớ kỹ, ta lại cứu người một lần nữa.”

Vương Mạnh Mạnh rất nhanh đã giúp Ngọc Hồ Điệp cởi dây thừng, không quên đưa ra điều kiện: “Người nói, báo đáp ta sao đây?”

Trong đầu, vàng bạc châu báu không ngừng nhảy múa, không ngừng vang lên tiếng mời gọi quyến rũ: “Lại đây, lại đây, lại đây muốn ta ~” (O.O)

Ngọc Hồ Điệp nhìn Vương Mạnh Mạnh lộ ra bộ dạng tham tiền, đột nhiên khóe miệng lộ ra ý cười giảo hoạt: “Ta có một Hi thế trần bảo, nếu người muốn, sẽ đưa cho người, xem như báo đáp.”

“Hi thế trần bảo?”

Mắt tóe lửa, vàng ơi, vàng a, đợi ta, ta nhất định sẽ đến muốn người

=))

Từ từ cúi thấp đầu: “Đừng có đùa, người là dân tộc, không phải đạo tặc, vậy lấy đâu ra Hi thể trên bảo?”

Cao thấp đánh giá về mặt đang xui đi của Ngọc Hồ Điệp, Vương Manh Manh tức giận vung tay: “Nếu người có Hi thể trên bảo, làm sao không lôi ra dùng dọc đường, lại còn để ta ăn cơm bụi ngủ đường như vậy! >”<>

“Chẳng phải, tiền toàn bộ đều bị người làm mất?”

Ngọc Hồ Điệp chưa nói xong, đầu đã đau như búa bổ.

Bị người ta trực tiếp vạch trần, Vương Manh Manh thẹn quá hóa giận vung ra nắm đấm. Quả nhiên, chất lượng vẫn tốt như ngày nào.

Miệng, hung tợn nói: “Tiền kia cũng là do người làm mất, đem tiền giao cho người khác gì vứt đi đâu”

Lời còn chưa dứt, ánh mắt lại bắt đầu tỏa sáng, trừng mắt nhìn tình, nhỏ giọng hỏi: “Người thật sự có hi thể trên bảo?”

“Đúng vậy!”

Ngọc Hồ Điệp gật gật đầu, trừng mắt nhìn, trái phải nhìn qua một lượt, dùng ánh mắt ý bảo tai vách mạch rừng, làm cho Vương Manh Manh để ý ghé sát vào một chút.

Chờ cho nàng ghé sát tai vào môi mình, Ngọc Hồ Điệp rất nhanh hôn môi nàng một cái: “Chính là ta này, để báo đáp ơn cứu mạng của người, ta quyết định lấy thân báo đáp.....”

“Dân tộc...”

Lời còn chưa dứt, một tiếng hét phẫn nộ vọt vào trong tai, trong lòng lại thấy có điểm không đúng.

Xác thực là không đúng.

Cẩn rằng, quẹt môi trừng mắt nhìn Ngọc Hồ Điệp.

“Người này dân tộc!”

Ngọc Hồ Điệp ngây thơ ủy khuất mở to đôi mắt rưng rưng, một quyền này của Vương Manh Manh, làm cho hần lệ rơi đầy mặt.

Một hồi lâu, mới thở dài một tiếng: “Ta là dân tộc khi nào?”

“Người.....”

Wương Manh Manh, khuôn mặt nháy mắt đỏ lựng, nâng tay chỉ chỉ vào mình, nhìn Ngọc Hồ Điệp nói: “Người vừa mới ăn sạch, còn nói cái gì!”

Á!

Ngu rồi!

Wương Manh Manh bưng kín miệng.

Trong khoảng thời gian ăn cơm bụi ngủ mặt đường, đầu óc nàng lúc nào cũng nghĩ đến, chỉ một từ duy nhất: “Ăn”. Nói cái gì cũng phải có từ này nữa >”<>

nhưng mà cái này nghe qua.....

Rất nhanh sau đó đã vội vàng sửa lại: “Ta nói, không phải cái ý kia, cũng không phải giống như những gì người nghĩ”

“Không phải ý kia, vậy là có ý gì?”

Nhìn khuôn mặt ngày một ửng hồng của Vương Manh Manh, đôi mắt hoa đào của Ngọc Hồ Điệp lại cong cong.

Cúi thấp người để dựa sát vào cơ thể Vương Manh Manh, thừa dịp nàng không để ý, nhẹ nhàng cắn lên vành tai đó: “Người nói đi!”

“Đúng vậy! Người nói đi!”

Ngọc Hồ Điệp vừa dứt lời, cửa sổ, liền truyền đến giọng nói lạnh tựa băng sơn.

Giọng nói trong trẻo lạnh lùng, tràn đầy sát khí.

Trong đầu Vương Manh Manh, lập tức hiện lên một thân ảnh sắc hồng — Phượng Thanh Ly!

Ý niệm trong đầu mới trào dâng, Vương Manh Manh không cần suy nghĩ, lập tức nhảy dựng lên, nhìn phía bên ngoài cửa sổ, quả nhiên giống như nàng dự đoán.

“Ta nói chuyện kia... Kỳ thật không giống như người tưởng đâu, thật sự, thật sự là thế.”

Vương Manh Manh lấp bắp giải thích, cuối cùng mới phát hiện mình nói sai, trong lòng âm thầm bi thiết, lúc này đây, ra vẻ cười hơn hờ.

“Đúng vậy.”

Phượng Thanh Ly cách cửa sổ cười lạnh một tiếng: “Đều bị ăn sạch rồi, còn có gì là thật hay giả!”

“Cái gì mà bị ăn sạch?”

Giọng nói, từ sân vọng vào.

To như vậy, không cần nhìn, cũng biết là Vương Mông.

Lời của Phượng Thanh Ly, làm cho người vừa đi vào là hấn lại kinh động đi ra, chau mày nói: “Chắc là đùa thôi, Manh Manh nhà ta đường đường là siêu cấp nữ hiệp danh mãn giang hồ, làm sao có thể bị một tên hái hoa tặc ăn mất.”

Sau đó, gần như ngay lập tức, chỉ tay về phía Vương Manh Manh, nói như chém đinh chặt sắt: “Cho dù là ăn, cũng là Manh Manh nhà chúng ta ăn người khác!”

Nhìn tình huống càng lúc càng hỗn loạn, Vương Manh Manh ước gì có thể lao đầu vào tường cho chết luôn đi (P.P)

Vì sao? Vì sao lúc ấy nàng lại nghĩ đến, chỉ có một chữ “ăn”?

Ánh mắt Ngọc Hồ Điệp lại toát ra ý cười.

Cơ hội đào tẩu, rốt cục đến rồi!

Bất ngờ không kịp phòng cầm quá Vương Manh Manh bả vai, đem thân thể của nàng từ tư thế đối mặt với mình, cúi đầu, cuống đã đặt lên môi nàng một nụ hôn.

Một hồi lâu, mới nhìn ra vẻ mặt nghiêm nghị của Vương Manh Manh- kẻ đang bị mình giữ chặt đến nửa điểm cũng không thể giãy giụa, hấn cười khê: “Đây chính là sự thật, người sẽ không muốn nói dối nữa chứ?”

Lén nhìn ánh mắt choáng váng của Phượng Thanh Ly ngoài cửa sổ, trong lòng âm thầm kêu rên.

Sự việc xảy ra như vậy, Phượng Thanh Ly sao còn chưa động thủ, đứng nhìn cái gì vậy?

Cắn răng, không để ý đến ánh mắt giết người của Vương Manh Manh, hấn lại đem môi bao phủ lên đôi môi của nàng, tiếp tục hôn sâu.

Phượng Thanh Ly rốt cục cũng có phản ứng, hét lớn: “Ta giết các người, gian phu dâm phụ!”

Trường kiếm bên hông bị một lực mạnh mẽ rút ra, Phượng Thanh Ly kích động phi thân từ cửa sổ vào phòng.

Kiếm mới đi được một nửa, đã bị một cây kiếm khác đánh bay.

“Nơi này là Vương gia, ai cho người tùy tiện lộng hành?”

Vương Mông ném Phượng Thanh Ly về phía sau, cười lạnh một tiếng.

Cơ thể, che trước cửa sổ.

Đôi mắt lạnh lẽo nhìn nàng :“Nếu ta để cho tiêu nha đầu ngươi ở đây giường oai, về sau còn mặt mũi nào lẫn lộn trên giang hồ?”

Phượng Thanh Ly tức giận nhìn theo Ngọc Hồ Điệp, thừa lúc nàng và Vương Mông tranh đầu, đem Vương Mạnh Mạnh thoải mái rời đi.

Một nửa.

Lại là một nửa khoảng cách, đã bị người ngăn lại.

Vương Mông tiếp tục ba hoa giảng giải một đồng vấn đề chẳng liên quan: “Ta nói, tuyệt đối không cho ngươi giường oai múa vuốt ở nơi này”

Vương Mông cúi đầu nhìn tay mình, với thành tích hai lần vừa rồi của bản thân, trong lòng lại thấy thoải mái.

Bảo đao, quả nhiên chưa cùn.

Nhưng mà, sắc mặt Vương Mông rất nhanh đã trở nên khó coi.

Nguyên nhân, là nước mắt Phượng Thanh Ly.

Phượng Thanh Ly vốn tưởng có thể đuổi theo hai con người đã làm nàng tổn thương kia. Vốn là có thể. Nhưng với ánh mắt sắc bén của Vương Mông, nàng lại không dám, chỉ có thể đứng chôn chân tại chỗ.

Buồn bực, lại nhìn bộ dạng đắc ý dào dạt của Vương Mông, nhất thời cảm thấy thương tâm mà khóc.

98. Chương 98: Chúng Ta, Bỏ Trốn Đi!

Beta+ Edit: Phương Xeko

Mặt Vương Mông nhất thời tối sầm lại.

Hai tay thừa thải không biết để đâu, lúng túng mở miệng: “Ta nói này con đừng khóc, nếu việc truyền ra ngoài, nói ta đường đường là võ lâm minh chủ lại ăn hiếp con, như vậy sẽ không hay.”

Nghe vậy, Phượng Thanh Ly chà chà chân.

Nâng kiếm, chỉ hướng Ngọc Hồ Điệp vừa mang theo Vương Mạnh Mạnh, nước mắt lại ào ào: “Ngươi, giúp con gái mình bắt nạt ta.”

“Mạnh Mạnh?”

Vương Mông theo hướng chỉ mà nhìn. Đầu tường vắng hoe, nhú mảy: “Sao lại liên quan đến Mạnh Mạnh nhà ta vậy?”

“Nếu không phải ngươi chặn đường ta, Ngọc Hồ Điệp sao có thể thuận lợi mang Vương Mạnh Mạnh đi?”

Câu nói này làm cho khuôn mặt Vương Mông nháy mắt trở nên xanh mét, lập tức phi thân lên bờ tường.

Phóng tầm mắt, không thấy hai thân ảnh kia, chúng đã sớm tung tăng bay đi rồi. (@@)

Vương Mông nhin không được quay đầu lại, nổi giận gầm lên một tiếng: “Trời của ta! Sao ngươi không nói sớm?”

“Ngươi cho ta nói à?”

Giọng nói của Phượng Thanh Ly, so với Vương Mông còn lớn hơn nữa: “Chẳng phải ngươi muốn giúp con gái tìm lang quân tốt, nên mới chặn đường ta, còn kêu cái gì mà kêu?”

Những lời này vừa nói ra, khi thể của Vương Mông liền xẹp đi đáng kể.

Tuy rằng, hấn chặn đường Phượng Thanh Ly không phải vì chuyện kia, nhưng mà.....

Chặn đường mới là sự thật.

Phượng Thanh Ly vô cùng u oán nhìn Vương Mông: “Người chờ đó, ta nhất định sẽ làm sáng tỏ chuyện này trước Thính Phong, làm cho người trong thiên hạ đều bình thiên phân xử!”

Nói xong, nàng xoay người nhảy lên bờ tường, bỏ lại Vương Mông đang ảo não mà nghiễm nhiên bay đi.

—

Vương Manh Manh điên cuồng chạy về trước. Có lẽ, hoặc cũng có thể, vì một sự cố bất ngờ nào đấy, chân Ngọc Hồ Điệp va vào người nàng. Sau đó, Vương đầu heo ngoan ngoãn nhào vào lòng Ngọc đầu lợn. *3*

Thở hổn hển, tay đây Ngọc Hồ Điệp ra.

“Người, dám tặc! Dám.....”

Lời chưa hết, đã bị đôi môi cuồng dã của Ngọc Hồ Điệp nuốt vào.

Vương Manh Manh, khuôn mặt chớp mắt đỏ bừng.

Nhưng tuyệt đối không phải do động tác nào đó của ai đó.

Vất vả lắm nàng mới có thể hô hấp, bị động tác cướp đoạt không khí trắng trợn này, làm cho bà nội nó sắp tắt thở rồi! >”

Thiếu chút nữa cằm của Ngọc Hồ Điệp bị Vương Manh Manh đánh cho lệch một vòng ba trăm sáu mươi độ rồi, hấn ôm hông ho khan mấy tiếng, lại nghe thấy một giọng nói mơ hồ không rõ.

“Chúng ta bỏ trốn đi!”

Lần này, là Vương Manh Manh.

Khinh bỉ liếc Ngọc Hồ Điệp: “Ta là nữ hiệp, người là tặc, lại là hái hoa tặc, có khả năng sao?”

Khuôn mặt Ngọc Hồ Điệp nhất thời trở nên khó coi.

Không kịp cho hấn phản biện, Vương Manh Manh lại nói tiếp: “Hơn nữa, người đừng quên người đã có hôn thê, yêu cầu này quả là quá vô lý rồi!”

Nghe được ba chữ “vị hôn thê”, Ngọc Hồ Điệp lại càng thêm ảo não, buồn bã nói: “Nếu không phải vì vị hôn thê này, làm sao ta lại trở thành hái hoa tặc?”

Mặt Vương Manh Manh cũng trở nên khó coi....

Mở to hai mắt nhìn Ngọc Hồ Điệp, cười lạnh một tiếng: “Hóa ra người bị người ta thải trở về !”

“Không phải nàng, là ta!”

Ngọc Hồ Điệp thở dài. Trong đầu lại hiện lên hình ảnh năm đó.

Chiều, trời trong nắng ấm.

Khi đó, hấn mới lên năm.

Phượng Thanh Ly cũng chưa quá ba tuổi, lẻo đẻo theo cha tìm cha hấn hàn huyên nói chuyện.

Lúc ấy, hấn chỉ khê hôn lên khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn của nàng một cái, kết quả.....

Kết quả dọa con nhà người ta khóc.

Cau mày, vẻ mặt lộ rõ sự đau khổ, Ngọc Hồ Điệp một năm một mười đem tình huống khi đó nói ra. Cuối cùng nhìn Vương Manh Manh, ánh mắt mong chờ.

Chỉ tiếc là Vương Manh Manh không tin những gì hấn nói, tức giận hừ một tiếng: “Vậy thôi sao?”

Nhìn Ngọc Hồ Điệp gật gật, Vương Manh Manh lại càng tức giận: “Cái đó và chuyện người làm hái hoa tặc có có liên quan gì tới nhau? Khi đó mới chỉ là một thằng nhóc thôi mà!”

“Làm sao có thể không liên quan?”

Ngọc Hồ Điệp lại hóa thân thành nam thần ưu sầu, giọng nói vô vàn thốn thức: “Sau đó Phượng Thanh Ly đi mách cha, nói ta sàm sỡ nàng.”

Vương Manh Manh “a” lên một tiếng, lắc lắc đầu, cuối cùng vẫn không biết mấu chốt là gì.

“Cha mẹ hai bên đều là bằng hữu, ngày đó do uống nhiều rượu nên mới sinh ra hồ đồ, định hôn ước này.”

Ngọc Hồ Điệp nhú mày, tiếp tục nói nốt chuyện xưa: “Cha ta lại có tính thích nói giỡn, lúc ấy đã nói ta còn nhỏ như vậy đã biết quan tâm tới thân thể mỹ nhân, lớn lên nhất định sẽ làm hái hoa tặc.”

Lúc này là nghiêng răng nghiêng lợi mà nói.

“Khi ta trưởng thành, bắt đầu gia nhập giang hồ, không biết kẻ chết tiết nào dám truyền chuyện này ra ngoài, một đồn mười, mười đồn trăm, cuối cùng ta trở thành hái hoa tặc.”

“Ách!”

Vương Manh Manh há hốc miệng (>O<) nhìn=“” gương=“” mặt=“” bắt=“” bình=“” (___)=“” của=“” ngọc=“” hồ=“” điệp,=“” không=“” khối=“” cảm=“” thán=“” một=“” câu:=“” “năng=“” lực=“” đồn=“” đại,=“” quả=“” nhiên=“” là=“” lớn=“”>

“Cũng không phải!”

Ngọc Hồ Điệp nghe Vương Manh Manh nói như vậy, lại cảm thấy không vui: “Cha ta còn nói phải biết nắm lấy thời điểm, nói cái gì mà song kiếm hợp bích, thế nên đặt cho ta một cái tên nghe thế nào cũng không giống người tốt Y.Y”

Vương Manh Manh cảm thấy kinh ngạc: “Vậy tên thật của ngươi là?”

Ngọc Hồ Điệp chu chu mỏ: “Cha ta thời trẻ anh tuấn khí chất, ngọc thụ lâm phong, năm đó nổi danh là mỹ nam, hơn nữa vốn họ Ngọc, cho nên được xưng Ngọc Thụ công tử”

Ảo não, càng thêm ảo não, nói tiếp: “Mẹ ta lúc ấy là mỹ nhân giang hồ, mọi người đều gọi bà là Hồ Điệp tiên tử.”

“Cho nên tên của ngươi mới là.....”

Tên họ hai người ghép lại....

Khóe miệng, co rút đến bất bình thường.

Quả nhiên không ngoài dự đoán, Ngọc Hồ Điệp nói ra danh tính thật sự của mình: “Chính là Ngọc Hồ Điệp!”

Ngọc Hồ Điệp tức giận nhìn Vương Manh Manh mím môi nhịn cười: “Tên này cùng cái tên của kẻ làm ra chuyện xấu kia hoàn toàn giống nhau, giờ ta có nhảy sông Hoàng Hà cũng không rửa sạch nỗi oan!”

Vương Manh Manh rất tâm lý đem điệu cười nham nhở chuẩn bị phun ra ngoài nuốt vào, sắc mặt lại chuyển thành giận dữ: “Vậy người bắt đại mỹ nhân ta làm gì? Ta còn tưởng.....”

Nghĩ nghĩ một lúc, cuối cùng tìm từ chuẩn xác để nói: “Ta còn tưởng người định hái hoa!”

“Ta tuyệt đối không có ý đó!”

“Vậy ngươi còn bảo ta bỏ trốn! Lừa ta à?”

Ngọc Hồ Điệp lập tức mở miệng giải thích, nhìn mặt Vương Manh Manh xịu xuống, vội vàng nói một câu: “Ít ra thì ban đầu là không có.”

“Vậy lúc ấy ngươi định làm gì?”

“Ta chỉ xem Phượng Thanh Ly giống như em gái, thật sự không muốn cùng nàng thành thân, cho nên.....”

Ngọc Hồ Điệp cúi đầu, có chút xấu hổ cười cười: “Nghĩ đến chuyện giang hồ thật sự coi ta là hái hoa tặc, ta chỉ nghĩ đơn giản là nhờ cái tên này, sẽ làm cho Phượng Thanh Ly giận dữ mà đáp ứng lời từ hôn của ta, ai biết.....”

Nói tới đây, hần ngẩng lên nhìn Vương Manh Manh, ánh mắt nhu tình thâm thúy khiến nàng rung động....

“Ai biết diễn giả làm thật, lại thực sự thích người.”

Vương Manh Manh có cảm giác lòng nhảy loạn xạ, càng nhảy càng nhanh. (câu này ta chém hơn 70%)

Nhanh đến mức tới khi nàng không chịu nổi, đột nhiên nhớ ra một chuyện: “Vậy thì ta cũng không cần cùng người bỏ trốn, người nghèo kiệt xác!”

“Ai nói !”

Nói đến tiền, Ngọc Hồ Điệp mắt lại lóe sáng. Nhìn phải liếc trái, lấy tiền đặt cược từ trong người, tuy nhăn nhúm nhưng không rách tờ nào.

Mở giấy, tay chỉ vào mặt chữ trên đó, cười ha ha hi hi; “Người xem, ta đặt mình hai năm sau không chết, đến lúc đó chúng ta sẽ phát tài .”

Nhìn mặt trên viết một ngàn lượng hoàng kim, nét chữ rõ ràng rành mạch, Vương Manh Manh , so với vừa rồi còn kích thích hơn, cũng hạ giọng hỏi: “Ý người phát tài là khoảng bao nhiêu?”

Ánh mắt Ngọc Hồ Điệp trong đêm tối lóe lên hào quang: “Đến lúc đó, phỏng chừng chúng ta có thể so với người giàu nhất nước rồi”

“Nói cách khác, mỗi ngày ta đều có móng giò để ăn?”

“Đương nhiên!”

Nghe Ngọc Hồ Điệp trả lời chắc chắn như trảm đinh tiết thiết. Xuyên qua thời không đến nơi này, từ một kẻ không có nơi ăn chỗ ngủ trở thành người cái gì cũng có, kích động chỉ tay lên trời: “Bắt nó cho ta, ta bỏ trốn với người!”

Khẽ cắn môi, tức giận nói; “Cùng lắm thì, không phải là hăm hai năm!”

Ngọc Hồ Điệp bắt đắc dĩ nhìn bộ dạng tiền đồ mù mịt của Vương Manh Manh, nắm lấy bàn tay đang trở lên trời của nàng đặt vào ngực: “Cho người, lấy tốt lắm.”(ta thật sự không hiểu bà nội nó nói cái gì @@)

Vương Manh Manh gật đầu, nhào vào người Ngọc Hồ Điệp: “Cứ đưa cho ta, tuyệt đối sẽ không để mất.”

“Còn chờ gì nữa, chúng ta bỏ trốn đi!”

—

“Trời ơi, không phải người còn nói sẽ giữ tốt sao?”

Ngọc Hồ Điệp khổ sở lần mò tìm kiếm trên mặt đất điều tử mà hần giao cho Vương Manh Manh. Nếu không phải vì Vương Manh Manh vừa mới định lấy điều tử ra xem, chỉ sợ hiện tại cũng không biết điều tử bị nàng đánh mất.

Vương Manh Manh cũng lo lắng căng thẳng.

Hết nhìn đông lại nhìn tây: “Người ta nhất thời bất cẩn thôi, lần sau sẽ không như thế!”

Ánh mắt vụt sáng.

Đi nhanh tới trước, nhặt lên một bọc vàng vàng; “Cám ơn trời đất, không bị người ta nhặt mất.....”

Nói chưa xong, trong tay không còn.

Tiền đặt cược đều đã bị Ngọc Hồ Điệp cướp mất: “Ta thề, tuyệt đối không giao cái gì cho người cầm nữa”

Trước ánh mắt kháng nghị của Vương Manh Manh, hần bỏ tiền đặt cược vào trong người.

“Người không cần dùng, dù sao nơi lãnh tiền cũng ở phía trước, ta tuyệt đối không cho người chạm một ngón tay vào tờ giấy này.”

99. Chương 99: Thính Phong Giang Hồ

Edit+Beta: Phương Xeko

Vương Manh Manh cầm chiếc móng giò mà Ngọc Hồ Điệp mua cho nàng, vừa thông thả cắn, vừa lật lật báo Thính Phong.

Nhìn một lúc đột nhiên bật cười

Sau đó, càng lúc càng cười lớn.

Ngọc Hồ Điệp nhú mày, vội nâng tay che miệng Vương Manh Manh: “Cẩn thận, người quen là chúng ta bỏ trốn à?”

Vương Manh Manh ừ ừ vài tiếng, trừng mắt nhìn hắn vẻ như ‘ta biết mà’, Ngọc Hồ Điệp mới bỏ tay xuống.

Mới buông tay, Vương Manh Manh lại nằm bò ra bàn cười sặc sụa.

Nhìn bộ dạng buồn bực của Ngọc Hồ Điệp, Vương Manh Manh rất tự chủ nâng tay che miệng, không để tiếng động nào phát ra.

Tay kia cầm tờ Thính Phong phe phẩy trước mặt Ngọc Hồ Điệp.

Ngọc Hồ Điệp đang buồn bực, liếc nhìn một cái, mắt tròn tròn.

Chuyện tình của bọn họ lại lên trang nhất rồi >”<>

Tiêu đề cực bự!

[Phượng Thanh Ly có mặt tại hiện trường bị ai: Vạch trần sự thật siêu cấp nữ hiệp cường bức hôn phu của người khác]

Dưới tiêu đề, là bức họa vẽ Vương Mông.

Vẫn sống động như hồi nàng lên báo . *. *

Vương Mông, mặc đồ ở nhà, ngón tay giơ cao. (Vâng, mời mọi người liên tưởng đến tượng Nữ thần tự do)

Bên cạnh, là một lời bộc bạch cũng to không kém: “Manh Manh nhà ta đường đường là siêu cấp nữ hiệp, làm sao có thể bị hái hoa tặc ăn mất! Cho dù là ăn, cũng là Manh Manh nhà chúng ta ăn người khác!”

Tục truyền nghe thấy:

Hôm nay, mỗi tình ồn ào huyên náo giữa Ngọc Hồ Điệp cùng siêu cấp nữ hiệp Vương Manh Manh cũng được hé lộ thêm tin tức.

Đương sự Phượng Thanh Ly đã có mặt để chứng minh, sự việc lần này là do hai đương sự hiện đang mất tích trên giang hồ cùng nhau bày ra.

Một người là giang hồ siêu cấp nữ hiệp, một người là hái hoa tặc tiếng xấu khắp giang hồ, tình yêu giữa bọn họ người ta xem đủ rồi, nhưng câu chuyện mà Phượng Thanh Ly vô tình nghe được từ miệng đại hiệp Vương Mông- cha của nữ heo chính, lại khiến võ lâm một phen xáo trộn.

Mặt trên bức họa, chính là võ lâm minh chủ giang hồ lúc nói ra câu ấy, chân tướng đã rõ ràng.

Lúc ấy Phượng Thanh Ly chạy theo Ngọc Hồ Điệp vào trong nhà Vương Manh Manh, Ngọc Hồ Điệp không chỉ thẳng thắn chứng minh chuyện tình của hai người họ, mà còn hôn nhau đến điên cuồng, đến đất trời xoay chuyển trước mặt công chúng có mặt tại hiện trường. =”=

Phượng Thanh Ly muốn tiến lên lý luận, lại bị vô lâm minh chủ Vương Mông chặn lại, vô tình đã nói ra thực hư chân tướng, Vương đại nữ hiệp Vương Mạnh Mạnh đã ăn sạch Ngọc Hồ Điệp =.=

[Phóng viên của thư cục đã đứng trước Vương gia, Vương Mông từ chối trả lời mọi câu hỏi, từ đầu đến cuối im lặng không đáp]

Thông qua những lời này, chúng ta hoàn toàn có thể trở lật lại vấn đề.

Phía dưới, chính là toàn bộ sự kiện trọng tổ ngày trước.

Vào một ngày trời trong nắng ấm, siêu cấp nữ hiệp Vương Mạnh Mạnh không biết tại sao lại một lòng si mê hái hoa tặc Ngọc Hồ Điệp.

Vào một đêm trăng thanh gió mát, nàng lợi dụng sắc đẹp cùng thủ đoạn, ăn sạch nạn nhân là hái hoa tặc Ngọc Hồ Điệp.

Sau khi phát hiện mình mang thai, lại hiếp bức Ngọc Hồ Điệp mang theo nàng bỏ trốn.

Nhưng Vương Mạnh Mạnh ngại cho danh tiết của mình, cố ý cùng Ngọc Hồ Điệp diễn xuất một hồi kềm hai bên tiết mục, cũng là muốn sau này có thể thuận lợi gả cho Ngọc Hồ Điệp. Làm cho người xem mù mờ không rõ chân tướng, nghĩ nàng bị hái hoa tặc cưỡng bức, dù tâm không cam tình không nguyện nhưng không thể không xuất giá.

Bởi vậy, cũng tạo thành sự tình mà chúng ta nhìn thấy ngày hôm nay.

Nhưng mà, ánh mắt của nhân viên Thính Phong thư cục thì hoàn toàn tinh anh. Không ngừng nỗ lực, rốt cục đem chân tướng trở lại đúng đường.

Lúc này, làm cho toàn thể người của thư cục đau buồn chính là, phóng viên Thảo Thượng Phi, trong lúc bệnh nặng mà bỏ mình.

Thảo Thượng Phi chết, là tổn thất lớn của Thính Phong chúng ta, là tổn thất lớn của tinh anh “Đội cầu tử”.

Sau khi công bố tin tức vị hôn phu bị cưỡng bức với giang hồ, Phượng Thanh Ly liền hủy bỏ hôn ước với hắn, quyết định chia tay.

Trời âm đạm.

Phượng Thanh Ly ngâm một câu thơ, hy vọng thông qua Thính Phong thư cục, các vị tuần nam có thể chuẩn bị để tránh dẫm vào vết xe đổ của Ngọc Hồ Điệp mà thất thân bỏ mạng....

Thơ viết:

Giang hồ nữ hiệp như lang sói

Danh mãn mỹ nam phải đề phòng.

HẾT

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hai-hoa-tac-dung-chay>